

เทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ของเด็กและเยาวชน :
ศึกษาเฉพาะศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายในกรุงเทพมหานคร

อุษณีย์ ทิพย์สุวรรณ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (อาชีววิทยาและงานยุติธรรม)
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2555

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหิดล

วิทยานิพนธ์

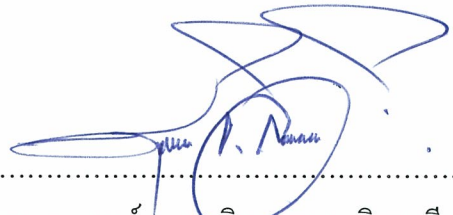
เรื่อง

เทคนิคการแก้ตัวและการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชน:
ศึกษาเฉพาะศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายในกรุงเทพมหานคร

..... อุษณีย์ ทิพย์สุวรรณ

นางสาวอุษณีย์ ทิพย์สุวรรณ

ผู้วิจัย

..... ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี,
ปร.ด.

(อาชญวิทยา การบริหารงานยุติธรรมและสังคม)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

..... อ. เลิศโตมรสกุล

อาจารย์อุนิษา เลิศโตมรสกุล,

Ph.D. (Criminal Justice)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

..... ศาสตราจารย์ บรรจง มไหสวริยะ,

พ.บ., ว.ว. ออร์โธปิดิกส์

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

..... อาจารย์ฐนันต์ศักดิ์ บวรนนท์กุล, ปร.ด.

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาอาชญวิทยาและงานยุติธรรม

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยมหิดล

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

เทคนิคการแก้ตัวและการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชน:
ศึกษาเฉพาะศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายในกรุงเทพมหานคร

ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (อาชญวิทยาและงานยุติธรรม)

วันที่ 18 ตุลาคม พ.ศ.2555

..... อุนนีย์ ทิพย์สุวรรณ

นางสาวอุนนีย์ ทิพย์สุวรรณ

ผู้วิจัย

..... อัจฉรา เลิศโตมรสกุล

อาจารย์อุนนีย์ เลิศโตมรสกุล,

Ph.D. (Criminal Justice)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ศาสตราจารย์ พล.ต.ต. พิศาล มุขแจ้ง,

ปร.ด.

(อาชญวิทยา การบริหารงานยุติธรรมและสังคม)

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... อภิวัฒน์ ปัทมกร

อาจารย์อุนนีย์ ศักดิ์ บวรนนท์กุล,

ปร.ด.

(อาชญวิทยา การบริหารงานยุติธรรมและสังคม)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ชาญชัย กฤตยา สุริยะมณี,

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ชาญชัย กฤตยา สุริยะมณี,

ปร.ด.

(อาชญวิทยา การบริหารงานยุติธรรมและสังคม)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... อรรถ งาม

ศาสตราจารย์ บรรจง มไหสวริยะ,

พ.บ., ว.ว. ออร์โธปิดิกส์

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

..... รองศาสตราจารย์ วิชา ชินวรรโณ, Ph.D.

รองศาสตราจารย์ วิชา ชินวรรโณ, Ph.D.

คณบดี

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยมหิดล

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักและกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาเสียสละเวลาอันมีค่าในการให้ความรู้ ให้คำปรึกษา คำแนะนำ และตรวจแก้ไขทุกขั้นตอนของการวิทยานิพนธ์อย่างใกล้ชิด ขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ พล.ต.ต. ดร.พิศาล มุขแจ้ง ที่ให้เกียรติมาเป็นประธานกรรมการในการสอบวิทยานิพนธ์และให้คำชี้แนะอันเป็นประโยชน์ยิ่งต่อผู้วิจัย ขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.อุนิษา เลิศโตมรสกุล และ อาจารย์ ดร.ฐนันดรศักดิ์ บวรนนทกุล กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ที่ให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขบทพร่องต่างๆ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ในสาขาวิชาอาชีววิทยาและงานยุติธรรมทุกท่าน ที่ให้ความรู้และการอบรมสั่งสอนในทุกวิชา ซึ่งใช้เป็นพื้นฐานในการเรียนและทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้

ขอขอบพระคุณบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล ที่ได้มอบทุนการศึกษา “ทุนเฉลิมพระเกียรติ 60 ปี ครองราชย์สมบัติ” ให้แก่ข้าพเจ้าในการศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบพระคุณกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในการอนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าเก็บข้อมูลในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน ตลอดจนข้าราชการและเจ้าหน้าที่ในศูนย์ฝึกฯทุกท่านที่อำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลทุกขั้นตอน และขอขอบใจกลุ่มตัวอย่างในศูนย์ฝึกฯทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่ในภาควิชาสังคมศาสตร์และสาขาอาชีววิทยาและงานยุติธรรมทุกท่าน ตลอดจนเพื่อนๆอาชีววิทยาและงานยุติธรรม รุ่นที่ 31 ที่ให้ความช่วยเหลือ ให้กำลังใจและผลักดันให้กับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบพระคุณอย่างยิ่งสำหรับกำลังใจที่ดีที่สุดและสำคัญที่สุดของผู้วิจัย คือ คุณพ่อ คุณแม่ น้องสาว และญาติพี่น้องทุกท่านที่เป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยตลอดมา

ท้ายสุดนี้ คุณค่าและประโยชน์ใด ๆ อันเกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นคุณความดีของบิดา มารดา คณาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณของผู้วิจัยทุกท่าน

อุษณีย์ ทิพย์สุวรรณ

เทคนิคการแก้ตัวและการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชน : ศึกษาเฉพาะศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายในกรุงเทพมหานคร

TECHNIQUES OF NEUTRALIZATION AND JUVENILE PROPERTY OFFENCE: A CASE STUDY OF THE MALE JUVENILE TRAINING CENTER IN THE BANGKOK METROPOLITAN

อุษณีย์ ทิพย์สุวรรณ 5237791 SHCJ/M

ศศ.ม. (อาชีวศึกษาและงานยุติธรรม)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: ชาญคณิต กฤตยา สุริยะสมณี ปร.ด., อุนิษา เลิศโตมรสกุล Ph.D.,

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเทคนิคการแก้ตัวและความผูกพันทางสังคมกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายในกรุงเทพมหานคร 3 แห่ง คือ บ้านกรูณา บ้านมุทิตา บ้านอุเบกขา จำนวน 210 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ผลการศึกษา พบว่า

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 16-19 ปี จบการศึกษาระดับประถมศึกษา นับถือศาสนาพุทธ ค่าใช้จ่ายส่วนตัวต่อเดือนน้อยกว่า 2,000 บาท บิดามารดาอยู่ด้วยกันและมีอาชีพรับจ้างทั่วไป ครอบครัวมีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 7,000 บาท อยู่อาศัยร่วมกันเฉพาะพ่อแม่ลูก

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัวส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย คือ ครอบครัว สังคมและภาครัฐควรตระหนักและปลูกฝังจิตสำนึกการเป็นคนดี มีคุณธรรมและจริยธรรมให้แก่เด็กและเยาวชน ตลอดจนการเคารพ เชื้อพ้อง และปฏิบัติตามกฎระเบียบ บรรทัดฐาน และกฎหมายของสังคม เพื่อให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้การเห็นยั้ง สละสลัดและควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ให้กระทำผิด เพื่อให้ทุกคนอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสงบสุข

คำสำคัญ: การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน / เทคนิคการแก้ตัว / ความผูกพันทางสังคม

TECHNIQUES OF NEUTRALIZATION AND JUVENILE PROPERTY OFFENCE:
A CASE STUDY OF THE MALE JUVENILE TRAINING CENTER IN THE
BANGKOK METROPOLITAN

USANEE THIPSUWAN 5237791 SHCJ/M

M.A. (CRIMINOLOGY AND CRIMINAL JUSTICE)

THESIS ADVISORY COMMITTEE: CHARNKHANIT KRITTAYA SURİYAMANEE, Ph.D.
UNISA LERTTOMORNKUL, Ph.D.

ABSTRACT

This research was to investigate techniques of neutralization and the social bond with the male juvenile property offence. Samples were 210 juveniles trained in the three training center in Bangkok: Ban Karuna, Ban Mudita, and Ban Ubekkha. Statistical applications were percentage, mean, standard deviation and MRA (multiple regression analysis). Results revealed that:

Samples were 16-19 years old, had finished primary education, were Buddhists, and with 2000 Baht for monthly expenses. cohabitant parents and earned a living by being common laborers. The family income per month was less than 7,000Baht. Parents and children lived together.

The hypothesis test displayed that the techniques of neutralization affected the property offence of juveniles by statistical significance at .05 levels. Social bond affected the property offence of juveniles without statistical significance at .05 levels.

It was recommended that families, societies and the state sectors should be conscious of and cultivates integrity of a good person with moral, ethics, respect, to obey and abide with rules and regulations, norms, and social laws for the juveniles. Therefore, they learn how to restrain, repress and control their emotion not to offense and all can live together in societies with happiness.

KEY WORDS: PROPERTY OFFENCE / TECHNIQUES OF NEUTRALIZATION /
SOCIAL BOND

145 pages

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ค
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญตาราง	ฅ
สารบัญแผนภาพ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	5
1.3 ขอบเขตการวิจัย	5
1.4 นิยามศัพท์ในการวิจัย	5
1.5 ตัวแปร	9
1.6 ระดับการวัดตัวแปร	10
1.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย	11
1.8 สมมติฐานในการวิจัย	12
1.9 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	12
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรม	13
2.1 แนวคิดและทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัว	13
2.2 แนวคิดและทฤษฎีความผูกพันทางสังคม	19
2.3 แนวคิดและทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง	25
2.4 ความหมายของเด็กและเยาวชนกระทำผิด	29
2.5 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	31
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	39

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	47
3.1 ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	47
3.2 เครื่องมือและวิธีการสร้างเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย	48
3.3 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	53
3.4 การตรวจสอบข้อมูล	54
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	54
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	54
บทที่ 4 ผลการวิจัย	56
จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามภูมิหลังส่วนบุคคลของเด็กและ เยาวชนชาย	57
จำนวน, ร้อยละ, ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม ปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัว	62
จำนวน, ร้อยละ, ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคม	65
จำนวน, ร้อยละ, ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม ปัจจัยด้านการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	68
การพิสูจน์สมมติฐาน	71
บทที่ 5 การอภิปรายผลการวิจัย	76
บทที่ 6 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	82
6.1 วัตถุประสงค์การวิจัย	82
6.2 ประชากรเป้าหมายและกลุ่มตัวอย่าง	82
6.3 สรุปผลการวิจัย	82
6.4 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย	85
6.5 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป	87

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทสรุปแบบสมบูรณภาษาไทย	89
บทสรุปแบบสมบูรณภาษาอังกฤษ	104
บรรณานุกรม	116
ภาคผนวก	123
ประวัติผู้วิจัย	145

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1.1 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ จำแนกตามฐานความผิด ตั้งแต่ปี พ.ศ.2543-2553	2
1.2 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ จำแนกตามเพศ ปี พ.ศ.2553	3
4.1 จำนวนและร้อยละตามปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล	57
4.2 จำนวน,ร้อยละ,ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างตามปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัว	62
4.3 จำนวน,ร้อยละ,ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างตามปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคม	65
4.4 จำนวน,ร้อยละ,ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างตามการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	68
4.5 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย จำแนกตามปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัว ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคม และจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยคบหาอยู่	71
4.6 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย จำแนกตามปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัว ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคม และจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยคบหาอยู่	72
4.7 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย จำแนกตามปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัวในรายด้าน ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมในรายด้าน และจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยคบหาอยู่	73

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
4.8 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย จำแนกตามปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัวในรายด้าน ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมในรายด้าน และจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยคบหาอยู่	73
1 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ จำแนกตามเพศ ปี พ.ศ.2553	90

สารบัญแผนภาพ

แผนภาพ	หน้า
2.1 อธิบายสาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรมตามทฤษฎีการกระทำผิดและการแก้ตัว (Drift Theory of Delinquency)	19
2.2 แสดงองค์ประกอบที่สำคัญของทฤษฎีความผูกพันทางสังคม	24
2.3 แสดงองค์ประกอบที่สำคัญของทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง	28

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

“And oftentimes excusing of a fault doth make the fault the worse by the excuse”.

(Shakspears , Maruda and Heith,2004:1)

เด็กและเยาวชนเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในการรับผิดชอบสังคมและประเทศชาติต่อจากคนรุ่นเก่าในด้านการพัฒนาสังคม ส่งเสริมเศรษฐกิจ เสริมสร้างศีลธรรมจริยธรรม ตลอดจนดำรงรักษาเอกลักษณ์วัฒนธรรมประเพณี ดังนั้นสังคมและประเทศชาติจึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนาระบบที่มีคุณภาพ โดยมุ่งความคาดหวังไปยังเด็กและเยาวชนให้แสดงศักยภาพในการสรรค์สร้างความสำเร็จก้าวหน้ามั่นคงให้เกิดขึ้น แต่สิ่งสะท้อนให้มองเห็นในภาวะปัจจุบันของเด็กและเยาวชนไทยจำนวนหนึ่งมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับวัยของตน วัยซึ่งกำลังริเริ่มเรียนรู้สถานภาพ บทบาทและหน้าที่ที่เหมาะสมในสังคม แต่กลับไปกระทำผิด เช่น การฝ่าฝืนกฎระเบียบของโรงเรียน การมั่วสุม การทะเลาะวิวาท และอาจจะรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมาย เช่น ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด, ลักทรัพย์, ชีวีตและร่างกาย เพศ, ความสงบสุข, เสรีภาพ เป็นต้น การกระทำผิดต่าง ๆ มีรูปแบบการกระทำผิดที่เหมือนกับการกระทำผิดของผู้ใหญ่มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยมีความสนใจในการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เพราะจากรายงานสถิติของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำแนกตามความผิด ตั้งแต่ พ.ศ. 2543 – 2553 นั้นพบว่ามีความโน้มสูงขึ้นไปเรื่อยๆ ซึ่งสถิติแสดงถึงจำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ยอดจำนวนคดีของผู้กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินสูงขึ้น เช่น ปี 2544 มีจำนวน 7,374 คดี และเพิ่มขึ้นในปี 2545 มีจำนวน 7,949 คดี และเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆถึงปี 2550 มีจำนวนสูงถึง 14,764 คดี จนในปี 2551 – 2553 การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน มีจำนวนลดลง แต่ยังคงเป็นการกระทำผิดที่อยู่ในอันดับสองรองจากฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ดังตารางสถิติต่อไปนี้

ตาราง 1.1 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ จำแนกตามฐานความผิด ตั้งแต่ปี พ.ศ.2543-2553

ฐานความผิด	ปี พ.ศ.										
	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551	2552	2553
รวม	35,439	31,448	35,285	29,915	33,308	36,080	48,218	51,128	46,981	46,371	44,424
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	7,719	7,374	7,949	8,886	10,496	10,733	14,314	14,764	12,658	10,073	10,012
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	1,946	2,175	3,054	4,843	5,969	6,112	8,284	7,784	6,661	6,388	5,820
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	9 61	1,026	1,479	1,735	2,416	2,680	3,652	2,154	1,916	2,538	1,924
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียงและการปกครอง	4 82	3 97	6 81	1,016	1,149	1,271	1,731	3,247	2,989	2,407	2,412
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	2 0,103	16,563	6,723	5,897	5,310	6,542	8,803	10,279	11,207	12,352	13,819
ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	9 00	9 33	1,380	1,957	2,031	2,404	3,414	3,650	3,251	3,413	2,993
ความผิดอื่นๆ	3,328	2,980	4,019	5,581	5,937	6,338	8,020	9,250	8,299	9,200	7,444

ที่มา : กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ณ วันที่ 5 เมษายน 2554

สำหรับการกระทำผิดนั้น ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่จะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะปัจจัยทางด้านร่างกายที่แข็งแรงกว่า มีความคิดคะนองและความคล่องแคล่วมากกว่า เพศหญิง (Siegel, 2010:54) นอกจากนี้ จากรายงานสถิติจำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดี โดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ จำแนกตามเพศ ปี พ.ศ.2553 นั้น พบว่า เพศชายกระทำผิดมากกว่าเพศหญิง นั่นคือ เพศชายกระทำผิด 40,431 คดี คิดเป็นร้อยละ 91.77 ส่วนเพศหญิงกระทำผิด 3,626 คดี คิดเป็นร้อยละ 8.23 ดังตารางสถิติต่อไปนี้

ตาราง 1.2 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ จำแนกตามเพศ ปี พ.ศ.2553

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	44,057	100.00
ชาย	40,431	91.77
หญิง	3,626	8.23

ที่มา : กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชนกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ณ วันที่ 5 เมษายน 2554

ส่วนระดับการศึกษาและรายได้ก็เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เพราะระดับการศึกษาและรายได้มักจะมีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ ระดับการศึกษาที่สูงกว่าจะมีโอกาสในการทำงานที่ดี และเมื่อมีโอกาในการทำงานที่ดีกว่า ก็จะมีรายได้ที่ดีกว่าตามมา ดังนั้น ผู้ที่ยากจน มีรายได้น้อยไม่เพียงพอต่อการใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน จึงกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมากกว่าผู้ที่มีรายได้ดีกว่า

นอกจากนี้ สาเหตุการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนอาจเกิดจากวุฒิภาวะยังอ่อนด้อย ทำให้ไม่สามารถแยกแยะระหว่างความถูกต้องกับความผิด และเมื่อเกิดปัญหาการกระทำผิดแล้ว เด็กและเยาวชนเหล่านี้อาจจะหาข้ออ้างเพื่อแก้ตัวกับการกระทำของตนเอง จากงานวิจัยหลายชิ้นที่ศึกษาเกี่ยวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนระบุถึงสาเหตุและเหตุผลต่างๆ ที่กระทำผิด ซึ่งการกระทำผิดนั้นสอดคล้องกับเทคนิคการแก้ตัว แม้ว่างานวิจัยดังกล่าวจะไม่ได้ศึกษาในเชิงทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัวก็ตาม ตัวอย่างเช่น เด็กและเยาวชนกล่าวอ้างว่า ความยากจนหรือสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวไม่ดี มีความกดดันทางการเงิน ทำให้ต้องไปลักขโมย ปล้นทรัพย์สินเงินทอง (นาวัน เส็งสมวงศ์, 2544:63; ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2549:131) หรืออ้างว่ามีความจำเป็นบีบบังคับอาจต้องทำในสิ่งที่ผิดกฎหมาย เช่น เหตุการณ์และสถานการณ์

บิบบังคับ เด็กและเยาวชนจึงต้องลักขโมยเพื่อความอยู่รอด (ปิยะพร บุญโสภณ, 2550:51; พัฒนาเพือกอ้า, 2541:87) หรืออ้างว่าคบเพื่อนไม่ดี คบเพื่อนที่กระทำผิด เพื่อนชักชวนให้กระทำผิด จึงลักขโมย (จิตรารักษ์ จิตรธร, 2551:108) หรืออ้างว่าการลักขโมยนั้นไม่ได้ทำให้ใครบาดเจ็บหรือเป็นอันตรายร้ายแรง เพราะแค่ขู่ว่าจะเอาแต่ไม่ได้ทำร้าย หรือทำร้ายก็จะทำให้บาดเจ็บเล็กน้อย ไม่เป็นอันตรายแก่ร่างกายและจิตใจ (วิศรุตม์ โสมทัต, 2545:222) หรืออ้างว่าการขโมยนั้นเป็นการขโมยหรือผู้เสียหายมีส่วนกระตุ้นและช่วยให้พวกเขาลักขโมย เช่น ร่ำรวย มีเครื่องประดับราคาแพง มีทรัพย์สินและเงินทองมากมาย (นัยวัฒน์ ณะเดิมจิต, 2533:161) นอกจากนี้เด็กและเยาวชนอาจจะอ้างว่าลักขโมยเงินทองสิ่งของเพื่อนำไปช่วยเหลือครอบครัว ดำเนินการว่าทำเกินหน้าที่ และกฎหมายไม่มีความยุติธรรม เป็นต้น Sykes and Matza (1957) กล่าวว่า การแก้ตัวกล่าวโทษเป็นการหาเหตุผลเข้าข้างตนเอง เพื่อให้ตนเองมีความรู้สึกว่าได้กระทำผิดกฎหมาย หรือมีความรู้สึกว่าเป็นคนไม่ดี สอดคล้องกับ Aronson (1992:172) ที่กล่าวว่ามนุษย์จะหาเหตุผลที่ดีมาอ้างในการกระทำสิ่งที่ไม่เหมาะสม

สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา และสถาบันศาสนา มีความสำคัญต่อการขัดเกลาทางสังคม (Socialization) ของบุคคล เพราะถ้าบุคคลมีครอบครัวที่สมบูรณ์ ได้รับการศึกษาที่ดี และยึดมั่นในระบบบรรทัดฐานและศีลธรรมที่ดีงามของสังคม บุคคลเหล่านี้ก็จะไม่กระทำผิดในทางตรงกันข้าม ถ้าบุคคลมาจากครอบครัวแตกแยก ไม่ได้ได้รับการศึกษาที่ดี และขาดศีลธรรมยึดเหนี่ยวประจำใจ บุคคลเหล่านั้นจะแนวโน้มกระทำความผิดสูงขึ้น จากการศึกษาวิจัยพบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินสาเหตุมาจากปัญหาครอบครัว เช่น ครอบครัวแตกแยก พ่อแม่ไม่รัก ไม่อบรมสั่งสอน หรือดูแลเอาใจใส่ สัมพันธภาพระหว่างพ่อแม่ลูกไม่ดี ขาดความรักความอบอุ่น มีความผูกพันกับพ่อแม่ น้อย (นวฉินทร์ ทศนชัยกุล, 2549; สมพร ปรีดถกรกุล, 2550:79; วรณัฐ บำรุงราษฎร์, 2545:63; พิษณุ พลบุตร, 2545:104) นอกจากนี้ การศึกษาของ รัชตวรรณ มลิวัดย์ (2548) พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมีการศึกษาในระดับประถมศึกษา และมีความเชื่อในศาสนา ศีลธรรมน้อย

จากปัญหา สถิติ และงานวิจัย ดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเรื่องเทคนิค การแก้ตัว (Techniques of Neutralization) ที่ส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย เพื่อจะได้ทราบว่าเด็กและเยาวชนชายเหล่านั้นมีการใช้เทคนิคการแก้ตัวหรือไม่ มีวิธีการอย่างไร ซึ่งเทคนิคการแก้ตัวนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาวิจัยในต่างประเทศ ส่วนในประเทศไทยยังไม่มีผู้ใดศึกษาวิจัย สิ่งสำคัญของการศึกษาวิจัยเรื่องครั้งนี้ ไม่ได้เป็นการชี้แนะให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้เทคนิคการแก้ตัวเพื่อให้พ้นผิดหรือพ้นโทษ แต่เป็นการศึกษาเพื่อจะหาว่าทราบว่าการแก้ตัวอย่างไรก่อนที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาเทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย

1.2.2 เพื่อศึกษาความผูกพันทางสังคมกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย

1.3 ขอบเขตการวิจัย

1.3.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กและเยาวชนกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินศึกษาเฉพาะศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายในกรุงเทพมหานคร (บ้านกรุณา บ้านมุทิตา บ้านอุเบกขา)

1.3.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กและเยาวชนกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินศึกษาเฉพาะศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายในกรุงเทพมหานคร (บ้านกรุณา บ้านมุทิตา บ้านอุเบกขา) จำนวน 210 คน

1.4 นิยามศัพท์ในการวิจัย

1.4.1 การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนได้กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ซึ่งได้แก่ การลักทรัพย์ การพยายามลักทรัพย์ การฉ้อโกงทรัพย์สิน การชิงทรัพย์ การพยายามชิงทรัพย์ การปล้นทรัพย์สิน การพยายามปล้นทรัพย์สิน การขโมยทรัพย์สิน การฉ้อโกงทรัพย์สิน การทำให้เสียทรัพย์สินและการรับของโจร

1.4.2 เด็กและเยาวชน

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 4 ได้กำหนดความหมายของเด็กและเยาวชน ดังนี้

เด็ก หมายถึง บุคคลอายุยังไม่เกินสิบห้าปีบริบูรณ์

เยาวชน หมายถึง บุคคลอายุเกินสิบห้าปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์

1.4.3 เทคนิคการแก้ตัว (Techniques of Neutralization) หมายถึง เทคนิคที่บุคคลใช้เพื่อเป็นข้อแก้ตัวสำหรับการกระทำที่ผิดกฎหมาย เพื่อให้ตนเองมีความรู้สึกว่าได้กระทำผิดกฎหมาย หรือมีความรู้สึกว่าได้เป็นคนชั่วร้าย หรือลดความรู้สึกผิดที่ไม่ได้ปฏิบัติตามกฎหมาย และทำให้บุคคลรู้สึกว่า การฝ่าฝืนละเมิดกฎหมายเป็นสิ่งที่สามารถยอมรับได้ แม้ว่าจะเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องก็ตาม ประกอบด้วย 5 เทคนิค ได้แก่ การปฏิเสธความรับผิดชอบ การปฏิเสธความเสียหาย หรือการทำร้าย การปฏิเสธผู้เสียหาย การประณามของผู้ประณาม และการอ้างถึงความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่ม

1.4.4 การปฏิเสธความรับผิดชอบ (The Denial of Responsibility) หมายถึง การปฏิเสธความรับผิดชอบของบุคคลต่อสิ่งที่ได้กระทำลงไป โดยอ้างว่า การกระทำผิดนั้นเป็นอุบัติเหตุ หรือเกิดขึ้นในขณะที่ตนไม่มีสติสัมปชัญญะ หรือเกิดจากแรงกดดันภายนอกซึ่งตนเองไม่สามารถควบคุมได้ เช่น พ่อแม่ไม่รัก เพื่อนไม่ดี ชุมชนแออัด ครอบครัวแตกแยกความยากจน ไม่มีพ่อแม่ ขาดคนดูแลเอาใจใส่และระบบชั้นทางสังคม สิ่งเหล่านี้ทำให้ตนเองกระทำผิด

1.4.5 การปฏิเสธความเสียหายหรือการทำร้าย (The Denial of Injury) หมายถึง การที่ผู้กระทำผิดปฏิเสธความเสียหายหรือการทำร้าย โดยอ้างว่า ไม่มีผู้ใดได้รับบาดเจ็บจากการกระทำผิดของเขา หรือ รู้สึกว่าการกระทำผิดของเขาไม่ได้เป็นสาเหตุให้บาดเจ็บรุนแรง ซึ่งในความเป็นจริงนั้น การกระทำของพวกเขาผิดกฎหมาย

1.4.6 การปฏิเสธผู้เสียหาย (The Denial of Victim) หมายถึง การที่ผู้กระทำผิดปฏิเสธผู้เสียหาย โดยมองตนเองเป็นผู้แค้น ส่วนผู้เสียหายเป็นผู้กระทำผิด และมองว่าผู้เสียหายสมควรที่จะได้รับการลงโทษและการแก้แค้นจากการกระทำผิดของเขา

1.4.7 การประณามของผู้กระทำผิด (The Condemnation of the Condemners)

หมายถึงการที่ผู้กระทำผิดประณามผู้ที่ประณามตนว่าเป็นบุคคลที่โกหก หลอกลวง เสแสร้ง กล่าวร้าย เยาะเย้ย ประชดประชัน หรือประสงค์ร้ายต่อเขา ไม่มีความยุติธรรมในการประณามการกระทำผิดของตน ผู้กระทำผิดจะไม่ยอมรับว่าการกระทำของตนเป็นการกระทำผิดกฎหมาย และพยายามเก็บความผิดของตนเองไว้ โดยผลการดำเนินไปสู่บุคคลอื่น เช่น ดำรงเป็นพวกคอรัรัปชั่น ไม่ซื่อสัตย์ โง่เขลา โหดร้าย หยาบคาย ผู้พิพากษาไม่มีความยุติธรรม พ่อแม่รักลูกไม่เท่ากัน ทอดทิ้งลูก ครูมือคดี้ ลำเอียง

1.4.8 การอ้างถึงความซื่อสัตย์ความจงรักภักดีต่อกลุ่ม (The Appeal to Higher Loyalties)

หมายถึง การที่ผู้กระทำผิดอ้างว่า พวกเขาอยู่ในสถานการณ์ที่จำเป็นต้องตัดสินใจระหว่างการปฏิบัติตามระเบียบบรรทัดฐานทางสังคมหรือปฏิบัติตามความต้องการของกลุ่มที่พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งในนั้น ดังนั้น การกระทำผิดที่เกิดขึ้นไม่ใช่เพราะผู้กระทำผิดไม่ปฏิบัติตามบรรทัดฐานทางสังคม แต่เป็นเพราะผู้กระทำผิดยึดถือและให้ความสำคัญกับความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่ม เช่น เพื่อนสนิท ญาติพี่น้อง แก๊ง มากกว่าการปฏิบัติตามกฎหมายและบรรทัดฐานทางสังคม จึงทำให้กระทำผิด

1.4.9 ความผูกพันทางสังคม (Social Bond) หมายถึง การที่บุคคลมีความผูกพันต่อ

สังคมเช่น พ่อแม่ พี่น้อง ครูอาจารย์ โรงเรียน วัด เป็นต้น เมื่อเกิดความผูกพันแล้ว คนเราก็จะเกิดการขัดเกลา เกิดการเรียนรู้ (Socialization) และซึมซับเอาพลังอำนาจในการควบคุมมาไว้ในใจ จนสามารถที่จะควบคุมพฤติกรรมตนเองไม่ให้กระทำผิดได้ ประกอบด้วยองค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่ องค์ประกอบด้านความผูกพัน องค์ประกอบด้านข้อผูกมัดหรือพันธะสัญญา องค์ประกอบด้านการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม และองค์ประกอบด้านความเชื่อทางสังคม แต่ในที่นี้ ผู้วิจัยให้นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ได้แก่ องค์ประกอบด้านความผูกพัน และองค์ประกอบด้านความเชื่อทางสังคม

1.4.10 องค์ประกอบด้านความผูกพัน (Attachment) หมายถึง ภาวะทางอารมณ์ และ

ความรู้สึกรักของเรา ที่ห่วงกังวลต่อความรู้สึกของผู้อื่น (โดยเฉพาะความรู้สึกของพ่อแม่ ผู้ปกครอง เพื่อน หรือโรงเรียน (เช่น ครู อาจารย์ เพื่อนร่วมชั้นเรียน) ความผูกพันดังกล่าวนี้ สะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการขัดเกลาภายในจิตใจของเราให้ยอมรับบรรทัดฐานทางสังคม ศีลธรรม มโนธรรม

ต่าง ๆ ให้ประพฤติปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม มิใช่เป็นการกระทำผิด ซึ่งการขัดเกลาเหล่านี้ ล้วนเกิดขึ้นจากการอบรมเลี้ยงดู ของพ่อแม่ หรือผู้ปกครองเป็นสำคัญ

1.4.11 องค์ประกอบทางด้านข้อผูกมัด หรือพันธะสัญญา (Commitment) หมายถึง การที่คนเราได้ทุ่มเทกำลังกายและกำลังใจให้กับเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ เช่น การศึกษา อาชีพ เกียรติยศและชื่อเสียง ซึ่งสิ่งเหล่านี้เหมือนว่าคนเราได้สร้างข้อผูกมัดหรือสร้างพันธะสัญญาในเรื่อง เหล่านี้ไว้ และเมื่อคนเรามีพันธะสัญญาในเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้ว โอกาสที่จะกระทำผิดก็จะลดน้อย ถอยลง

1.4.12 องค์ประกอบทางการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม (Involvement) หมายถึง การที่ คนเราได้เข้าไปร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของสังคม (Conventional Activities) เช่น กิจกรรมทางด้านกีฬา สันทนาการ ศาสนา การบำเพ็ญประโยชน์ต่าง เป็นต้น การเข้าไปร่วมในกิจกรรม ดังกล่าวทำให้คนเรายึดติด ผูกติด (Tie) หรือได้ใช้เวลาไปกับการนัดหมาย การกำหนดเส้นตาย ชั่วโมงการ ทำงาน แผนงาน ทำให้คนเราไม่มีเวลาไปคิดถึงการทำผิด แนวโน้มในการกระทำผิดก็จะลดน้อยถอยลง

1.4.13 องค์ประกอบด้านความเชื่อทางสังคม (Belief) หมายถึง ความเชื่อหรือความ ชื่นชอบที่มีต่อระเบียบ กฎเกณฑ์ของสังคม ตลอดจนศีลธรรมอันดีงามของสังคมนั้น จะช่วยยับยั้ง ชั่งใจมิให้คนเราก่อทำผิดได้ ถ้าคนที่มีความเชื่อในเรื่องเหล่านี้มาก มีโอกาสที่จะกระทำผิดน้อย คนที่มีความเชื่อเหล่านี้น้อย มีโอกาสที่จะกระทำผิดมาก

1.4.14 ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย หมายถึง หมายถึง ศูนย์ฝึกและอบรม เด็กและเยาวชน อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวง ยุติธรรม มีหน้าที่ด้านควบคุม บำบัด แก้ไข ฟื้นฟู ป้องกัน พัฒนาพฤตินิสัย และสงเคราะห์เด็กและ เยาวชนที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เข้ารับการฝึกอบรม รวมทั้งดำเนินการด้านกิจกรรมชุมชน และประสานความร่วมมือเพื่อพิทักษ์และคุ้มครองสิทธิเด็กและเยาวชน

1.5 ตัวแปร

1.5.1 ตัวแปรอิสระ

1.5.1.1 ตัวแปรภูมิหลังส่วนบุคคล

- อายุ
- ระดับการศึกษา
- ศาสนา
- รายจ่ายส่วนตัว
- สถานภาพของบิดามารดา
- อาชีพของบิดามารดา
- รายได้ของครอบครัว
- ลักษณะการอยู่อาศัย

1.5.1.2 ตัวแปรเทคนิคการแก้ตัว

- การปฏิเสธความรับผิดชอบ
- การปฏิเสธความเสียหายหรือการทำร้าย
- การปฏิเสธผู้เสียหาย
- การประณามของผู้กระทำผิด
- การอ้างถึงความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่ม

1.5.1.3 ตัวแปรความผูกพันทางสังคม

- ความผูกพันในครอบครัว
- ข้อผูกมัดหรือพันธะสัญญา
- การเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม
- ความเชื่อทางสังคม

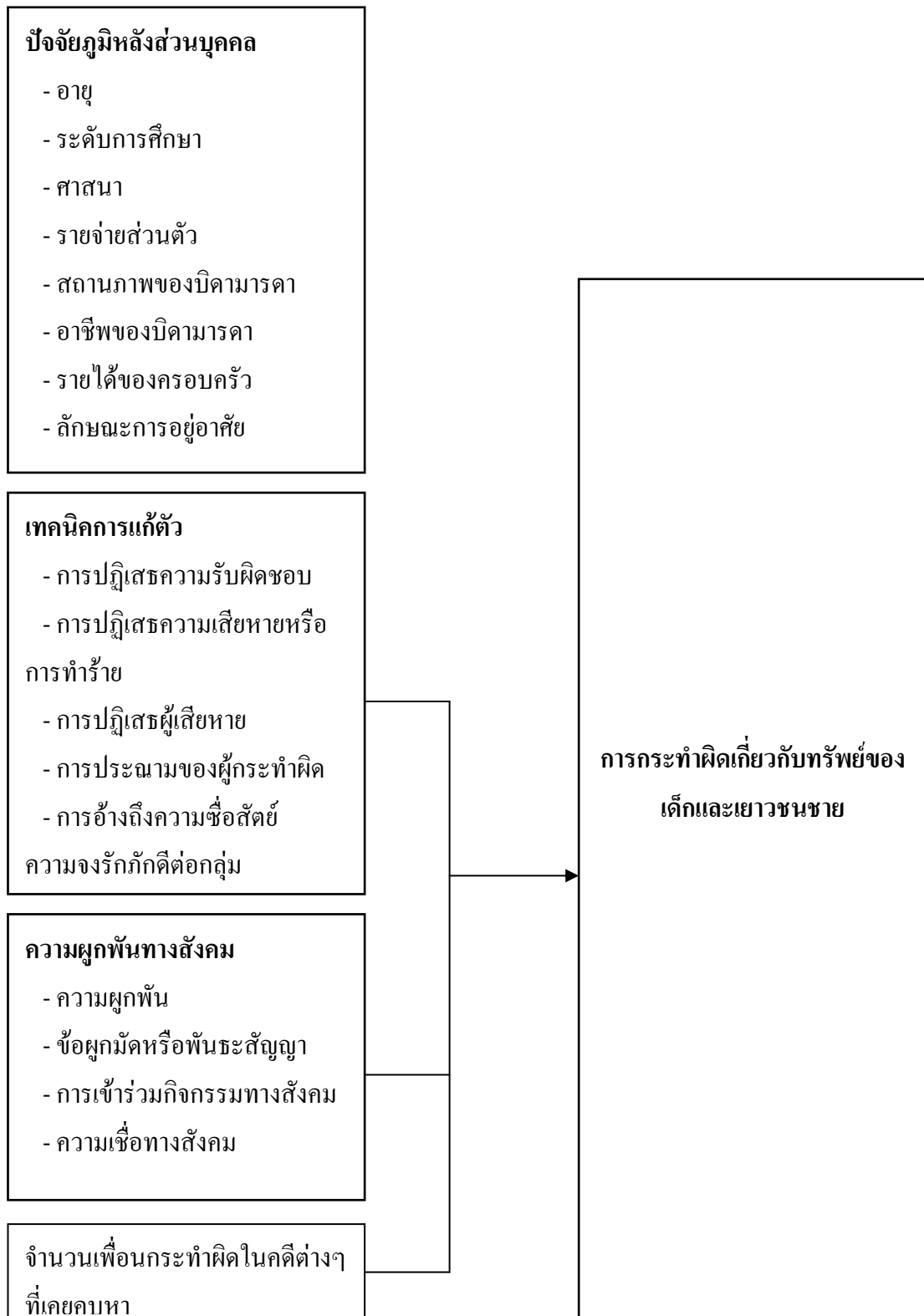
1.5.1.4 จำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยคบหา

1.5.2 ตัวแปรตาม คือ การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย

1.6 ระดับการวัดตัวแปร

ตัวแปร	ระดับการวัด
ตัวแปรอิสระ	
ปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล	
- อายุ	Interval
- ระดับการศึกษา	Ordinal
- ศาสนา	Nominal
- ค่าใช้จ่ายจ่ายส่วนตัว	Ordinal
- สถานภาพของบิดามารดา	Nominal
- อาชีพของบิดามารดา	Nominal
- รายได้ของครอบครัว	Ordinal
- ลักษณะการอยู่อาศัย	Nominal
เทคนิคการแก้ตัว	
- การปฏิเสธความรับผิดชอบ	Interval
- การปฏิเสธความเสียหายหรือการทำร้าย	Interval
- การปฏิเสธผู้เสียหาย	Interval
- การประณามของผู้กระทำผิด	Interval
- การอ้างถึงความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่ม	Interval
ความผูกพันทางสังคม	
- ความผูกพัน	Interval
- การเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม	Interval
- ความเชื่อทางสังคม	Interval
- ความเชื่อทางสังคม	Interval
จำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยคบหา	Interval
ตัวแปรตาม	
การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย	Interval

1.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.8 สมมติฐานในการวิจัย

1.8.1 ปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัวส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย

1.8.2 ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย

1.9 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.9.1 ทำให้ทราบถึงการใช้เทคนิคการแก้ตัวที่มีผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย

1.9.2 ทำให้ทราบถึงความผูกพันทางสังคมที่มีผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเรื่อง “เทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย : ศึกษาเฉพาะศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายในกรุงเทพมหานคร” ได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบในการศึกษาและเป็นแนวทางในการวิจัย โดยแบ่งออกได้ดังนี้

- 2.1 ทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัว (Techniques of Neutralization Theory)
- 2.2 ทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond Theory)
- 2.3 ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Differential Association Theory)
- 2.4 ความหมายของเด็กและเยาวชนกระทำผิด
- 2.5 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน
- 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัว (Techniques of Neutralization Theory) ของเกรแฮม ไชค์ (Gresham M. Sykes) และ เดวิด แมทซาท์ (David Matza)

ที่มาของและความสำคัญทฤษฎี

การเรียกชื่อทฤษฎี Techniques of Neutralization นั้น นักวิชาการทางด้านอาชีววิทยาของไทยได้ให้ชื่อเรียกแตกต่างกัน ได้แก่ ทฤษฎีเทคนิคในการแก้ตัว (พรชัย ขันดี และคนอื่นๆ, 2543:126) ทฤษฎีแก้ตัว (อรรถพร ชูบำรุง, 2527:72) ทฤษฎีวิธีการเพื่อความเป็นกลาง (อรรถพร ชูบำรุง, 2518: 124) ทฤษฎีวิธีการทำให้เป็นกลาง (โสภณ ชูพิชัยกุล, 2553:63) และทฤษฎีการโยนความผิด (สุดสงวน สุธีสร, 2547:72)

ในที่นี้ ผู้วิจัยใช้ชื่อเรียกทฤษฎีนี้ว่า “ทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัว” เพราะ สอดคล้องกับสาระสำคัญของทฤษฎี กระชับ ชัดเจน และเข้าใจง่าย

ทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัวได้พัฒนาขึ้นในปี 1957 โดยนักวิชาการชื่อดัง 2 ท่านคือ เกรแฮม ไชค์ และ เดวิด แมทซาท์ (Gresham M. Sykes and David Matza) ซึ่งนับถึงปัจจุบันเป็นเวลา 55 ปีมาแล้ว ทฤษฎีนี้จัดอยู่ในกลุ่มทฤษฎีกระบวนการทางสังคม (Social Process) (Reid, 1997: 152) และสนับสนุนสอดคล้องกับทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Differential Association Theory) ของ Sutherland ที่ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ในด้านแรงจูงใจ แรงขับ และเหตุผลของการกระทำผิด ตลอดจนการเรียนรู้ในเรื่องความเชื่อและค่านิยมที่ขึ้นชอบกับการกระทำผิด (Definition Favorable to Violation of Law) ซึ่ง Sykes and Matza พยายามอธิบายและขยายความในเรื่องการเรียนรู้ความเชื่อและค่านิยมที่ขึ้นชอบกับการกระทำผิดเป็นการเฉพาะ (Cullen and Agnew, 2002:126; Cote, 2002:144)

Sykes and Matza (1957) ไม่เห็นด้วยกับแนวความคิดของโคเฮน (Cohen) ในเรื่องวัฒนธรรมรองของการกระทำผิด (Subculture) ที่มองว่า สาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้นเกิดมาจากการมีความเชื่อและค่านิยมที่ขัดแย้ง หรือต่อต้าน หรือไม่ยอมรับความเชื่อและค่านิยมของชนชั้นกลางและกฎหมาย ตลอดจนเด็กและเยาวชนเหล่านี้ไม่รู้สึกละอายกับการฝ่าฝืนกฎระเบียบของสังคมและการกระทำผิดกฎหมาย นอกจากนี้จะไม่เห็นด้วยกับแนวความคิดของโคเฮนแล้ว Sykes and Matza ยังไม่เห็นด้วยกับแนวความคิดแบบปฏิฐานนิยม (The Positive) ที่มองว่า อาชญากรและผู้กระทำผิดมีความแตกต่างจากคนปกติ (Mannle and Hirschel, 1988:95) นั่นคือ อาชญากรและผู้กระทำผิดเป็นบุคคลที่มีความผิดปกติทางชีวภาพหรือกายภาพหรือมีสิ่งผิดปกติติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด ซึ่ง Curran and Renzetti (1994:222) กล่าวว่า ถ้าแนวความคิดแบบปฏิฐานถูกต้องน่าเชื่อถือได้แล้ว บุคคลบางคนก็ต้องเป็นอาชญากรตลอดชีวิต ในขณะที่บางคนก็จะไม่เคยมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือกระทำผิดเลย ดังนั้น Sykes and Matza จึงเชื่อว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดยังคงเชื่อในกฎระเบียบของสังคม ไม่ได้ขัดแย้ง ต่อต้าน หรือปฏิเสธ ทั้งยังรู้สึกผิดและละอายกับการไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมนั้น แต่เด็กและเยาวชนเหล่านี้ก็ยังคงกระทำผิดกฎหมาย เพราะมีค่านิยม ความเชื่อ และมีเหตุผลแก้ตัวสำหรับการกระทำผิดนั้น ซึ่ง Sykes and Matza เรียกว่า “เทคนิคการแก้ตัว (Techniques of Neutralization)” เพื่อใช้เป็นข้อแก้ตัวในการกระทำผิด หรือเพื่อให้ตนเองรู้สึกว่าได้กระทำผิด หรือเพื่อให้มีความรู้สึกว่าได้เป็นคนชั่วร้าย หรือลดความรู้สึกผิดที่ไม่ได้ปฏิบัติตามกฎหมาย นอกจากนี้ เทคนิคการแก้ตัวนี้ ยังทำให้เด็กและเยาวชนรู้สึกว่า การฝ่าฝืนละเมิดกฎหมายเป็นสิ่งที่สามารถยอมรับได้ แม้ว่าจะเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องก็ตาม

นอกจากนี้ Sykes and Matza มองว่า การที่เด็กและเยาวชนจะกระทำผิดได้นั้น เด็กและเยาวชนเหล่านี้จะต้องเรียนรู้ ซึมซับเอาค่านิยมและความเชื่อเรื่องเทคนิคการแก้ตัวก่อน เพื่อป้องกันการถูกตำหนิและความไม่สบายใจที่จะเกิดขึ้นกับตนเอง แล้วจึงจะนำไปสู่การกระทำผิด Sykes and Matza กล่าวเพิ่มเติมว่า เทคนิคการแก้ตัวอาจจะเกิดหลังจากการกระทำผิดแล้วก็ได้ แต่ไม่มีความจำเป็นหรือไม่มีประโยชน์อันใดที่จะแสดงเหตุผลแก้ตัวกับการกระทำผิดที่เกิดขึ้นเรียบร้อยแล้ว ซึ่งในกรณีนี้ นักวิชาการบางท่านมีความคิดเห็นตรงกันข้าม โดยมองว่า ผู้กระทำผิดจะใช้เทคนิคการแก้ตัวหลังจากได้กระทำผิดแล้ว Minor (1981, อ้างใน Conklin, 1989:241) กล่าวว่า เทคนิคการแก้ตัวอาจจะเกิดขึ้นหลังจากบุคคลกระทำผิดเรียบร้อยแล้ว และเทคนิคการแก้ตัวนี้จะไม่เกิดก่อนการกระทำผิด สอดคล้องกับ Hirschi (1969) ที่กล่าวว่า เทคนิคการแก้ตัวจะปรากฏหลังจากการกระทำผิดเกิดขึ้นแล้ว เพื่อแสดงเหตุผลเข้าข้างการกระทำผิดของตนเอง ถ้าเทคนิคการแก้ตัวเกิดก่อนกระทำผิด จะทำให้ทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัวหมดความน่าเชื่อถือ

ต่อมาในปี ค.ศ. 1964 แมทซาท์ (Matza) ได้นำเสนอทฤษฎีอาชญาวิทยา โดยการนำ “เทคนิคในการแก้ตัว” ไปปรับปรุงพัฒนาเพื่อเป็นหลักการสำคัญของทฤษฎีใหม่ที่ชื่อว่า “ทฤษฎีการกระทำผิดและการแก้ตัว” (Drift Theory of Delinquency) ซึ่งได้โต้แย้งกับทฤษฎีอาชญาวิทยาในขณะนั้นว่า เป็นทฤษฎีที่เน้นการบังคับและความแตกต่างกัน กล่าวคือ ทฤษฎีทั่วไปในขณะนั้นมีมุมมองว่าอาชญากรเป็นบุคคลที่แตกต่างจากคนธรรมดาทั่วไป และความแตกต่างนี้จะกระตุ้นหรือผลักดันให้บุคคลเหล่านั้นเป็นพวกกระทำผิดกฎหมาย แต่ แมทซาท์เชื่อว่าอาชญากรมีคุณสมบัติทางกายและจิตใจเหมือนกับบุคคลธรรมดาทั่วไปและโดยทั่วไปแล้วก็จะปฏิบัติตามกฎหมาย ไม่ได้กระทำผิดกฎหมายตลอดเวลา แมทซาท์ยังชี้ให้เห็นว่าทฤษฎีแนวเดิมไม่สามารถอธิบายได้ว่าอาชญากรส่วนใหญ่เมื่อเติบโตขึ้นจะเลิกมีพฤติกรรมอาชญากร แม้ว่าปัจจัยที่กระตุ้นหรือก่อให้เกิดพฤติกรรมอาชญากรยังคงมีอยู่ในสังคม แมทซาท์ ยังกล่าวอีกว่า โดยทั่วไปแล้ว เยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายไม่ได้เห็นด้วยกับพฤติกรรมของพวกเขาว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่เยาวชนเหล่านี้ยอมรับว่าพฤติกรรมผิดกฎหมายนั้นเป็นการละเมิดจริยธรรม แต่ว่ามีเหตุผลและสภาพแวดล้อมต่างๆ มาบรรเทาโทษหรือทำให้พวกเขามีความรู้สึกว่าไม่ผิดหากมีพฤติกรรมดังกล่าว ซึ่งคล้ายคลึงกับเหตุบรรเทาโทษตามกฎหมาย เช่น อุบัติเหตุ การป้องกันตนเอง หรือความวิกลจริต ดังนั้น เมื่อบุคคลกระทำผิดกฎหมายก็จะมีความรู้สึกว่าไม่ผิด และไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบจากการกระทำนั้น หรืออีกนัยหนึ่ง บุคคลจะถูกปลดปล่อยจากผู้บังคับของระเบียบและกฎหมาย จะเห็นได้ว่า แนวความคิดนี้ได้รับการสนับสนุนจากหลักการกระบวนการยุติธรรมว่าด้วยการดำเนินคดีกับเด็กและเยาวชนที่

กระทำผิด ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนไม่ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำผิดที่ได้ก่อขึ้น หรือ หากได้รับโทษก็จะได้รับการลดหย่อนผ่อนโทษ (พรชัย ชันดีและคณะ, 2544:127)

สมมติฐานหลักตามทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัวและการเป็นอิสระของ Matza คือ การอยู่บนทางเลือกระหว่างความขัดแย้งและการยอมรับบรรทัดฐานทางสังคมในการกระทำผิด นั่นคือ เด็กและเยาวชนยังคงมีความเชื่อและเคารพในกฎระเบียบและกฎหมายของสังคม รวมถึงไม่ยอมรับพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย แต่เมื่อใดก็ตามที่เด็กและเยาวชนเหล่านี้สามารถนำเทคนิคการแก้ตัวมาใช้ในสถานการณ์ใดก็ตามแล้ว เด็กและเยาวชนเหล่านี้ก็จะกระทำผิด เพราะมีความรู้สึกว่าจะไม่ผิด และไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบต่อการทำงานนั้น

สาระสำคัญของทฤษฎี

ทฤษฎีนี้มีสมมติฐานว่า สาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรมมาจากการที่บุคคลใช้ “เทคนิคการแก้ตัว” (Techniques of Neutralization) เพื่อเป็นข้อแก้ตัวสำหรับการกระทำผิดกฎหมาย การที่อาชญากรใช้เทคนิคในการแก้ตัวเพื่อกระทำผิดนั้น ไม่ได้หมายความว่าอาชญากรผู้นั้นปฏิเสธค่านิยมหรือกฎระเบียบของสังคม หากแต่เป็นกรณีที่อาชญากรใช้เทคนิคดังกล่าว เพื่อให้ตนเองรู้สึกว่าจะไม่ได้กระทำผิดกฎหมายแต่อย่างใด หรือมีความรู้สึกว่าจะไม่ได้เป็นคนชั่วร้าย ซึ่ง Sykes & Matza ได้แบ่งเทคนิคการแก้ตัวออกเป็น 5 เทคนิค ดังนี้

1. การปฏิเสธความรับผิดชอบ (The Denial of Responsibility) เป็นการปฏิเสธความรับผิดชอบของบุคคลต่อสิ่งที่ได้กระทำลงไป โดยอ้างว่า การกระทำผิดนั้นเป็นอุบัติเหตุ หรือเกิดขึ้นในขณะที่ตนไม่มีสติสัมปชัญญะ หรือเกิดจากแรงกดดันภายนอกซึ่งตนเองไม่สามารถควบคุมได้ เช่น พ่อแม่ไม่รัก เพื่อนไม่ดี ชุมชนแออัด ครอบครัวแตกแยก ความยากจน ไม่มีพ่อแม่ ขาดคนดูแล เอาใจใส่และระบบชั้นทางสังคม สิ่งเหล่านี้ทำให้ตนเองกระทำผิด

คำพูดที่แสดงถึงการใช้เทคนิคการปฏิเสธความรับผิดชอบ ได้แก่ มันไม่ใช่ความผิดของฉัน ฉันไม่ได้ตั้งใจหรือไม่ได้เจตนากระทำผิด ฉันดื่มเหล้าทำให้ไม่มีสติยังคิด ซาดานทำให้ฉันกระทำผิด ฉันไม่มีทางเลือก

นอกจากนี้ การปฏิเสธความรับผิดชอบยังเป็นการแก้ตัวกับกระทำผิดต่อสังคมด้วย ตัวอย่าง กรณีของสหภาพโซเวียต การขโมยทรัพย์สินของรัฐเป็นสิ่งผิดกฎหมาย โดยถือว่าเป็นอาชญากรรมที่รุนแรงกว่าการขโมยทรัพย์สินส่วนบุคคล ซึ่งพลเมืองของสหภาพโซเวียตใช้เทคนิคการปฏิเสธความรับผิดชอบนี้เป็นเหตุผลในการขโมยทรัพย์สินของรัฐ โดยกล่าวว่าความล้มเหลว

ทางเศรษฐกิจของรัฐผลักดันให้พวกเขาโมย สิ่งของเหล่านั้นมาจากการที่รัฐล้มเหลว ดังนั้น พวกเขาจึงนำไปของตัวเองได้ (Chaidze, 1977:190 อ้างใน John E. Conklin, 1989:232)

2. การปฏิเสธความเสียหายหรือการทำร้าย (The Denial of Injury) คือการที่ผู้กระทำผิดปฏิเสธความเสียหายหรืออันตรายจากการกระทำของตัวเอง กฎหมายได้แยกแยะความแตกต่างของอาชญากรรม 2 ประการ ประการแรก อาชญากรรมที่ผิดในตัวเอง คือ ผิดศีลธรรม (Mala in se) ประการที่สองอาชญากรรมที่ผิดกฎหมาย แต่ไม่ผิดศีลธรรม (mala prohibita) ซึ่งเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดสามารถประเมินการกระทำของตนเองได้ว่าผิดกฎหมายหรือไม่ โดยตีความว่าพฤติกรรมของตนไม่ได้ทำความเสียหายให้แก่ผู้ใด

ผู้กระทำผิดอ้างว่า ไม่มีผู้ใดได้รับบาดเจ็บจากการกระทำของพวกเขา หรือรู้สึว่าการกระทำผิดของเขาไม่ได้เป็นสาเหตุให้บาดเจ็บรุนแรง ซึ่งในความเป็นจริงนั้น การกระทำของพวกเขาผิดกฎหมาย ตัวอย่างเช่น การทำลายทรัพย์สินสาธารณะ ผู้กระทำผิดมองว่าเป็นความสนุกชุกชุก การขโมยรถยนต์ มองว่า เป็นการยืม แก๊งทะเลาะวิวาท มองว่า เป็นการทะเลาะกันระหว่าง 2 แก๊งที่สมควรจะต่อสู้กันเป็นส่วนตัว และไม่ได้เกี่ยวข้องกับผู้ใด นอกจากนี้ บางครั้งสังคมเห็นด้วยและยอมรับว่าการกระทำผิดนั้นไม่เป็นความผิด เช่น การหนีโรงเรียน, การกลั่นแกล้งกัน เป็นต้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การกระทำเหล่านั้นเป็นการกระทำที่ปกติธรรมดาทั่วไปมากกว่าการกระทำที่ตรงกันข้ามกับบรรทัดฐานสังคม

คำพูดที่แสดงถึงการใช้เทคนิคการปฏิเสธความเสียหายหรือการทำร้าย ได้แก่ ฉันไม่ได้ทำให้ใครบาดเจ็บ มันไม่ใช่เรื่องใหญ่ พวกเขาสามารถหาใหม่ได้ (กรณีการขโมย)

3. การปฏิเสธผู้เสียหาย (The Denial of Victim) คือ การที่ผู้กระทำผิดยอมรับว่า ความประพฤติเบี่ยงเบนของเขาทำให้เกิดความเสียหายหรือบาดเจ็บแก่ผู้อื่น แต่ในขณะเดียวกัน พวกเขาอาจจะแก้ตัวว่าความเสียหายนั้นไม่ใช่ความผิดที่รุนแรงและไม่ใช่ความผิดที่เกิดขึ้นจริงๆ โดยผู้กระทำผิดมองตัวเองว่าเป็นผู้ด้อยค่า ส่วนผู้เสียหายเป็นผู้กระทำผิด และมองว่าเป็นการลงโทษ หรือเป็นการแก้แค้นที่ผู้เสียหายสมควรจะได้รับ เช่น การทำร้ายพวกกรักร่วมเพศ หรือสงสัยว่าเป็นพวกกรักร่วมเพศ เพราะคิดว่าเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ การทำร้ายพวกชนกลุ่มน้อยให้ออกไปจากพื้นที่ การทำลายสาธารณสมบัติโดยมองว่าเป็นการแก้แค้นจากการไม่ยุติธรรมของครู เจ้าหน้าที่ในโรงเรียน กรณีข่มขืน ผู้ข่มขืนอาจแก้ตัวการกระทำผิดของเขา โดยพูดว่าผู้เสียหายสมควรได้รับการข่มขืน เพราะเคยมีประสบการณ์ทางเพศ ลำบาก มีชื่อเสียงไม่ดี และผู้หญิงเป็นทรัพย์สินสาธารณะ ไม่มีสิทธิ์ที่จะปฏิเสธเขา (Hill, 1980:67 อ้างใน John E. Conklin, 1989:236) การขโมย อาจจะอ้างถึงโรบิน ฮูด (Robin Hood) พระเอกภาพยนตร์ที่ขโมยเงินคนรวยมาแบ่งปันแจกจ่ายให้คนจน ซึ่งเป็นวิธีการแก้แค้นคนรวยโดยหาความยุติธรรมนอกกฎหมาย เพราะเห็นว่าสังคมไม่ยุติธรรม เปิดโอกาส

ให้บุคคลบางจำพวกสร้างฐานะด้วยการกดขี่หรือคดโกงผู้อื่น ซึ่งสิ่งเหล่านี้อาจทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการกระทำผิวนั้นได้

ผู้กระทำผิดรู้ว่าผู้เสียหายที่เป็นเป้าหมายนั้นสมควรหรือไม่สมควรที่จะได้รับความเสียหายจากการกระทำของเขา เช่น ผู้เสียหายไม่มีสติ ไม่สนใจสิ่งรอบข้างตัวเอง (ส่วนใหญ่เป็นกรณีเกี่ยวกับทรัพย์) ซึ่งความมีสติของผู้เสียหายเป็นสิ่งสำคัญในการตัดสินใจของผู้กระทำผิดว่าจะกระทำหรือไม่กระทำ คำพูดที่แสดงถึงการใช้เทคนิคการปฏิเสธผู้เสียหาย ได้แก่ พวกเขาสมควรได้รับการลงโทษแก่แค่นั้นพวกเขาทำให้ความเสียหายเกิดขึ้นกับพวกเขาเอง

4. การประณามของผู้กระทำผิด (The Condemnation of the Condemners) คือ การประณามของผู้กระทำผิด หรือการปฏิเสธของผู้กระทำผิด ผู้กระทำผิดจะเบี่ยงเบนความสนใจของตนเองไปสู่แรงจูงใจที่ทำให้ตนกระทำผิด แรงจูงใจที่สำคัญคือ การประณามจากบุคคลอื่นโดยเฉพาะผู้มีอำนาจ โดยจะอ้างว่า ผู้ที่ประณามตนเป็นบุคคลที่โกหก หลอกลวง เสแสร้ง ปรีกปรีา กล่าวร้าย เยาะเย้ย ประชดประชัน หรือประส่งร้ายต่อเขา ไม่มีความยุติธรรมในการประณามการกระทำผิดของตนเอง ผู้กระทำผิดจะไม่ยอมรับว่าการกระทำของตนเป็นการกระทำผิดกฎหมาย และพยายามปกปิดความผิดของตนเองไว้ โดยหลักการดำเนินไปสู่บุคคลอื่น (Larry J. Siegel, 2008 : 155) เช่น ตำรวจเป็นพวกคอรัปชั่น ไม่ซื่อสัตย์ โง่เขลา โหดร้าย หยาบคาย ผู้พิพากษาไม่มีความยุติธรรม พ่อแม่รักลูกไม่เท่ากัน ทอดทิ้งลูก ครูมีอคติ ลำเอียง สิ่งเหล่านี้เป็นการประณามของผู้ประณาม ผู้กระทำผิดมีมุมมองที่คิดว่า รางวัลหรือผลตอบแทนของผู้ที่เชื่อถือกฎหมายและปฏิบัติตามบรรทัดฐานสังคมของคือ ความสำเร็จด้านวัตถุที่เป็นสิ่งที่แสดงถึงความโชคดี และเป็นแรงกระตุ้นให้บุคคลเหล่านั้นปฏิบัติตามบรรทัดฐานทางสังคม ซึ่งผลที่ตามนั้นไม่เพียงแต่ทำให้ผู้กระทำผิดไม่ยอมรับการถูกลงโทษเพราะการฝ่าฝืนบรรทัดฐานสังคม แต่ยังเป็นการกระตุ้นให้ผู้กระทำผิดต่อต้านและทำร้ายผู้อื่นอีกด้วย

คำพูดที่แสดงถึงการใช้เทคนิคการประณามของผู้กระทำผิด ได้แก่ ทุกคนก็ขโมย ทำไมถึงต้องกล่าวหาฉัน ทุกคนหลอกลวง คุณไม่มีสิทธิ์ที่จะตัดสินฉันว่าฉันผิด พวกเขาเป็นคนเลว

5. การอ้างถึงความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่ม (The Appeal to Higher Loyalties) คือ การที่ผู้กระทำผิดอ้างว่า พวกเขาอยู่ในสถานการณ์ที่จำเป็นต้องตัดสินใจระหว่างการปฏิบัติตามระเบียบบรรทัดฐานทางสังคมหรือปฏิบัติตามความต้องการของกลุ่มที่พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งในนั้น เช่น เพื่อนสนิท ญาติพี่น้อง แก๊ง ดังนั้น การกระทำผิดที่เกิดขึ้นไม่ใช่เพราะผู้กระทำผิดไม่ปฏิบัติตามบรรทัดฐานทางสังคม แต่เป็นเพราะผู้กระทำผิดยึดถือและให้ความสำคัญกับความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดี ต่อกลุ่มมากกว่าการปฏิบัติตามกฎหมายและบรรทัดฐานทางสังคม จึงทำให้เกิดการกระทำผิดขึ้น

พูดที่แสดงถึงการใช้เทคนิคการอ้างถึงความจงรักภักดีหรือความซื่อสัตย์ต่อกลุ่ม ได้แก่ ฉันไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง ฉันทำเพื่อช่วยเพื่อนของฉัน ฉันทำเพื่อปกป้องเพื่อนของฉัน ฉันทำเพื่อครอบครัว ญาติพี่น้อง

แผนภาพ 2.1 อธิบายสาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรมตามทฤษฎีการกระทำผิดและการแก้ตัว (Drift Theory of Delinquency) ของแมททาร์ท (พรชัย ชันดีและคณะ, 2544:127)

โดยสรุปแล้ว ทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัว มองว่า การที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดหรือบุคคลทั่วไปประกอบอาชญากรรมนั้น เนื่องมาจาก บุคคลเหล่านี้ใช้เทคนิคการแก้ตัวในการกระทำผิด ซึ่งมี 5 เทคนิค คือ การปฏิเสธความรับผิดชอบ การปฏิเสธความเสียหายหรือการทำร้าย การปฏิเสธผู้เสียหาย การประณามของผู้กระทำผิด และการอ้างถึงความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่ม เพื่อใช้เป็นข้อแก้ตัวในการกระทำผิด หรือเพื่อให้ตนเองรู้สึกว่าไม่ได้กระทำผิด หรือเพื่อให้มีความรู้สึกว่าไม่ได้เป็นคนชั่วร้าย หรือลดความรู้สึกผิดที่ไม่ได้ปฏิบัติตามกฎหมาย และ ยังทำให้เด็กและเยาวชนรู้สึกว่า การฝ่าฝืนละเมิดกฎหมายเป็นสิ่งที่สามารถยอมรับได้ แม้ว่าจะเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องก็ตาม

2.2 ทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond Theory)

ที่มาและความสำคัญของทฤษฎี

ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมได้รับการพัฒนาขึ้นในปี 1969 โดย ทราวิส เฮอร์ช (Travis Hirschi) นักวิชาการทางด้านอาชญาวิทยา โดยนำเสนอทฤษฎีนี้ไว้ในหนังสือ “สาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน” (Cause of Delinquency) ทฤษฎีนี้มีอิทธิพลอย่างยิ่งในการอธิบายปัญหาอาชญากรรมในปัจจุบัน ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่าทฤษฎีนี้อธิบายได้มากกว่าทฤษฎีอื่น ๆ (Cullen, 2003:231)

ทฤษฎีนี้จัดอยู่ในกลุ่มทฤษฎีการควบคุมทางสังคม (Social control) ซึ่งให้ความสำคัญกับพลังอำนาจในการควบคุมหรือยับยั้งพฤติกรรมของบุคคล (Controlling forces) ไม่ให้กระทำผิด

ทฤษฎีนี้มีสมมติฐานเบื้องต้นว่า “ธรรมชาติของคนเรานั้นมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดหรือละเมิดกฎหมายเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของตนเองเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว หากไม่มีพลังอำนาจใด ๆ มาควบคุม หน่วงเหนี่ยว ยับยั้ง คนเราก็มักมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดได้ง่ายยิ่งขึ้น” (Cote, 2002:127 อ้างใน ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554:58)

Hirschi ให้ความสำคัญกับพลังอำนาจที่มาจากภายในมากกว่าภายนอก ซึ่งสอดคล้องกับการควบคุมทางอ้อม (Indirect control) หรือการควบคุมภายใน (Internal control) ตามทฤษฎีของ นาย (Nye) และสอดคล้องกับการควบคุมส่วนบุคคล (Personal control) ตามทฤษฎีของรีด (Reiss) ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมให้ความสนใจเรื่องความผูกพัน (Bond) หรือการผูกติด ยึดติด หรือ แนบแน่น (Tie) กับบุคคลอื่นเป็นสำคัญ เนื่องจากความผูกพันนั้นเป็นกระบวนการที่สร้างพลังอำนาจให้กับจิตใจที่พร้อมจะควบคุม หน่วงเหนี่ยว ยับยั้ง หักห้าม ไม่ให้ตนเองกระทำผิด หากความผูกพันดังกล่าวนี้เสื่อมถอยลง คนเราก็มักมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดมากขึ้น Hirschi (1969) กล่าวไว้ว่า “การที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดนั้น เนื่องมาจากความผูกพันกับบุคคลอื่นไม่ดีหรือล่มสลายนั่นเอง”

สาระสำคัญของทฤษฎี

ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมให้ความสำคัญกับพลังอำนาจในการควบคุมโดยเฉพาะ การควบคุมภายในที่เกิดจากความผูกพันของคนเรากับบุคคลอื่น เพื่อต้องการควบคุมพฤติกรรมของ คนเรานั้นที่มีแนวโน้มในการละเมิดกฎหมายหรือการกระทำผิดเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ไม่ให้ละเมิด กฎหมาย สาระสำคัญของทฤษฎีพอสรุปได้ดังนี้

1. โดยธรรมชาติของคนเรา มีแนวโน้มในการละเมิดกฎหมาย ไม่มีแรงจูงใจ เฉพาะเจาะจงในการกระทำผิด ซึ่งตรงกันข้ามกับทฤษฎีในกลุ่มการเรียนรู้ เช่น ทฤษฎีการคบหา สมาคมที่แตกต่างกันของ Sutherland ที่ให้ความสำคัญกับแรงจูงใจเป็นสำคัญ (Cote, 2003: 127 อ้าง ใน ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554:58)

2. ทฤษฎีนี้ไม่ให้ความสนใจเกี่ยวกับแรงจูงใจ (Motivation) แต่เน้นความสำคัญของ แรงกระตุ้นผลักดันภายใน (Impulses) ที่ทำให้คนเราละเมิดกฎหมายหรือการกระทำผิด เพื่อปลดปล่อยแรงกระตุ้นผลักดันหรือตอบสนองกับแรงกระตุ้นผลักดันภายในดังกล่าว (Hirschi, 1969:31)

3. เนื่องจากคนเรามีแนวโน้มในการกระทำผิดเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ประกอบกับความต้องการที่จะปลดปล่อยแรงกระตุ้นผลักดันภายในดังกล่าวข้างต้น จึงจำเป็นที่จะต้องมีการควบคุมพฤติกรรมในการกระทำผิดดังกล่าว

4. พลังอำนาจในการควบคุมดังกล่าวข้างต้นนี้ จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อคนเรามีความผูกพันต่อสังคม เช่น พ่อแม่ พี่น้อง ครูอาจารย์ โรงเรียน วัด เป็นต้น เมื่อเกิดความผูกพันแล้ว คนเราก็จะเกิดการขัดเกลาทางสังคม เกิดการเรียนรู้ (Socialization) และซึมซับเอาพลังอำนาจในการควบคุมมาไว้ในใจ จนสามารถที่จะควบคุมพฤติกรรมตนเองได้ Hirschi ได้แบ่งองค์ประกอบของความผูกพันทางสังคมไว้ 4 ด้านด้วยกันคือ

4.1 องค์ประกอบทางด้านการผูกติดหรือแนบแน่น (Attachment)

นักอาชีวศึกษาส่วนใหญ่จะเรียกว่าความผูกพันเช่นเดียวกับความผูกพันที่เป็นชื่อของทฤษฎี (Bond) ความผูกพัน หมายถึง ภาวะทางอารมณ์ และความรู้สึกของคนเรา ที่ห่วงกังวลต่อความรู้สึกของผู้อื่น โดยเฉพาะความรู้สึกของพ่อแม่ ผู้ปกครอง เพื่อน หรือ โรงเรียน (เช่น ครู อาจารย์ เพื่อนร่วมชั้นเรียน)

ความผูกพันเช่นนี้จะสะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการขัดเกลาภายในจิตใจของคนเราให้ยอมรับบรรทัดฐานทางสังคม ศีลธรรม มโนธรรมต่างๆ ให้ประพฤติปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคมและไม่ให้กระทำผิด ซึ่งการขัดเกลาดังกล่าวนี้นั้นเกิดขึ้นจากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครองเป็นสำคัญ

Hirschi (1969:18 อ้างใน ชาญคณิต กฤตยา สุริยมณี, 2554:60) เชื่อว่า คนที่ขาดความผูกพันต่อผู้อื่น คือ คนที่ขาดศีลธรรมอันดีงาม ขาดมโนธรรม ตลอดจนขาดความละเอียดรอบคอบ การที่คนเรามีลักษณะคล้ายคลึงกับสัตว์ คือมีความก้าวร้าวและแรงกระตุ้นผลักดันภายในนั้น เนื่องมาจากคนเราขาดศีลธรรมและมโนธรรมประจำใจ

ในทัศนะของ Hirschi ความผูกพันต่อพ่อแม่ (Parental attachment) เป็นเรื่องสำคัญที่สุด เพราะหากขาดความผูกพันต่อพ่อแม่แล้ว ความผูกพันด้านอื่น ๆ ก็จะมีผลตามไปด้วย เช่น ความผูกพันที่มีต่อเพื่อน เด็กและเยาวชนที่ขาดความผูกพันกับพ่อแม่ เด็กเหล่านี้ก็จะขาดการอบรมสั่งสอนที่ดี ขาดการยับยั้งชั่งใจ (Self-restraint) ขาดศีลธรรมประจำใจ (Moral restraint) การคบเพื่อนที่ดีก็จะไม่ติดตามไปด้วย (Hirschi, 1969 :136-138) ซึ่ง Hirschi มองว่า การคบเพื่อนที่ไม่ดีนี้เป็นเรื่องที่สอดคล้องกับแนวความคิดหรือทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกันของ Sutherland ซึ่ง Hirschi เรียกว่า “วัฒนธรรมของความเบี่ยงเบน หรือการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน” (Cultural Deviance) (Cullen, 2003:231 อ้างใน ชาญคณิต กฤตยา สุริยมณี, 2554:60)

นอกจากนั้น ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมยังสอดคล้องกับแนวความคิดหรือทฤษฎีวิวัฒนาการของความเบี่ยงเบน (Cultural Deviance Theory) หรือโอกาสในการกระทำผิดและการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน (Delinquency and Opportunity Theory) ของริชาร์ด เอ. คลาวเวิร์ท และ ลอยด์ อี. โอห์ลิน (Richard A. Cloward and Lloyd E. Ohlin) การกระทำผิดของเด็กชาย (Delinquent Boy) ของอัลเบิร์ต เค. โคเฮน (Albert K. Cohen) ดังนั้น ความผูกพันกับเพื่อนตามทฤษฎีนี้ จึงเป็นความผูกพันกับเพื่อนที่ดีมากกว่าเพื่อนที่ไม่ดี (Regoli, 2000:131 อ้างใน ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554:60)

4.2 องค์ประกอบทางด้านข้อผูกมัด หรือพันธะสัญญา(Commitment)

องค์ประกอบทางข้อผูกมัดหรือพันธะสัญญา หมายถึง การที่คนเราได้ทุ่มเททั้งกำลังกาย กำลังใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ เช่น การศึกษา อาชีพ เกียรติยศและชื่อเสียง เป็นต้น ซึ่งเหมือนกับว่าคนเราได้สร้างข้อผูกมัดหรือสร้างพันธะสัญญาในเรื่องเหล่านี้ไว้ ดังนั้น เมื่อคนเรามีพันธะสัญญาในเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้ว โอกาสที่จะกระทำผิดก็จะลดน้อยถอยลง

อย่างไรก็ตาม การที่คนเราจะกระทำผิดหรือไม่นั้น คนเราจะต้องชั่งใจไตร่ตรองอยู่เสมอว่า การกระทำผิดครั้งนี้จะเสี่ยงต่อการสูญเสีย (Cost) ในเรื่องการศึกษา อาชีพ เป็นต้น ที่ตนเองได้มีพันธะสัญญามาก่อนหน้านี้หรือไม่ หากเห็นว่ามีโอกาสที่ตนเองจะสูญเสียในเรื่องเหล่านี้ คนเราก็จะไม่กระทำผิด แต่โดยทั่วไปแล้วคนเราจะไม่ยอมสูญเสียในเรื่องเหล่านี้เพราะเรื่องเหล่านี้เป็นหลักประกันที่ได้รับจากสังคมเราสามารถที่จะมีชีวิตที่ดีได้ (Hirschi, 1969:20-21 อ้างใน ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554:61)

มีข้อสังเกตที่น่าสนใจ คือ การชั่งใจไตร่ตรองในที่นี้ เป็นเรื่องเดียวกันกับการชั่งใจไตร่ตรองในทฤษฎีทางเลือกที่มีเหตุผล (Rational Choice Theory) (Cullen, 2003:231 อ้างใน ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554:61)

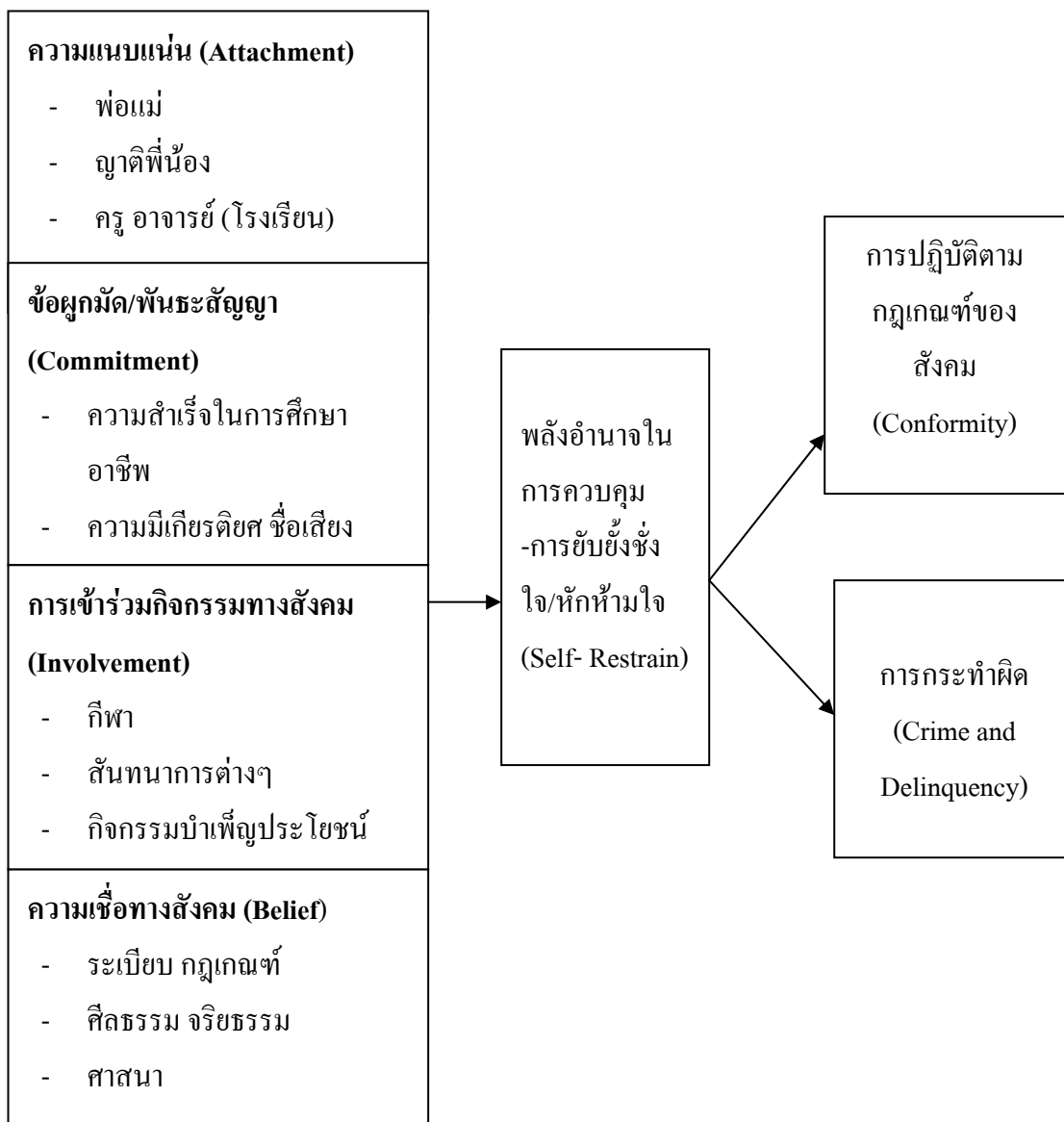
4.3 องค์ประกอบทางด้านการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม (Involvement)

องค์ประกอบทางด้านการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม หมายถึง การที่คนเราได้เข้าไปร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของสังคม (Conventional Activities) เช่น กิจกรรมทางด้านกีฬา สันทนาการ ศาสนา การบำเพ็ญประโยชน์ต่างๆ เป็นต้น การเข้าไปร่วมในกิจกรรมดังกล่าว ทำให้คนเราขี้ดุดี ผูกติด หรือได้ใช้เวลาไปกับการนัดหมาย ชั่วโมงการทำงาน แผนงาน เป็นต้น ทำให้คนเราไม่มีเวลาที่จะไปคิดถึงการกระทำผิด แนวโน้มในการกระทำผิดก็จะลดน้อยลง

4.4 องค์ประกอบทางด้านการเชื่อทางสังคม (Belief)

องค์ประกอบทางด้านการเชื่อทางสังคม หมายถึง ความเชื่อมั่นในเรื่องระเบียบกฎเกณฑ์ของสังคม (The Rule of Society) รวมไปถึงศีลธรรมอันดีงาม (Moral Belief) ความเชื่อดังกล่าว กุลเลนและคณะ (Cullen) มองว่า เป็นเรื่องที่สอดคล้องกับเรื่องของ “ คำนิยาม ” (Definition) ในความหมายของทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกันของซัทเธอร์แลนด์ (Sutherland) คือ ความเชื่อที่เราเชื่อนั้นจะต้องเป็นเรื่องที่มีความหมาย เป็นเรื่องที่ผู้เชื่อในเรื่องนั้น ๆ ชื่นชอบ และซึมซับเข้าไปในจิตใจของตน จนกระทั่งทำให้ตนเองสามารถที่จะปฏิบัติตามได้ (Cullen, 2003:231 อ้างใน ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554:61)

ความเชื่อหรือความชื่นชอบที่มีต่อระเบียบ กฎเกณฑ์ของสังคม ตลอดจนศีลธรรมอันดีงามของสังคมนั้น จะช่วยยับยั้งชั่งใจมิให้คนเรากระทำผิดได้ Hirschi มองว่าความเชื่อดังกล่าวนี้ แต่ละคนจะมีแตกต่างกันออกไป บางคนมีมาก บางคนมีน้อย คนที่มีความเชื่อในเรื่องเหล่านี้มาก มีโอกาสที่จะกระทำผิดน้อย ในขณะที่เดียวกันคนที่มีความเชื่อเหล่านี้น้อย ก็มีโอกาที่จะกระทำผิดมาก (Hirsch, 1969:23-26) ดังรายละเอียดในแผนภาพถัดไป

แผนภาพ 2.2 แสดงองค์ประกอบที่สำคัญของทฤษฎีความผูกพันทางสังคม
(ชาญคณิต กฤตยาสุริยะมณี, 2554:62)

โดยสรุปแล้ว ทฤษฎีความผูกพันทางสังคม มองว่า การที่เด็กและเยาวชนกระทำผิด หรือคนทั่วไปประกอบอาชญากรรมนั้น เนื่องจากคนเหล่านี้มีความผูกพันต่อสังคมที่ไม่ค่อยดี (Weak Bond) หรือไม่ดีเลย (Broken Bond) คือ มีความผูกพันที่ไม่ดีทั้ง 4 ด้าน ทั้งด้านความผูกพันต่อพ่อแม่ เพื่อน โรงเรียน ด้านการมีพันธะสัญญาต่อการศึกษา อาชีพ ด้านการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม และด้านความเชื่อต่อศีลธรรมจริยธรรมของสังคมไม่คืบแน่นเอง (Hirschi , 1969:16-26; DeKeseredy and Schwartz ,1996: 219 อ้างใน ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554:63)

2.3 ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน (Differential Association Theory)

ที่มาและความสำคัญของทฤษฎี

ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกันเป็นทฤษฎีที่ทรงอิทธิพลอย่างยิ่งในวงวิชาการทางด้านอาชีวศึกษาและงานยุติธรรมตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทฤษฎีนี้ได้รับการพัฒนาขึ้นมาจากนักอาชีวศึกษา คือ เอ็ดวิน เฮช ซัทเธอร์แลนด์ (Edwin H. Sutherland) โดยซัทเธอร์แลนด์พัฒนาขึ้นครั้งแรกในปี 1939 ซึ่งในครั้งแรกนั้น ซัทเธอร์แลนด์ยอมรับว่า ความขัดแย้งทางสังคมและการกระทำผิดต่าง ๆ ในสังคมนั้น เป็นผลมาจากมาจากปัจจัยทางด้านความไม่เป็นระเบียบของสังคม (Social Disorganization) เป็นการยอมรับทฤษฎีความไม่เป็นระเบียบของสังคมของ ชอว์ และแม็กเค (Shaw and McKay, 1942) เช่น แหล่งเสื่อมโทรม ปัญหาทางด้านชาติพันธุ์ ปัญหาความยากจน ความหนาแน่นของประชากร เป็นต้น

ต่อมาซัทเธอร์แลนด์พัฒนาทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกันขึ้นอีกครั้งหนึ่งในปี 1947 โดยไม่ยอมรับปัจจัยทางด้านความไม่เป็นระเบียบของสังคมดังกล่าวมาแล้ว แต่ให้ความสำคัญกับปัจจัยทางด้าน “องค์กร หรือการจัดระเบียบขององค์กรทางสังคมที่แตกต่างกัน” (Differential Social Organization) แทน กล่าวคือ ซัทเธอร์แลนด์คิดว่า ละแวกบ้าน (Neighborhood) หรือชุมชนต่าง ๆ มีการจัดระเบียบทางสังคมของตนเองที่แตกต่างกันอยู่ในตัว (Neighborhood are Organized Differently) เพียงแต่บางชุมชนมีการจัดระเบียบ จัดโครงสร้างที่เป็นการสนับสนุนให้เด็กและเยาวชนกระทำผิด ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว การจัดระเบียบ จัดโครงสร้างของชุมชนเหล่านี้ ได้สร้างเงื่อนไขให้เด็กและเยาวชนเกิดค่านิยม ความเชื่อในเรื่องดังกล่าวและค่านิยมความเชื่อนี้ได้จูงใจให้เด็กและเยาวชนมีการกระทำผิดเกิดขึ้นตามมานั่นเอง (Regoli and Hewitt, 2000:116 อ้างใน ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554:108)

ค่านิยมและความเชื่อดังกล่าวนี้นับเป็นหัวใจที่สำคัญของทฤษฎีของซัทเธอร์แลนด์ เนื่องจากเป็นค่านิยมและความเชื่อที่มีความหมาย (Definition or Meaning) คือทำให้เขาชื่นชอบในการกระทำผิด (Favorable to law violation) เป็นค่านิยมที่เด็กและเยาวชนซึมซับเอาไปไว้ในใจ (Assimilation or Absorption) จนสามารถพัฒนาความเป็นตัวตน (Self) ของตนเองขึ้นมาได้ และทำให้เด็กเยาวชนลงมือกระทำผิดได้ (Action) ในที่สุด การซึมซับเอาค่านิยมเข้ามาไว้ในจิตใจดังกล่าวนี้นี้ เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ในการคบหาสมาคมกับคนที่กระทำผิด มีการปฏิสัมพันธ์ มีการติดต่อสื่อสาร เป็นการเรียนรู้ในลักษณะเป็นการเฉพาะหน้า (Intimate others) (Sheley, 2000; Empey et al., 1999:166-169 อ้างใน ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554:108) การเรียนรู้ดังกล่าวนี้ หมายถึง เทคนิคและวิธีการการกระทำผิด แรงจูงใจที่เป็นการเฉพาะ แรงขับ เหตุผลในการกระทำผิด และทัศนคติต่อการกระทำผิดเหล่านี้

แนวความคิดเรื่องการซึมซับเอาค่านิยมการกระทำผิดดังกล่าวนี้ ชัทเธอร์แลนด์ได้รับอิทธิพลมาจากคูลีย์และมิด (Cooley, 1902:157-169; Strauss, 1964:127-132) เจ้าของทฤษฎี “ปฏิสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์” (Symbolic Interactionist Theory) และนำมาพัฒนาทฤษฎีของตนเองในเวลาต่อมา ซึ่งเป็นการเปลี่ยนมุมมองในการวิเคราะห์การกระทำผิดโดยหันมามองในระดับตัวบุคคลมากยิ่งขึ้น คือ มองไปที่การซึมซับเอาค่านิยมและความเชื่อในเรื่องการละเมิดกฎหมายของเด็กและเยาวชนที่ชัทเธอร์แลนด์เรียกว่า “An excess of definitions favorable to violation of law” และส่งผลต่อการกระทำผิด แทนที่จะมองไปในระดับโครงสร้างทางสังคมหรือความไม่เป็นระเบียบของสังคมแต่แรกเริ่ม

สาระสำคัญของทฤษฎี

ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกันของชัทเธอร์แลนด์มีหลักการที่สำคัญ 9 ประการดังนี้

1. พฤติกรรมอาชญากรเกิดขึ้นจากการเรียนรู้

พฤติกรรมนี้มีไว้เกิดขึ้นจากการถ่ายทอดทางพันธุกรรม แต่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญเช่นเดียวกับการเรียนรู้โดยทั่วไป เช่นการเรียนรู้ในการเขียน การวาดรูป การเล่นเกม การเล่นเกมกีฬา เป็นต้น (Siegel, et al., 127-128)

2. การเรียนรู้ดังกล่าวเกิดขึ้นจากการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น โดยผ่านกระบวนการการติดต่อสื่อสารกระบวนการติดต่อสื่อสาร คือ การใช้คำพูดหรือภาษาในการติดต่อสื่อสารและหมายรวมถึงอากัปกริยาต่าง ๆ อีกส่วนหนึ่งด้วย เพราะ การที่จะเข้าใจถึงเหตุผล แรงจูงใจ ค่านิยม ความเชื่อในการกระทำผิดอย่างละเอียดนั้นจำเป็นที่จะต้องอาศัยภาษาเป็นสื่อเป็นสิ่งสำคัญ (Empey et al., 1999:166)

3. การเรียนรู้ดังกล่าวเกิดขึ้นภายในกลุ่มบุคคลที่มีลักษณะเป็นการเฉพาะหน้า การเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากรเหมือนกับการเรียนรู้พฤติกรรมอื่นๆโดยทั่วไป โดยเรียนรู้จากบุคคลที่อยู่ใกล้ชิด อย่างเช่น พ่อแม่ ญาติพี่น้อง หรือเพื่อน โดยเฉพาะการเรียนรู้เป็นการเฉพาะหน้าทำให้มีอิทธิพลในการจูงใจมากกว่าคนอื่น ๆ ที่อยู่ห่างไกลออกไป (Siegel, 2000:227; Empey et al., 1999:167) นอกจากนี้ ชัทเธอร์แลนด์ยังเห็นว่าสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นภาพยนตร์หรือหนังสือพิมพ์ยังไม่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้เท่ากับคนที่อยู่ใกล้ชิด (Cullen and Agnew, 2003:132)

4. การเรียนรู้ดังกล่าวจะรวมถึงการเรียนรู้ทางด้านเทคนิคและวิธีการในการกระทำผิด แรงจูงใจในการกระทำผิดที่เป็นการเฉพาะแรงจูงใจ เหตุผลในการกระทำผิด ตลอดจนทัศนคติในการกระทำผิด

การเรียนรู้เรื่องเทคนิคและวิธีการการกระทำผิดเป็นเรื่องสำคัญมาก ยิ่งผู้กระทำผิดได้รับการถ่ายทอดทางด้านเทคนิคและวิธีการในการกระทำผิดมากขึ้น การกระทำผิดก็จะดียิ่งขึ้น

อย่างเช่น ได้รับการถ่ายทอดเทคนิคในการถอดลูกกุญแจล้อรถยนต์ การต่อไฟตรงในการสตาร์ทรถยนต์ การตัดสัญญาณกันขโมย เป็นต้น (Empey et al., 1999:168)

5. การเรียนรู้ถึงแรงจูงใจที่เป็นการเฉพาะเจาะจง และแรงขับในการกระทำผิดสามารถที่จะเรียนรู้ได้จากค่านิยมและความเชื่อทั้งที่เป็นการละเมิดกฎหมาย และการไม่ละเมิดกฎหมายที่ตนเองได้ซึมซับมาไว้ในใจ

การเรียนรู้ถึงแรงจูงใจที่เป็นการเฉพาะในที่นี้หมายถึง การเรียนรู้เกี่ยวกับค่านิยมและความเชื่อในการกระทำผิดหรือละเมิดกฎหมาย เป็นการเรียนรู้การกระทำผิดในเรื่องใดเรื่องหนึ่งและเป็นการเรียนรู้จากกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเป็นการเฉพาะ เช่น เรียนรู้ในเรื่องการขายยาเสพติดจากกลุ่มผู้ที่ขายยาเสพติดเป็นประจำหรือเป็นอาชีพ ทำให้เขาเรียนรู้ถึงแรงจูงใจในการขายยาเสพติดของผู้ขายเหล่านั้นที่เป็นการเฉพาะ นอกจากนี้ยังทำให้เขาเรียนรู้ถึงทิศทางของแรงจูงใจดังกล่าวว่ามาจากทางด้านการขาย มิใช่มาจากทิศทางด้านอื่น ๆ อีกส่วนหนึ่งด้วย (Empey et al., 1999:168 อ้างใน ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554:110)

6. การที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดนั้นเนื่องมาจากการที่เขาได้ซึมซับการเอาค่านิยมและความเชื่อในเรื่องการละเมิดกฎหมายมาไว้ในใจมากกว่าการไม่ละเมิดกฎหมาย และส่งผลต่อการกระทำผิด ซึ่งเรื่องนี้นับว่าเป็นหัวใจที่สำคัญของทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างกัน การซึมซับเอาค่านิยมและความเชื่อในเรื่องการละเมิดกฎหมายนั้น ชัทเธอร์แลนด์ใช้คำว่า “ค่านิยม” (Definition) ตามนัยของทฤษฎีปฏิสัมพันธ์สัญลักษณ์ ซึ่งเป็นคำที่มีความหมาย (Meaning) สำหรับผู้ที่กระทำผิด ที่ซึมซับเข้าไปในจิตใจจนสามารถสามารถที่จะกระทำผิดได้ อย่างเช่น คำว่า “รสชาติยาเสพติด” คำนี้มีความหมายที่บ่งบอกว่าเมื่อเสพเข้าไปแล้วทำให้ลิ้มความทุกข์ทั้งหลายทั้งปวงจนหมดสิ้น ซึ่งในความเป็นจริงแล้วก็คือค่านิยมและเชื่อที่ผู้กระทำผิดได้ไปเรียนรู้มาจากผู้อื่นนั่นเอง

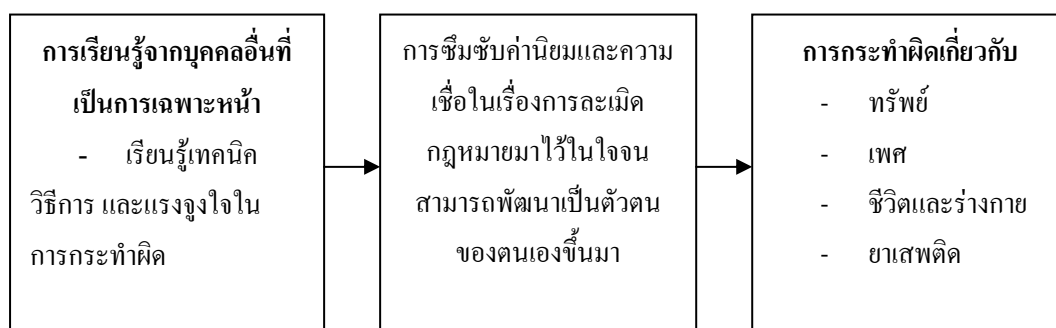
7. การคบหาสมาคมที่แตกต่างกันจะผันแปรไปตามปัจจัยทางด้านความถี่ ระยะเวลา ลำดับความสำคัญก่อน หลัง และความเข้มข้นของการกระทำผิดการคบหาสมาคมที่แตกต่างกันสามารถผันแปรไปตามปัจจัยทางด้านความถี่และระยะเวลา แต่การผันแปรไปตามปัจจัยทางด้านลำดับความสำคัญก่อนหลังและความเข้มข้นของการกระทำผิดนั้น นั่นคือ ลำดับความสำคัญก่อนหลัง หมายถึง การเริ่มต้นในการคบหาสมาคมของผู้กระทำผิด หากผู้กระทำผิดได้เริ่มต้นในการคบหาสมาคมตั้งแต่เยาว์วัย โอกาสที่เขาจะกระทำผิดก็จะมีไปเรื่อย ๆ จนตลอดชีวิต ส่วนความเข้มข้นนั้น หมายถึง การคบหาสมาคม ที่มากขึ้นเรื่อย ๆ ในกรณีที่คนที่คบหาสมาคมอยู่ด้วยนั้นเป็นคนที่ผู้กระทำผิดยอมรับนับถือและเป็นคนที่มิมีชื่อเสียงและเป็นคนที่เขาพึงพอใจ

8. กระบวนการการเรียนรู้พฤติกรรมอาชญากร และการต่อต้านพฤติกรรมอาชญากร สามารถที่จะเรียนรู้จากกลไกทุก ๆ ด้าน ไม่จำกัดเฉพาะด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น เช่น ด้านการเลียนแบบ (Imitation)

การเรียนรู้ในที่นี้หมายถึง สามารถที่จะเรียนรู้ได้ในทุก ๆ ด้าน ไม่จำกัดเฉพาะการเลียนแบบเท่านั้น ดังนั้น การอธิบายการเรียนรู้จึงไม่ควรอธิบายด้วยมุมมองของการเลียนแบบเพียงด้านเดียว (Cote, 2002:133 อ้างใน ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554 :111)

9. การอธิบายพฤติกรรมอาชญากรไม่สามารถอธิบายด้วยค่านิยมและความเชื่อที่เป็นการทั่วไปได้

ค่านิยมและความเชื่อที่เป็นการทั่วไปในที่นี้หมายถึง ค่านิยมและความเชื่อที่ผู้กระทำผิดและผู้ที่ไม่กระทำผิดสามารถมีเหมือนกัน เช่น ค่านิยมการมีชีวิตที่ดี มีความมั่นคง มีการศึกษามีฐานะตำแหน่ง เป็นต้น ดังนั้น การอธิบายพฤติกรรมดังกล่าวจะต้องอธิบายด้วยค่านิยมและความเชื่อที่เป็นเฉพาะ คือ ค่านิยมในการละเมิดกฎหมายที่ได้เรียนรู้จากบุคคลอื่น รวมถึงเป็นการเรียนรู้แบบเฉพาะด้วย (Empey et al., 1999:169 อ้างใน ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554:112) ดังรายละเอียดในแผนภาพถัดไป

แผนภาพ 2.3 แสดงองค์ประกอบที่สำคัญของทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง
(ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554:112)

โดยสรุปแล้ว พฤติกรรมอาชญากรเกิดจากการเรียนรู้ โดยการคบหาสมาคมกับผู้อื่นที่เป็นการเฉพาะหน้าหรืออย่างใกล้ชิด การเรียนรู้นั้นเป็นการเรียนรู้ถึงเทคนิคและวิธีการต่างๆ เหตุผลและแรงจูงใจในการกระทำผิด หรือละเมิดกฎหมายซึ่งเป็นค่านิยมและความเชื่อที่มีความหมายที่ผู้กระทำผิดชื่นชอบในการกระทำผิดได้ซึมซับมาไว้ในใจจนสามารถพัฒนาตัวตน (Self) ของตนเองได้ และสามารถนำไปสู่การกระทำผิดได้ในที่สุด (ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554:112)

2.4 ความหมายของเด็กและเยาวชนกระทำผิด

เสริน ปุณณะหิตานนท์ (2527 อ้างใน วรินทร์ พวงแก้ว, 2546:7) ได้กล่าวถึงการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนไว้ว่า หมายถึง พฤติกรรมที่ขัดแย้งกับความต้องการในค่านิยมของวัฒนธรรมที่ครอบงำวิถีชีวิตของเยาวชน นั่นก็คือ พฤติกรรมที่ขัดแย้งกับความต้องการและฝ่าฝืนค่านิยมหลัก ซึ่งเป็นระบบที่ก่อรูปลักษณะนิสัยใจคอของเยาวชน แม้ว่ากฎหมายบางอย่างไม่ได้ฝังรากลึกลงในจารีตประเพณีของสังคม แต่ก็ปรากฏว่าจารีตประเพณีหลายอย่างได้นำไปใช้เป็นพื้นฐานในการบัญญัติกฎหมาย ดังนั้น การกระทำของผิดเด็กและเยาวชนจึงมีความหมายไปในทางพฤติกรรมบางรูปแบบที่ขัดแย้งหรือต่อต้านสังคม ทำให้เกิดการเสียดสีเยาะเย้ยทั้งในทางสังคมและตัวบุคคล และมีนัยความหมายครอบคลุมไปถึงผลของการใช้ค่านิยมวินิจัย ความประพฤติว่าเป็นสิ่งที่พึงปรารถนา หรือไม่พึงปรารถนา ภายในกรอบของบรรทัดฐานและกฎหมายของสังคมด้วย เป็นความประพฤติที่มักจะมีผลกระทบต่อกันไปในทางที่เสียหายถึงแม้ว่าบุคคลซึ่งเป็นผู้เยาว์ อาจจะได้รับผลกระทบกระเทือนจากการกระทำของตนเอง แต่ก็ไม่สำคัญเท่ากับข้อเท็จจริงที่ว่า พฤติกรรมใดที่มีผลกระทบต่อกันไปในทางที่ไม่ดี พฤติกรรมนั้นก็มักจะถือว่าการต่อต้านสังคม

สุชา จันทน์เอม (อ้างใน วรินทร์ พวงแก้ว, 2546:8) ให้ความหมายคำว่า “การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมาจากภาษาอังกฤษว่า “Juvenile Delinquency” ซึ่งมีการแปลเป็นภาษาไทยที่แตกต่างกัน ในอดีตใช้คำว่า “ชู้วอาชญากร” แต่ปัจจุบันใช้คำว่า “การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน” หรือบางคนใช้คำว่า “เด็กเกร”

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 มาตรา 4 ได้กำหนดความหมายของเด็กและเยาวชน ดังนี้

เด็ก หมายถึง บุคคลอายุเกินเจ็ดปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่เกินสิบสี่ปีบริบูรณ์

เยาวชน หมายถึง บุคคลอายุเกินสิบสี่ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 4 ได้กำหนดความหมายของเด็กและเยาวชน ดังนี้

เด็ก หมายถึง บุคคลอายุยังไม่เกินสิบห้าปีบริบูรณ์

เยาวชน หมายถึง บุคคลอายุเกินสิบห้าปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์

Robinson (อ้างใน วรินทร์ พวงแก้ว, 2546:7) ได้กล่าวว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดจัดเป็นประเภทหนึ่งของอาชญากรรม ซึ่งแสดงถึงการคุกคามขั้นต้นต่อระเบียบทางสังคมและกระตุ้นความสนใจต่อสาธารณชน ปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน เชื่อว่าผู้กระทำผิด (Delinquency) ในวันนี้จะกลายเป็นอาชญากร (Criminal) ในอนาคต

Krisberg & Austin (อ้างใน วรินทร์ พวงแก้ว, 2546:7) กล่าวว่า ส่วนใหญ่แล้วพฤติกรรมใดที่ถูกมองว่าไม่ดีสำหรับเด็กและเยาวชนหรือไม่เป็นไปตามบรรทัดฐาน ค่านิยมของสังคมจะถือว่าเป็นการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนทั้งสิ้น

Bernard (อ้างใน วรินทร์ พวงแก้ว, 2546:7) ได้ให้คำนิยามว่า เด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิด คือ เด็กหรือเยาวชนชายหญิงที่ศาลได้พิสูจน์และพบความผิดว่าได้กระทำการละเมิดพระราชบัญญัติของประเทศ ของรัฐ หรือของท้องถิ่น อาจถูกจับโดยตำรวจ หรือถูกส่งไปศาลโดยพ่อแม่ หรือโรงเรียน

โดยสรุปแล้ว ผู้วิจัยให้ความหมายของเด็กและเยาวชนกระทำผิดตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 นั่นคือ เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด หมายถึง เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดตามที่กฎหมายได้บัญญัติว่าการกระทำนั้น ๆ เป็นความผิด โดยเด็กที่กระทำผิด คือ เด็ก หมายถึง บุคคลอายุยังไม่เกินสิบห้าปีบริบูรณ์ และเยาวชนที่กระทำผิด คือ บุคคลอายุเกินสิบห้าปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์

2.5 การกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์

ตัวบทกฎหมายที่บัญญัติขึ้นในประเทศไทย ซึ่งนำมาปรับในใช้คดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์นั้น ได้แก่ ประมวลกฎหมายอาญาลักษณะ 12 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ มาตรา 334 ถึง มาตรา 366 ซึ่งประกอบด้วย 8 หมวดด้วยกัน (จิตรภรณ์ จิตรธร, 2551:44)

หมวด 1	ความผิดฐานลักทรัพย์ และวิ่งราวทรัพย์	มาตรา 334-336
หมวด 2	ความผิดฐานกรรโชก ริดเอาทรัพย์ ชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์	มาตรา 337-340
หมวด 3	ความผิดฐานฉ้อโกง	มาตรา 341-348
หมวด 4	ความผิดฐานโกงเจ้าหนี้	มาตรา 349-351
หมวด 5	ความผิดฐานยักยอก	มาตรา 352-356
หมวด 6	ความผิดฐานรับของโจร	มาตรา 357
หมวด 7	ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์	มาตรา 358-361
หมวด 8	ความผิดฐานบุกรุก	มาตรา 362-366

2.5.1 ความผิดฐานลักทรัพย์และวิ่งราวทรัพย์

มาตรา 334 ผู้ใดเอาทรัพย์ของผู้อื่น หรือที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วยไปโดยทุจริต ผู้นั้นกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ ต้องระวาง โทษจำคุกไม่เกินสามปี และปรับไม่เกินหกพันบาท
มาตรา 335 ผู้ใดลักทรัพย์

- (1) ในเวลากลางคืน
- (2) ในที่หรือบริเวณที่มีเหตุเพลิงไหม้ การระเบิด อุทกภัย หรือ ในที่หรือบริเวณที่มีอุบัติเหตุ เหตุทุกภัยแก่รถไฟ หรือยานพาหนะ อื่นที่ประชาชนโดยสาร หรือภัยพิบัติอื่นทำนองเดียวกัน หรืออาศัย โอกาสที่มีเหตุเช่นนั้น หรืออาศัยโอกาสที่ประชาชนกำลังตื่นกลัวอันตรายใด ๆ
- (3) โดยทำอันตรายสิ่งกีดกั้นสำหรับคุ้มครองบุคคลหรือทรัพย์ หรือโดยผ่านสิ่งเช่นนั้นเข้าไปด้วยประการใด ๆ
- (4) โดยเข้าทางช่องทางซึ่งได้ทำขึ้นโดยไม่ได้จำนงให้เป็นทางคนเข้า หรือเข้าทางช่องทางซึ่งผู้เป็นใจเปิดไว้ให้
- (5) โดยแปลงตัวหรือปลอมตัวเป็นผู้อื่น มอมหน้าหรือทำด้วยประการอื่นเพื่อไม่ให้เห็นหรือจำหน้าได้
- (6) โดยตวงว่าเป็นเจ้าพนักงาน

(7) โดยมีอาวุธ หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป

(8) ในเคหสถาน สถานที่ราชการหรือสถานที่ที่จัดไว้เพื่อให้บริการสาธารณะที่ตนได้เข้าไปโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือซ่อนตัวอยู่ ในสถานที่นั้น ๆ

(9) ในสถานที่บูชาสาธารณะ สถานีรถไฟ ท่าอากาศยานที่จอดรถ หรือเรือสาธารณะ สาธารณสถานสำหรับขนถ่ายสินค้า หรือในขบวนสาธารณะ

(10) ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์

(11) ที่เป็นของนายจ้างหรือที่อยู่ในความครอบครองของนายจ้าง

(12) ที่เป็นของผู้มีอาชีพกสิกรรม บรรดาที่เป็นผลิตภัณฑ์ พืชพันธุ์ สัตว์หรือเครื่องมืออันมีไว้สำหรับประกอบกสิกรรมหรือได้มา จากการกสิกรรมนั้น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท

ถ้าความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำที่ประกอบด้วยลักษณะดังที่บัญญัติไว้ในอนุมาตราดังกล่าวแล้วตั้งแต่สองอนุมาตราขึ้นไป ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

ถ้าความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำต่อทรัพย์สินที่เป็นโค กระบือ เครื่องกล หรือเครื่องจักรที่ผู้มีอาชีพกสิกรรมมีไว้สำหรับ ประกอบกสิกรรมผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวในมาตรานี้เป็นการกระทำโดยความจำใจหรือความยากจนเหลือทนทานและทรัพย์สินนั้นมีราคาเล็กน้อย ศาลจะลงโทษผู้กระทำความผิดดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 334 ก็ได้

มาตรา 336 ผู้ใดลักทรัพย์โดยฉกฉวยเอาซึ่งหน้า ผู้นั้นกระทำความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีและปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

ถ้าการวิ่งราวทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สี่พันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

ถ้าการวิ่งราวทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสองหมื่นบาท

ถ้าการวิ่งราวทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท

2.5.2 ความผิดฐานกรรโชก รีดเอาทรัพย์ ชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์

มาตรา 337 ผู้ใดข่มขืนใจผู้อื่นให้ยอมให้หรือยอมจะให้ตนหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน โดยใช้กำลังประทุษร้ายหรือ โดยขู่เข็ญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียงหรือทรัพย์สินของผู้ถูกขู่เข็ญ หรือของบุคคลที่สาม จนผู้ถูกข่มขืนใจยอมเช่นนั้น ผู้นั้นกระทำความผิดฐานกรรโชก ต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกินห้าปีและปรับ ไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

ถ้าความผิดฐานกรรโชกได้กระทำโดย

(1) ขู่ว่าจะฆ่า ขู่ว่าจะทำร้ายร่างกายให้ผู้ถูกข่มขืนใจหรือผู้อื่นให้ได้รับอันตรายสาหัส หรือขู่ว่าจะทำให้เกิดเพลิงไหม้แก่ทรัพย์ของผู้ถูกข่มขืนใจหรือผู้อื่น หรือ

(2) มีอาวุธติดตัวมาขู่เข็ญผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปีและปรับ ตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

มาตรา 338 ผู้ใดข่มขืนใจผู้อื่นให้ยอมให้หรือยอมจะให้ตนหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สิน โดยการขู่เข็ญว่าจะเปิดเผยความลับซึ่งการเปิดเผยนั้นจะทำให้ผู้ถูกขู่เข็ญ หรือบุคคลที่สามเสียหาย จนผู้ถูกข่มขืนใจยอมเช่นนั้น ผู้นั้นกระทำความผิดฐานรีดเอาทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท

มาตรา 339 ผู้ใดลักทรัพย์โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เข็ญว่าในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้าย เพื่อ

(1) ให้ความสะดวกแก่การลักทรัพย์หรือการพาทรัพย์นั้นไป

(2) ให้อยู่ในชิงทรัพย์นั้น

(3) ยึดถือเอาทรัพย์นั้นไว้

(4) ปกปิดการกระทำความผิดนั้น หรือ

(5) ให้ออกจากการจับกุม

ผู้นั้นกระทำความผิดฐานชิงทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสองหมื่นบาท

ถ้าความผิดนั้นเป็นการกระทำที่ประกอบด้วยลักษณะดังที่บัญญัติไว้ในอนุมาตรา หนึ่งอนุมาตราแห่งมาตรา 335 หรือเป็นการกระทำความผิดที่เป็นการโค กระบือ เครื่องกลหรือ เครื่องจักร ที่มีอาชญากรรมไว้สำหรับประกอบกรรม ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท

ถ้าการชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

ถ้าการชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

ถ้าการชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

มาตรา 339 ทวิ ถ้าการชิงทรัพย์ได้กระทำความผิดต่อทรัพย์ตามมาตรา 335 ทวิ วรรคแรก กระทำความผิดระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท

ถ้าการชิงทรัพย์นั้นเป็นการกระทำความผิดในสถานที่ดังที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 335 ทวิ วรรคสอง ด้วย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

ถ้าการชิงทรัพย์ตามวรรคแรกหรือวรรคสองเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

ถ้าการชิงทรัพย์ตามวรรคแรกหรือวรรคสองเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุก ตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

ถ้าการชิงทรัพย์ตามวรรคแรก หรือวรรคสองเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต

มาตรา 340 ผู้ใดชิงทรัพย์โดยร่วมกันกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สามคนขึ้นไป ผู้นั้นกระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท

ถ้าในการปล้นทรัพย์ผู้กระทำความผิดแม้แต่คนหนึ่งคนใดมีอาวุธติดตัวไปด้วย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบสองปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาท

ถ้าการปล้นทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

ถ้าการปล้นทรัพย์ได้กระทำโดยแสดงความทารุณจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ใช้ปืนยิง ใช้วัตถุระเบิดหรือกระทำความทรมาณผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

ถ้าการปล้นทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต

มาตรา 340 ทวิ ถ้าการปล้นทรัพย์ได้กระทำความผิดต่อทรัพย์ตามมาตรา 335 ทวิ วรรคแรก ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท ถ้าการปล้นทรัพย์นั้นเป็นการกระทำความผิดในสถานที่ดังที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 335 ทวิ วรรคสอง ด้วย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาทถ้าการปล้นทรัพย์ตามวรรคแรกหรือวรรคสอง ผู้กระทำความผิดแม้แต่คนหนึ่งคนใดมีอาวุธติดตัวไปด้วย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปีถ้าการปล้นทรัพย์

ตามวรรคแรกหรือวรรคสองเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับ อันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการปล้นทรัพย์ตามวรรคแรกหรือวรรคสองได้กระทำโดยแสดงความทารุณจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ไซ้ป็นยิง ไซ้วัตถุระเบิดหรือกระทำความรุนแรง ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการปล้นทรัพย์ตามวรรคแรกหรือวรรคสองเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต

2.5.3 ความผิดฐานฉ้อโกง

มาตรา 341 ผู้ใดโดยทุจริต หลอกลวงผู้อื่นด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้งและโดยการหลอกลวงดังว่านั้นได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้ถูกหลอกลวง หรือบุคคลที่สามหรือทำให้ผู้ถูกหลอกลวงหรือบุคคลที่สามทำ ถอนหรือทำลายเอกสารสิทธิ ผู้นั้นกระทำความผิดฐานฉ้อโกง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือ ปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 342 ถ้าในการกระทำความผิดฐานฉ้อโกง ผู้กระทำ

(1) แสดงตนเป็นคนอื่น หรือ

(2) อาศัยความเบาปัญญาของผู้ถูกหลอกลวงซึ่งเป็นคนเล็ก หรืออาศัยความอ่อนแอทางจิตของผู้ถูกหลอกลวง

ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 343 ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 341 ได้กระทำด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จต่อประชาชน หรือด้วยการปกปิด ความจริง ซึ่งควรบอกให้แจ้งแก่ประชาชน ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวในวรรคแรกต้องด้วยลักษณะ ดังกล่าวในมาตรา 342 อนุมาตรา หนึ่งอนุมาตราด้วย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

มาตรา 344 ผู้ใดโดยทุจริต หลอกลวงบุคคลตั้งแต่สิบคนขึ้นไปให้ประกอบกิจการงานอย่างใด ๆ ให้แก่ตนหรือให้บุคคลที่สามโดยจะไม่ใช่ค่าแรงงานหรือค่าจ้างแก่บุคคลเหล่านั้น หรือโดยจะใช้ค่าแรงงาน หรือค่าจ้างแก่บุคคลเหล่านั้นต่ำกว่าที่ตกลงกัน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 345 ผู้ใดสั่งซื้อและบริโภคอาหารหรือเครื่องดื่มหรือเข้าพักในโรงแรม โดยรู้ว่าตนไม่สามารถชำระเงินค่าอาหาร ค่าเครื่องดื่ม หรือ ค่าอยู่ในโรงแรมนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 346 ผู้ใดเพื่อเอาทรัพย์สินของผู้อื่นเป็นของตนหรือของบุคคลที่สาม ชักจูงผู้อื่นผู้ใดให้จำหน่ายโดยเสียเปรียบซึ่งทรัพย์สิน โดยอาศัยเหตุที่ผู้ถูกชักจูงมีจิตอ่อนแอหรือเป็นเด็กเบาปัญญา และไม่สามารถเข้าใจตามควรซึ่งสาระสำคัญแห่งการกระทำของตนจนผู้ถูกชักจูงจำหน่ายทรัพย์สินนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 347 ผู้ใดเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์จากการ ประกันวินาศภัย แก่งัดทำให้เกิดเสียหายแก่ทรัพย์สินอันเป็นวัตถุที่เอาประกันภัย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 348 ความผิดในหมวดนี้ นอกจากความผิดตาม มาตรา 343 เป็นความผิดอันยอมความได้

2.5.4 ความผิดฐานโกงเจ้าหนี้

มาตรา 349 ผู้ใดเอาไปเสีย ทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่า หรือทำให้ไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์สินตนจำนำไว้แก่ผู้อื่น ถ้าได้กระทำเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้รับจำนำ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 350 ผู้ใดเพื่อมิให้เจ้าหนี้ของตนหรือของผู้อื่นได้รับชำระหนี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ซึ่งได้ใช้หรือจะใช้สิทธิเรียกร้องทางศาลให้ชำระหนี้ ย้ายไปเสีย ซ่อนเร้นหรือโอนไปให้ผู้อื่นซึ่งทรัพย์สินใดก็ดี แก่งัดให้ตนเองเป็นหนี้จำนวนใดอันไม่เป็นความจริงก็ดี ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 351 ความผิดในหมวดนี้เป็นความผิดอันยอมความได้

2.5.5 ความผิดฐานยักยอก

มาตรา 352 ผู้ใดครอบครองทรัพย์สินซึ่งเป็นของผู้อื่น หรือซึ่งผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย เบียดบังเอาทรัพย์สินนั้นเป็นของตนหรือบุคคลที่สามโดยทุจริต ผู้นั้นกระทำความผิดฐานยักยอก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าทรัพย์สินนั้นได้ตกมาอยู่ในความครอบครองของผู้กระทำความผิด เพราะผู้อื่นส่งมอบให้โดยสำคัญผิดไปด้วยประการใด หรือเป็นทรัพย์สินหายซึ่งผู้กระทำความผิดเก็บได้ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษแต่เพียงกึ่งหนึ่ง

มาตรา 353 ผู้ใดได้รับมอบหมายให้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่นหรือ ทรัพย์สินซึ่งผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย กระทำผิดหน้าที่ของตนด้วยประการใด ๆ โดยทุจริตจนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินของผู้นั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 354 ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 352 หรือมาตรา 353 ได้กระทำในฐานที่ผู้กระทำความผิดเป็นผู้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่นตามคำสั่งของศาล หรือตามพินัยกรรม หรือในฐานะเป็นผู้มีอาชีพ หรือธุรกิจ อันยอมเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 355 ผู้ใดเก็บได้ซึ่งสิ่งหามทรัพย์อันมีค่า อันซ่อนหรือฝังไว้โดยพฤติการณ์ซึ่งไม่มีผู้ใดอ้างว่าเป็นเจ้าของได้ แล้วเบียดบังเอาทรัพย์นั้นเป็นของตนหรือของผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 356 ความผิดในหมวดนี้เป็นความผิดอันยอมความได้

2.5.6 ความผิดฐานรับของโจร

มาตรา 357 ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจำนำหรือรับไว้โดยประการใด ซึ่งทรัพย์อันได้มาโดยการกระทำความผิดถ้าความผิดนั้นเข้าลักษณะลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ กรรโชก รีด เอาทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ฉ้อโกง ยักยอกหรือ เจ้าพนักงานยักยอกทรัพย์ ผู้นั้นกระทำความผิดฐานรับของโจรต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดฐานรับของโจรนั้นได้กระทำเพื่อค้ำกำไร หรือได้กระทำต่อทรัพย์อันได้มาโดยการลักทรัพย์ตามมาตรา 335 (10) ชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงสองหมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดฐานรับของโจรนั้นได้กระทำต่อทรัพย์ อันได้มาโดยการลักทรัพย์ตามมาตรา 335 ทวิ การชิงทรัพย์ตามมาตรา 339 ทวิ หรือการปล้นทรัพย์ตามมาตรา 340 ทวิ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท

2.5.7 ความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์

มาตรา 358 ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ไร้ประโยชน์ ซึ่งทรัพย์สินของผู้อื่นหรือผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย ผู้นั้นกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 359 ถ้าการกระทำความผิดตาม มาตรา 358 ได้กระทำต่อ

(1) เครื่องกลหรือเครื่องจักรที่ใช้ในการประกอบกิจการ หรือ อุตสาหกรรม

(2) ปลูกสัตว์

(3) ขวดยานหรือสัตว์พาหนะที่ใช้ในการขนส่งสาธารณะ หรือในการประกอบกิจการ หรืออุตสาหกรรม หรือ

(4) พืชหรือพืชผลของกิจการ

ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 360 ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ ไร้ประโยชน์ซึ่งทรัพย์ ที่ใช้หรือมีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 360 ทวิ ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลายทำให้เสื่อมค่าหรือทำให้ ไร้ประโยชน์ ซึ่งทรัพย์ตามมาตรา 335 ทวิ วรรคหนึ่ง ที่ประดิษฐานตามมาตรา 335 ทวิ วรรคสอง ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

2.5. 8 ความผิดฐานบุกรุก

มาตรา 362 ผู้ใดเข้าไปในอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่นเพื่อถือการครอบครอง อสังหาริมทรัพย์นั้นทั้งหมดหรือแต่บางส่วน หรือเข้าไปกระทำการใด ๆ อันเป็นการรบกวน การครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของเขาโดยปกติสุข ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับ ไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 363 ผู้ใดเพื่อถือเอาอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่นเป็นของตน หรือของบุคคลที่สาม ยักย้ายหรือทำลายเครื่องหมายเขตแห่งอสังหาริมทรัพย์นั้นทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 364 ผู้ใดโดยไม่มีเหตุอันสมควรเข้าไป หรือซ่อนตัวอยู่ในเคหสถาน อาคาร เก็บรักษาทรัพย์หรือสำนักงานในความครอบครองของผู้อื่น หรือไม่ยอมออกไปจากสถานที่เช่นนั้น นั้น เมื่อผู้มีสิทธิที่จะห้ามมิให้เข้าไปได้ไล่ให้ออก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือ ปรับไม่ เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 365 ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 362 มาตรา 363 หรือ มาตรา 364 ได้ กระทำ

(1) โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่เข็ญว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย

(2) โดยมีอาวุธหรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป

(3) ในเวลากลางคืน

ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกิน หนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 366 ความผิดในหมวดนี้ นอกจากความผิดตามมาตรา 365 เป็นความผิดอันยอมความได้

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.6.1 งานวิจัยในประเทศ

เนื่องจากงานวิจัยในประเทศไทย ยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษาเรื่องเทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำเสนองานวิจัยที่กล่าวถึงปัจจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์

พัฒนา เพ็ญอำ (2542) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ของเด็กและเยาวชนหญิงในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน” พบว่า เด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำผิดมาจากครอบครัวแตกแยก ขาดความอบอุ่นจากบิดามารดา เรียนรู้การกระทำผิดจากเพื่อนหรือคำบอกเล่าของผู้อื่น ขาดสติยั้งคิด เหตุการณ์ สถานการณ์และโอกาสในขณะนั้นเอื้อต่อการกระทำผิด โลกในสิ่งของและทรัพย์สินที่กระตุ้นยั่วยุ

นาวัน เส็งสมวงศ์ (2544) ได้ศึกษาเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการกระทำผิดพระราชบัญญัติยาเสพติด (ยาบ้า) กับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ของเด็กและเยาวชนหญิงในสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี กรุงเทพมหานคร” พบว่า เด็กและเยาวชนหญิงมีอายุระหว่าง 16-17 ปี กระทำผิดเพราะคบเพื่อนไม่ดีและขาดเงินทอง

พิชญ พลบุนทร (2545) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ของเด็กและเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง” พบว่า เด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิดไม่มีรายได้ต่อเดือน พ่อแม่ทะเลาะเบาะแว้ง ขาดความอบอุ่นจากพ่อแม่ เคยมีเพื่อนหรือพี่น้องกระทำผิดกฎหมาย กระทำผิดเพราะโลภ อยากได้ทรัพย์สิน ทรัพย์สินเป็นตัวช่วยกระตุ้นและเหตุการณ์บังคับ เช่น ความยากจน สถานการณ์ โอกาสในขณะนั้นเอื้ออำนวยต่อการกระทำผิด

วรรณิษฐ์ บำรุงราษฎร์ (2545) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนหญิงในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางกรุงเทพมหานครและปริมณฑล” พบว่า เด็กและเยาวชนหญิงที่กระทำผิดส่วนใหญ่อายุ 15 ปี มีสถานภาพทางเศรษฐกิจไม่ดี ขาดงาน ความผูกพันทางสังคมไม่ดีและคบเพื่อนไม่ดี

ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี (2549) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล” พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมีความกดดันทางการเงิน คบหากับเพื่อนที่กระทำผิด ผู้เสียหายขาดการปกป้องคุ้มครองทรัพย์สินของตนเอง นอกจากนี้ ยังพบว่าปัจจัยด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ของบิดามารดา ความสัมพันธ์ในครอบครัวของบิดามารดามีผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนอีกด้วย

นวลจันทร์ ทศนชัยกุล (2549) ได้ศึกษาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน : กรณีชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์ พบว่า เด็กและเยาวชนมีอายุเฉลี่ย 17 ปี การศึกษาส่วนใหญ่ระดับประถมศึกษาปีที่ 6 สาเหตุการกระทำผิด คือ สาเหตุจากตัวเยาวชน เยาวชนต้องการอิสระเที่ยวกลางคืน คิดว่าตนเองไม่มีคุณค่า สาเหตุจากครอบครัว ครอบครัวมีปัญหา คือ ครอบครัวแตกแยก สัมพันธภาพระหว่างพ่อแม่ลูกไม่ดี ขาดความรักความอบอุ่น

ปิยะพร บุญโสภณ (2550) ได้ศึกษาเรื่อง “สาเหตุติดกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินศึกษาจากศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี” พบว่าเด็กและเยาวชนหญิงส่วนใหญ่อายุระหว่าง 16 - 17 ปี ไม่มีรายได้และจบการศึกษาในระดับประถมศึกษา สาเหตุการกระทำผิดเกิดจากความแตกแยกของครอบครัว สถานการณ์บีบบังคับ เพื่อความอยู่รอด เศรษฐกิจครอบครัวไม่ดี และต้องการประสบการณ์ในการลักทรัพย์ เพื่อทำให้เกิดการยอมรับและให้ความเชื่อถือ โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่มีความเสี่ยงสูงและสามารถหลบหนีการถูกจับกุมหรือดำเนินคดีมาได้

สมพร ปรัตถกรกุล (2550) ได้ศึกษาเรื่อง “ปัจจัยด้านการผูกมัดทางศาสนาที่มีผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย” พบว่า เด็กและเยาวชนชายส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา นับถือศาสนาพุทธ สาเหตุการกระทำผิดเกิดจากมีความผูกพันกับพ่อแม่ น้อย มีพันธะสัญญากับแม่อยู่ในระดับน้อย คบเพื่อนไม่ดี มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนสูง

จิตราภรณ์ จิตรธร (2551) ได้ศึกษาเรื่อง “การกระทำความผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน : ศึกษาเชิงทฤษฎีการควบคุมตนเอง การควบคุมทางสังคมและการคบหาสมาคมที่แตกต่าง” พบว่า เด็กและเยาวชนอายุระหว่าง 16-20 ปี จบมัธยมศึกษาตอนต้น ครอบครัวมีรายได้รวมกันต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท กระทำผิดเพราะ คบเพื่อนที่กระทำความผิด เพื่อนชักชวน มีปัญหาด้านการเงิน และการควบคุมตนเองต่ำ การควบคุมทางสังคมต่ำ

2.6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

นอกจากงานวิจัยที่ศึกษาทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัว (Techniques of Neutralization Theory) กับกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินแล้ว ผู้วิจัยได้นำเสนอการศึกษาทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดอื่นๆ เพื่อแสดงถึงการประยุกต์ทฤษฎีนี้ไปใช้ในการอธิบายการกระทำผิดได้อย่างหลากหลาย

Minor (1981) ได้ศึกษาเรื่อง “เทคนิคการแก้ตัวกับผู้ต้องขัง” พบว่า เทคนิคการแก้ตัวมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิด และเทคนิคการแก้ตัวทำให้เกิดแนวโน้มที่นำไปสู่การกระทำผิด โดยเฉพาะกลุ่มที่อยู่ในสถานการณ์ที่สามารถนำเทคนิคการแก้ตัวไปประยุกต์ใช้ได้ หรือมีโอกาสในการกระทำผิด หรือ มีความต้องการที่จะกระทำความผิด

Mitchell and Dodder (1981) ได้ศึกษาเรื่อง “ประเภทของเทคนิคการแก้ตัวกับประเภทของการกระทำผิด” ในนักเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล จำนวน 298 คน และ สถาบันการกระทำผิดชาย จำนวน 53 คน โดยแบ่งการกระทำผิดเป็น 3 ประเภท คือ การปล้น การทำผิดที่ไม่รุนแรง ก้าวร้าว และเทคนิคการแก้ตัว 5 เทคนิค พบว่า การกระทำผิดทั้ง 3 ประเภท ใช้เทคนิคการแก้ตัว การปฏิเสธผู้เสียหายมากที่สุด และ การอ้างถึงความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่มต่ำสุด นอกจากนี้ ยังมีความสัมพันธ์ระหว่างแต่ละเทคนิคการแก้ตัวและแต่ละประเภทของการกระทำผิดด้วย

Therman (1984) ได้ศึกษาเรื่อง “การเบี่ยงเบนและการแก้ตัวจากข้อผูกมัดทางศีลธรรม” กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ใหญ่ 350 คน โดยการรายงานตนเองเกี่ยวกับการกระทำที่คาดว่าจะผิดกฎหมาย พบว่า การแก้ตัวเป็นแนวคิดที่แตกต่างจากข้อผูกมัดทางศีลธรรม และมีความสัมพันธ์ระหว่างข้อผูกมัดทางศีลธรรมกับการแก้ตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รวมทั้งสามารถอธิบายการเบี่ยงเบนในอนาคตได้

แอกนิว และ ปีเตอร์ (Agnew and Peter, 1986) ได้ศึกษาเรื่อง “การใช้เทคนิคการแก้ตัว โดยวิเคราะห์ปัจจัยแนวโน้มนៃของสถานการณ์ในนักศึกษามหาวิทยาลัย” พบว่า เทคนิคการแก้ตัวมีผลต่อการโกงและการขโมยของในร้านค้า และเทคนิคการแก้ตัวส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน

Hollinger (1991) ได้ศึกษาเรื่อง “เทคนิคการแก้ตัวในสถานที่ทำงานกับการวิเคราะห์การขโมยทรัพย์สินและการเบี่ยงเบน” กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นลูกจ้างโรงพยาบาล ลูกจ้างโรงงาน ลูกจ้างร้านค้าขายปลีก จำนวน 9,175 คน โดยทดสอบความสัมพันธ์ของการรายงานตนเองในการขโมยทรัพย์สินและการต่อต้านการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนในที่ทำงาน พบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับการปฏิเสธความเสียหายหรือการทำร้าย และ อายุกับการปฏิเสธผู้เสียหาย นอกจากนี้ การเบี่ยงเบนในที่ทำงานของลูกจ้างที่มีอายุน้อยไม่มีผลต่อการใช้เทคนิคการแก้ตัว

Landsheer, Hart, and Kox (1994) ได้ศึกษาเรื่อง “ค่านิยมของผู้กระทำผิดและเหยื่อ : ศึกษาทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัว” จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 2,699 คน พบว่า เทคนิคการแก้ตัวสามารถอธิบายผู้ทำร้ายร่างกายเหยื่อ โดยผู้กระทำผิดคิดว่าเป็นกระทำที่ไม่ผิด

Agnew (1994) ได้ศึกษาเรื่อง “เทคนิคการแก้ตัวกับความรุนแรง” โดยใช้ข้อมูลจากการสำรวจเยาวชนแห่งชาติ (Nation Youth Survey) พบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่มีแนวโน้มใช้เทคนิคการแก้ตัวในการใช้ความรุนแรงในสถานการณ์เฉพาะ นอกจากนี้ การยอมรับเทคนิคการแก้ตัวสนับสนุนพฤติกรรมความรุนแรง และผลของการแก้ตัวในการใช้ความรุนแรงมีความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนที่กระทำผิด และมีแนวโน้มสูงในการนำไปสู่พฤติกรรมรุนแรง

Byers, Crider, and Biggers (1999) ได้ศึกษาเรื่อง “แรงจูงใจอาชญากรรมจากอคติ : ศึกษาอาชญากรรมจากความเกลียดชังและการใช้เทคนิคการแก้ตัวของผู้กระทำผิดที่ต่อต้านชาวอาเมิช (Amish)” โดยการสัมภาษณ์ข้อมูลเชิงลึกจากผู้กระทำผิด พบว่า ผู้กระทำผิดพยายามใช้เทคนิคการแก้ตัว คือ การปฏิเสธความรับผิดชอบ

Costello (2000) ได้ศึกษาเรื่อง “เทคนิคการแก้ตัว การเห็นคุณค่าในตัวเอง : ศึกษาในเชิงทฤษฎีการควบคุมทางสังคมและทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัว” พบว่า เด็กที่มีความผูกพันกับพ่อแม่จะมีแนวโน้มในการเกี่ยวข้องกับเทคนิคการแก้ตัวน้อย และมีการเห็นคุณค่าในตัวเองอยู่ในระดับสูง

เด็กกระทำผิดที่มีความผูกพันกับพ่อแม่มาก มีแนวโน้มในการเกี่ยวข้องกับเทคนิคการแก้ตัวน้อย แต่เทคนิคการแก้ตัวไม่ได้ทำให้ระดับการเห็นคุณค่าในตัวเองสูงขึ้น และเทคนิคการแก้ตัวด้านการประณามของผู้ประณามที่เกี่ยวข้องกับตำรวจมีความสัมพันธ์สูงกับการกระทำผิด

Gauthier (2001) ได้ศึกษาเรื่อง “ความผิดพลาดทางอาชีพ : การเบี่ยงเบนทางอาชีพและเทคนิคการแก้ตัวในการปฏิบัติงานด้านการรักษาของสัตวแพทย์” โดยการสัมภาษณ์สัตวแพทย์พบว่า สัตวแพทย์เหล่านี้ไม่ได้ฝึกทักษะเบี่ยงบรรทัดฐานทางสังคม แต่พวกเขามีปัญหาในการปฏิบัติตามกฎตามบทบาทของอาชีพสัตวแพทย์ จึงใช้เทคนิคการแก้ตัว เพื่อให้พฤติกรรมที่มีปัญหานั้น ไม่เป็นปัญหาทางกฎหมายหรือจริยธรรมพื้นฐาน

Cromwell and Thurman (2003) ได้ศึกษาเรื่อง “การใช้เทคนิคการแก้ตัวกับการขโมยของในร้านค้า” พบว่า ขโมยใช้เทคนิคการแก้ตัว

Copes (2003) ได้ศึกษาเรื่อง “ความผูกพันทางสังคม ความถี่ในการกระทำผิด และเทคนิคการแก้ตัว” กับโจรขโมยรถ 42 คน พบว่า ผู้กระทำผิดที่มีความผูกพันทางสังคมมาก จะใช้เทคนิคการแก้ตัวน้อยกว่าผู้กระทำผิดที่มีความผูกพันทางสังคมน้อย

Presser (2003) ได้ศึกษาเรื่อง “การสำนึกผิดกับการใช้เทคนิคการแก้ตัวในผู้กระทำผิดชายที่ใช้ความรุนแรง” โดยการสัมภาษณ์ผู้กระทำผิดชายที่ใช้ความรุนแรง 27 คน เพื่อทดสอบการพูดเกี่ยวกับเหยื่อ การรับผิดและการสำนึกผิด พบว่า ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่แก้ตัวหรือแสดงเหตุผลต่อการกระทำผิดของพวกเขาว่าเหยื่อสมควรโดนดำเนินและพูดว่าสงสารตัวเอง ไม่สงสารเหยื่อ ส่วนผู้กระทำผิดที่สำนึกผิดกลับมองว่าเหยื่อไม่ควรโดนดำเนิน

Buzzell (2005) ได้ศึกษาเรื่อง “ความสนุกสนานในช่วงวันหยุดและกฎหมายควบคุมการใช้ดอกไม้ไฟ : ศึกษาทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัว” โดยศึกษาชุมชนที่มีกฎหมายควบคุมการใช้ดอกไม้ไฟและไม่มีกฎหมายควบคุมการใช้ดอกไม้ไฟ พบว่า บุคคลที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่ควบคุมการใช้ดอกไม้ไฟมีการใช้เทคนิคการแก้ตัวในการฝ่าฝืนกฎหมายควบคุมการใช้ดอกไม้ไฟในช่วงวันหยุด บุคคลที่อายุน้อยกว่า 25 ปี ใช้เทคนิคการแก้ตัวมากกว่าบุคคลที่อายุมากกว่า 25 ปี เพศชายและเพศหญิงใช้เทคนิคการแก้ตัวไม่แตกต่างกัน

Piquero, Tibbetts, and Blankenship (2005) ได้ศึกษาเรื่อง “การทดสอบบทบาทของ ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่างและเทคนิคการแก้ตัวในการอธิบายอาชญากรรมบริษัท” โดย ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาปริญญาโทบริหารธุรกิจในมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกาที่กระทำผิด เกี่ยวกับการขาย โฆษณาเก๊สชกรรม จำนวน 133 คน การศึกษานี้สามารถทำนายความสัมพันธ์ ระหว่างความคาดหวังของผู้บริหารและผู้ร่วมงานกับการตัดสินใจเกี่ยวกับการตลาดและยาใน ทางบวก เพื่อนสนิทและผู้เชี่ยวชาญทางธุรกิจไม่มีผลต่อการตัดสินใจกระทำผิดเกี่ยวกับอาชญากรรม บริษัท นอกจากนี้ ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่อายุน้อยกว่ามีแนวโน้มใช้เทคนิคการแก้ตัวมากในการ ตัดสินใจกระทำผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมบริษัท

Benson (2006) ได้ศึกษาเรื่อง “ผู้กระทำผิดทางเพศกับเทคนิคการแก้ตัว” พบว่า ผู้หญิง ที่กระทำผิดเกี่ยวกับเพศใช้เทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิด หลังจากกระทำผิดแล้ว ซึ่งผู้กระทำผิด ใช้เทคนิคเดียวหรือมากกว่าในการแก้ตัว

Morris (2006) ได้ศึกษาเรื่อง “การลักลอบเจาะข้อมูลคอมพิวเตอร์กับเทคนิคการแก้ ตัว” โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาวิทยาลัย 10 วิทยาลัย จำนวน 758 คน พบว่า ผลจาก การศึกษาสนับสนุนทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัว โดยข้อมูลแสดงให้เห็นว่า การลักลอบเจาะ ข้อมูลคอมพิวเตอร์มีความสัมพันธ์กับการใช้เทคนิคการแก้ตัวหรือหาเหตุผลเข้าข้างตัวเอง

Cechviciute and Kenny (2007) ได้ศึกษาเรื่อง “การแก้ตัว การตีตราการกระทำผิด และ ประวัติอาชญากรรมของผู้กระทำผิดที่เป็นเยาวชน (อายุ 14-19 ปี)” พบว่า ผู้กระทำผิดที่เป็นเยาวชน 53.6% ไม่เชื่อว่าบุคคลอื่นตีตราพวกเขาว่า “กระทำผิด” ผู้กระทำผิดที่เป็นเยาวชน 28.8% เชื่อว่า บุคคลอื่นตีตราพวกเขาว่า “กระทำผิด” รายงานตัวเองเกี่ยวกับการกระทำผิดและพฤติกรรมที่เป็น ปัญหาอื่นๆ มากกว่าผู้กระทำผิดที่ไม่เชื่อว่าบุคคลอื่นตีตรา

Ingram and Hinduja (2008) ได้ศึกษาเรื่อง “เทคนิคการแก้ตัวกับการละเมิดลิขสิทธิ์ เพลง” โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่ละเมิดลิขสิทธิ์เพลงออนไลน์ จำนวน 2,032 คน พบว่า การละเมิดลิขสิทธิ์เพลง สัมพันธ์กับ การปฏิเสธความรับผิดชอบ การปฏิเสธความ เสียหายหรือการทำร้าย การปฏิเสธผู้เสียหายและอ้างถึงความจงรักภักดีต่อกลุ่ม นอกจากนี้ ผลที่ตามมาของอ้างถึงความจงรักภักดีต่อกลุ่มเป็นพฤติกรรมที่ตอบสนองความพอใจ

Morris, Johnson, and Higgins (2009) ได้ศึกษาเรื่อง “บทบาททางเพศในการทำนายความพึงพอใจในการละเมิดลิขสิทธิ์เชิงตัวเลข” กับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาวิทยาลัยจำนวน 585 คน พบว่า เพศมีความสัมพันธ์ทางอ้อมกับการละเมิดลิขสิทธิ์เชิงตัวเลข และไม่มีความสัมพันธ์กับการคบหาสมาคมที่แตกต่าง นอกจากนี้ ทศนคติเกี่ยวกับเทคนิคการแก้ตัวส่งผลต่อการละเมิดลิขสิทธิ์เชิงตัวเลขและมีบทบาทต่อการตัดสินใจละเมิดลิขสิทธิ์เชิงตัวเลข

Moore and McMullan (2009) ได้ศึกษาเรื่อง “การแก้ตัวกับการละเมิดลิขสิทธิ์เชิงตัวเลข” โดยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาวิทยาลัยจำนวน 44 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้เทคนิคการปฏิเสธความเสียหาย โดยแก้ตัวว่า ไม่มีผู้ใดบาดเจ็บ และเชื่อว่าศิลปินไม่ได้เป็นอันตรายจากการละเมิดลิขสิทธิ์ และยังเป็นการประชาสัมพันธ์ศิลปินให้กับลูกค้าด้วย

Higgins and Copes (2009) ได้ศึกษาเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำผิดและการยอมรับเทคนิคการแก้ตัว” พบว่า บุคคลที่มีเทคนิคการแก้ตัวในระดับต่ำ จะมีการกระทำผิดต่ำ และ บุคคลที่มีเทคนิคการแก้ตัวในระดับสูง จะมีการกระทำผิดสูง

Ulsperger, Ho, and Paul (2010) ได้ศึกษาเรื่อง “ทฤษฎีการแก้ตัวและอาชญากรรมจากการดาวน์โหลดเพลงของบุคคลในยุคปัจจุบัน (Generation Y)” กับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาวิทยาลัย 4 แห่ง จำนวน 800 คน พบว่า เพศหญิงมีแนวโน้มดาวน์โหลดเพลงผิดกฎหมายมากกว่าผู้ชาย บุคคลที่อายุต่ำกว่า 25 ปี โดยเฉพาะรุ่นวายหรือ Generation Y มีแนวโน้มดาวน์โหลดเพลงผิดกฎหมายมากกว่าบุคคลที่อายุสูงกว่า 25 ปี ผู้ที่ดาวน์โหลดเพลงผิดกฎหมายส่วนใหญ่แก้ตัวโดยใช้เทคนิคปฏิเสธความรับผิดชอบและเทคนิคประณามผู้ประณาม ส่วนเทคนิคปฏิเสธความเสียหายหรือการทำร้ายและปฏิเสธผู้เสียหาย (ผู้เสียหาย คือ บริษัทเพลงและศิลปิน) มีเพียงเล็กน้อย และเทคนิคการอ้างถึงความจงรักภักดีต่อสังคมมีน้อยที่สุด

จากการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสรุปตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ดังนี้

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ตัวแปรเทคนิคการแก้ตัว (Techniques of Neutralization) ประกอบด้วย การปฏิเสธความรับผิดชอบ การปฏิเสธความเสียหายหรือการทำร้าย การปฏิเสธผู้เสียหาย การประณามของผู้กระทำผิด และการอ้างถึงความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่มตัวแปรความผูกพันทางสังคม (Social Bond) ประกอบด้วย ความผูกพัน ข้อผูกมัดหรือพันธะสัญญา

การเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม และความเชื่อทางสังคม ตัวแปรตาม คือ การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้ เป็นการศึกษาเรื่อง “เทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชน : ศึกษาเฉพาะศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายในกรุงเทพมหานคร” ซึ่งเป็น การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีขั้นตอนในการศึกษาวิจัย ดังนี้

1. ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
2. เครื่องมือและวิธีการสร้างเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย
 - แบบสอบถามเทคนิคการแก้ตัว
 - แบบสอบถามความผูกพันทางสังคม
 - แบบสอบถามการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน
3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย กรุงเทพมหานคร

3.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ได้แก่ การลักทรัพย์ การพยายามลักทรัพย์ การวิ่งราวทรัพย์ การพยายามวิ่งราวทรัพย์ การชิงทรัพย์ การพยายามชิงทรัพย์ การชิงทรัพย์ การพยายามชิงทรัพย์ การปล้นทรัพย์ การพยายามปล้นทรัพย์ การยักยอกทรัพย์ การฉ้อโกงทรัพย์ การทำให้เสียทรัพย์และการรับของโจร ในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายกรุงเทพมหานคร จำนวน 210 คน ได้แก่

- 1) ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา

2) ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านมุทิตา

3) ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา

โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling)

3.2 เครื่องมือและวิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 แบบสอบถามเทคนิคการแก้ตัว

3.2.1.1 วิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการแก้ตัว

2) ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามเทคนิคการแก้ตัว 5 เทคนิค คือ การปฏิเสธความรับผิดชอบ การปฏิเสธความเสียหาย การปฏิเสธเหยื่อ การประณามของผู้ประณาม และการอ้างถึงความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่ม ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถาม 20 ข้อ ดังนี้ การปฏิเสธความรับผิดชอบ 4 ข้อ การปฏิเสธความเสียหายหรือการทำร้าย 4 ข้อ การปฏิเสธผู้เสียหาย 4 ข้อ การประณามของผู้ประณาม 6 ข้อ และการอ้างถึงความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่ม 2 ข้อ

3) นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมาตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ดังนี้

- การหาความเที่ยงตรงของเครื่องมือ (Validity) โดยนำแบบสอบถามเสนอต่ออาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ว่าข้อคำถามมีความเกี่ยวข้องกับเทคนิคการแก้ตัวหรือไม่ และนำมาปรับปรุงแก้ไขต่อไป

- การหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดสอบ (Pre - test) กับเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย เขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ จำนวน 35 คน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha Coefficient) พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.8826

3.2.1.2 แบบสอบถามเทคนิคการแก้ตัว ประกอบด้วย 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ถามอายุ ระดับการศึกษา ศาสนา รายจ่ายส่วนตัว สถานภาพของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา รายได้ของครอบครัว ลักษณะการอยู่อาศัย และจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยคบหา

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเทคนิคการแก้ตัวที่ผู้วิจัยสร้างเอง ประกอบด้วย 5 เทคนิค คือ การปฏิเสธความรับผิดชอบ การปฏิเสธความเสียหายหรือการทำร้าย

การปฏิเสธผู้เสียหาย การประณามของผู้ประณาม และการอ้างถึงความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่ม โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า 4 ระดับ

ตัวอย่างแบบสอบถามเทคนิคการแก้ตัว

ข้อคำถาม	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง
0. ท่านไม่ได้ตั้งใจลักขโมย				
00 ท่านลักขโมยเฉพาะทรัพย์สินเงินทอง ไม่ได้ทำ ร้ายใครให้ได้รับบาดเจ็บ				
000. ท่านรู้สึกสะใจที่ได้ลักขโมยทรัพย์สินเงินทอง ของคนรวย เพราะคนรวยเป็นคนที่เห็นยว				
0000. ใครๆก็เคยลักขโมยกันทั้งนั้น ทำไมตำรวจต้อง มาจับท่านคนเดียวด้วย				
00000. ครอบครัวของท่านยากจน ท่านจึงลักขโมย เพื่อช่วยเหลือครอบครัว				

วิธีการให้คะแนน

ตอบเห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	4	คะแนน
ตอบเห็นด้วย	ให้	3	คะแนน
ตอบไม่เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ตอบไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน

เมื่อแปลผลที่ได้จากการเก็บรวบรวมแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยแจกแจงความถี่โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมาเป็นเกณฑ์พิจารณาการแบ่งระดับความคิดเห็น ซึ่งมีเกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

$$\begin{aligned}
 & \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\
 = & \frac{4-1}{4} \\
 = & 0.75
 \end{aligned}$$

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	3.26 – 4.00	เห็นด้วยในระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	2.51 – 3.25	เห็นด้วยในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	.76 – 2.50	เห็นด้วยในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.00 – 1.75	เห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

3.2.2 แบบสอบถามความผูกพันทางสังคม

3.2.2.1 วิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความผูกพันทางสังคม

2) ศึกษาแบบสอบถามความผูกพันทางสังคม 4 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านความผูกพัน ด้านข้อผูกมัดหรือพันธสัญญา ด้านการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม และองค์ประกอบด้านความเชื่อทางสังคมของชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี (2554) ซึ่งประกอบด้วย ข้อคำถาม 18 ข้อ ด้านความผูกพันในครอบครัว 5 ข้อ ด้านข้อผูกมัดหรือพันธสัญญา 3 ข้อ ด้านการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม 4 ข้อ และด้านความเชื่อทางสังคม 6 ข้อ

3) นำแบบสอบถามมาตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ดังนี้

- การหาความเที่ยงตรงของเครื่องมือ (Validity) โดยนำแบบสอบถามเสนอต่ออาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ว่าข้อคำถามมีความเกี่ยวข้องกับความผูกพันทางสังคมหรือไม่ และนำมาปรับปรุงแก้ไขต่อไป

- การหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดสอบ (Pre - test) กับเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายเขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำนวน 35 คน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha Coefficient) พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.7197

3.2.2.2 แบบสอบถามความผูกพันทางสังคมใช้มาตราส่วนประเมินค่า 4 ระดับ

ตัวอย่างแบบสอบถามความผูกพันทางสังคม

ข้อคำถาม	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
0. พ่อแม่คอยดูแลเอาใจใส่ท่าน				
00. ท่านเคยสัญญากับพ่อแม่ว่าจะพยายามเรียนหนังสือให้สูงที่สุด				
000. ท่านได้ทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมหรือชุมชนที่อยู่รอบข้างของท่าน เช่นการเก็บขยะกวาดถนน ปลูกต้นไม้				
0000. ท่านคิดว่าเรื่องบาปบุญคุณโทษเป็นเรื่องจริง				

วิธีการให้คะแนน

ตอบมากที่สุด	ให้	4	คะแนน
ตอบมาก	ให้	3	คะแนน
ตอบน้อย	ให้	2	คะแนน
ตอบน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

เมื่อแปลผลที่ได้จากการเก็บรวบรวมแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยแจกแจงความถี่โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมาเป็นเกณฑ์พิจารณาการแบ่งระดับความคิดเห็น ซึ่งมีเกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

$$= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$= \frac{4 - 1}{4}$$

$$= 0.75$$

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	3.26 – 4.00	เห็นด้วยในระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	2.51 – 3.25	เห็นด้วยในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.76 – 2.50	เห็นด้วยในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.00 – 1.75	เห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

3.2.3 แบบสอบถามการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

3.2.3.1 วิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน
- 2) ศึกษาแบบสอบถามการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี (2553) จำนวน 14 ข้อ

- 3) นำแบบสอบถามมาตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ดังนี้

- การหาความเที่ยงตรงของเครื่องมือ (Validity) โดยนำแบบสอบถามเสนอต่ออาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ว่าข้อคำถามมีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินหรือไม่ และนำมาปรับปรุงแก้ไขต่อไป

- การหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดสอบ (Pre - test) กับเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายเขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำนวน 35 คน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha Coefficient) พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9133

3.2.3.2 แบบสอบถามการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยดัดแปลงมาจากแบบสอบถามการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี (2553) จำนวน 14 ข้อ

ตัวอย่างแบบสอบถามความผูกพันทางสังคมการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ข้อคำถาม	1 ครั้ง	2 ครั้ง	3 ครั้ง	4 ครั้งขึ้นไป	ไม่เคย
1. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยหยิบฉวยเอาทรัพย์สินของพ่อแม่ ญาติพี่น้องมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาตมาแล้วประมาณกี่ครั้ง					
2. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยหยิบฉวยเอาทรัพย์สินของเพื่อน หรือบุคคลใกล้ชิดมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาตมาแล้วประมาณกี่ครั้ง					
3. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยหยิบฉวยเอาทรัพย์สินของคนที่ไม่รู้จักมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาตมาแล้วประมาณกี่ครั้ง					

วิธีการให้คะแนน

ตอบ 4 ครั้งขึ้นไป	ให้	4	คะแนน
ตอบ 3 ครั้ง	ให้	3	คะแนน
ตอบ 2 ครั้ง	ให้	2	คะแนน
ตอบ 1 ครั้ง	ให้	1	คะแนน
ตอบไม่เคย	ให้	0	คะแนน

3.3 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยนี้ เป็นการศึกษาเรื่อง “เทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชน : ศึกษาเฉพาะศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายในกรุงเทพมหานคร” ได้จากการใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง โดยมีขั้นตอนในการศึกษาวิจัย ดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือจากภาควิชาสังคมศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง
2. จากนั้นผู้วิจัยอธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ตลอดจนรายละเอียดของแบบสอบถามก่อนที่จะเก็บข้อมูล
3. ผู้วิจัยจัดเตรียมแบบสอบถามให้เพียงพอกับจำนวนกลุ่มตัวอย่าง
4. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรต่างๆ จนครบทุกตัวแปร จากนั้นผู้วิจัยจึงตรวจสอบความครบถ้วนของแบบสอบถาม
5. นำแบบสอบถามที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างมาทำการวิเคราะห์ทางสถิติและทดสอบสมมติฐานต่อไป

3.4 การตรวจสอบข้อมูล

ผู้วิจัยตรวจสอบข้อมูลโดยใช้วิธีการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation Method) เพื่อหาความน่าเชื่อถือและความถูกต้องของข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการตรวจสอบสามเส้าด้านระเบียบวิธี (Methodological Triangulation) คือ การใช้เทคนิควิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลด้านต่างๆ หลายวิธีเพื่อรวบรวมข้อมูลเรื่องเดียวกัน สำหรับการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ใช้ ค่าเฉลี่ยควบคู่กับการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล การวิเคราะห์ทั้งหมดกระทำโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Science)

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

- 3.6.1 คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละและค่าเฉลี่ยของตัวแปรปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล

3.6.2 วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบ สมมติฐาน

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาศึกษาเทคนิคการแก้ตัวและความผูกพันทางสังคมกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 210 คน ผลการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยข้อมูลที่สำคัญดังต่อไปนี้

- 4.1 ปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคลของเด็กและเยาวชนชาย
- 4.2 ปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัว
- 4.3 ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคม
- 4.4 ปัจจัยด้านการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน
- 4.5 การพิสูจน์สมมติฐาน

ตาราง 4.1 จำนวนและร้อยละตามปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล

ปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
1. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน		
บ้านกรุณา	88	41.9
บ้านมุกดา	77	36.7
บ้านอุเบกขา	45	21.4
รวม	210	100.0
2. อายุ		
12-15 ปี	28	13.3
16-19 ปี	162	77.1
20 ปีขึ้นไป	20	9.5
รวม	210	100.0
3. ระดับการศึกษา		
ไม่ได้รับการศึกษา	8	3.8
ประถมศึกษา	98	46.7
มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1- ม.3)	94	44.8
มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4-ม.6)	4	1.9
อาชีวศึกษา/อนุปริญญา	5	2.4
อื่นๆ	1	0.5
รวม	210	100.0
4. ศาสนา		
พุทธ	195	92.9
อิสลาม	12	5.7
คริสต์	3	1.4
รวม	210	100.0

ตาราง 4.1 จำนวนและร้อยละตามปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล (ต่อ)

ปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
5. ค่าใช้จ่ายส่วนตัว		
น้อยกว่า 2,000 บาท	75	35.7
2,001-3,000 บาท	43	20.5
3,001-4,000 บาท	35	16.7
4,001-5,000 บาท	12	5.7
มากกว่า 5,000 บาท	45	21.4
รวม	210	100.0
6. สถานภาพของบิดามารดา		
อยู่ด้วยกัน	93	44.3
แยกกันอยู่	64	30.5
หย่าร้างกัน	29	13.8
อื่นๆ	24	11.4
รวม	210	100.0
7. อาชีพของบิดา		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	10	4.8
รับราชการ	15	7.1
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	4	1.9
ลูกจ้างบริษัท/ห้างร้าน	36	17.1
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	39	18.6
รับจ้างทั่วไป	57	27.1
เกษตรกรกรรม (ทำไร่ ทำนา ทำสวน)	20	9.5
อื่นๆ	29	13.8
รวม	210	100.0

ตาราง 4.1 จำนวนและร้อยละตามปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล (ต่อ)

ปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
8. อาชีพของมารดา		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	17	8.1
รับราชการ	7	3.3
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	2	1.0
ลูกจ้างบริษัท/ห้างร้าน	31	14.8
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	51	24.3
รับจ้างทั่วไป	60	28.6
เกษตรกรกรรม (ทำไร่ ทำนา ทำสวน)	28	13.3
อื่นๆ	14	6.7
รวม	210	100.0
9. รายได้ของครอบครัว		
น้อยกว่า 7,000	76	36.2
7,001-10,000 บาท	56	26.7
10,001-15,000 บาท	33	15.7
15,001-20,000 บาท	17	8.1
มากกว่า 20,000 บาท	28	13.3
รวม	210	100.0
10. ลักษณะการอยู่อาศัย		
อยู่ร่วมกันเฉพาะพ่อแม่ลูก	67	31.9
อยู่กับพ่อหรือแม่ คนใดคนหนึ่งเพียงคนเดียว	53	25.2
อยู่ร่วมกันพ่อ แม่ลูก และญาติๆ	48	22.9
อยู่กับญาติ ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่	25	11.9
อยู่รวมกับเพื่อน/แก๊งค์/แฟน	11	5.2
อื่นๆ	6	2.9
รวม	210	100.0

ตาราง 4.1 จำนวนและร้อยละตามปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล (ต่อ)

ปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
11. จำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยคบหาอยู่		
น้อยกว่า 20	205	97.6
20 – 40	4	1.9
41 คนขึ้นไป	1	0.5
รวม	210	100.0

จากตาราง 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคลของเด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำนวน 210 คน สามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา มากที่สุด ร้อยละ 41.9 รองลงมา คือ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านมุกดา ร้อยละ 36.7 และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา ร้อยละ 21.4 ตามลำดับ

2. อายุ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 16-19 ปี มากที่สุด ร้อยละ 77.1 รองลงมา อายุระหว่าง 12-15 ปี ร้อยละ 13.3 และอายุ 20 ปีขึ้นไป ร้อยละ 9.5 ตามลำดับ

3. ระดับการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับประถมศึกษามากที่สุด ร้อยละ 46.7 รองลงมา คือ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1- ม.3) ร้อยละ 44.8 ไม่ได้รับการศึกษา ร้อยละ 3.8 อาชีวศึกษา/อนุปริญญา ร้อยละ 2.4 มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4-ม.6) ร้อยละ 1.9 และอื่นๆ ร้อยละ 0.5 ตามลำดับ

4. ศาสนา

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธมากที่สุด ร้อยละ 92.9 รองลงมา คือ ศาสนาอิสลาม ร้อยละ 5.7 และศาสนาคริสต์ ร้อยละ 1.4 ตามลำดับ

5. ค่าใช้จ่ายส่วนตัวต่อเดือน

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายส่วนตัวต่อเดือนน้อยกว่า 2,000 บาท มากที่สุด ร้อยละ 35.7 รองลงมา คือ มากกว่า 5,000 บาท ร้อยละ 21.4 2,001-3,000 บาท ร้อยละ 20.5 3,001-4,000 บาท ร้อยละ 16.7 และ 4,001-5,000 บาท ร้อยละ 5.7 ตามลำดับ

6. สถานภาพของบิดามารดา

สถานภาพของบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ด้วยกันมากที่สุด ร้อยละ 44.3 รองลงมา คือ แยกกันอยู่ ร้อยละ 30.5 หย่าร้างกัน ร้อยละ 13.81 และอื่นๆ ร้อยละ 11.4 ตามลำดับ

7. อาชีพของบิดา

บิดาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้างทั่วไปมากที่สุด ร้อยละ 27.1 รองลงมา ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 18.6 ลูกจ้างบริษัท/ห้างร้าน ร้อยละ 17.1 อื่นๆ ร้อยละ 13.8 เกษตรกรรม (ทำไร่ ทำนา ทำสวน) ร้อยละ 9.5 รับราชการ ร้อยละ 7.1 ไม่ได้ประกอบอาชีพ ร้อยละ 4.8 และพนักงานรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 1.9 ตามลำดับ

8. อาชีพของมารดา

มารดาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้างทั่วไปมากที่สุด ร้อยละ 28.6 รองลงมา ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 24.3 ลูกจ้างบริษัท/ห้างร้าน ร้อยละ 14.8 เกษตรกรรม (ทำไร่ ทำนา ทำสวน) ร้อยละ 13.3 ไม่ได้ประกอบอาชีพ ร้อยละ 8.1 อื่นๆ ร้อยละ 6.7 รับราชการ ร้อยละ 3.3 และพนักงานรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 1.0 ตามลำดับ

9. รายได้ของครอบครัวต่อเดือน

ครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 7,000 บาท มากที่สุด ร้อยละ 36.2 รองลงมา คือ 7,001-10,000 บาท ร้อยละ 26.7 10,001-15,000 บาท ร้อยละ 15.7 มากกว่า 20,000 บาท ร้อยละ 12.013.3 และ 15,001-20,000 บาท ร้อยละ 8.1 ตามลำดับ

10. ลักษณะการอยู่อาศัย

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่อาศัยร่วมกันเฉพาะพ่อแม่ลูกมากที่สุด ร้อยละ 31.9 รองลงมา คือ อยู่กับพ่อหรือแม่ คนใดคนหนึ่งเพียงคนเดียว ร้อยละ 25.2 อยู่ร่วมกันพ่อแม่ลูก และญาติๆ ร้อยละ 22.9 อยู่กับญาติ ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ ร้อยละ 11.9 อยู่ร่วมกับเพื่อน/แก๊งค์/แฟน ร้อยละ 5.2 และอื่นๆ ร้อยละ 2.9 ตามลำดับ

11. จำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยคบหาอยู่

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยคบหาอยู่จำนวน น้อยกว่า 20 คน มากที่สุด ร้อยละ 97.6 รองลงมา คือ 20 - 40 ร้อยละ 1.9 และ 41 คนขึ้นไป ร้อยละ 0.5 ตามลำดับ

ตาราง 4.2 จำนวน, ร้อยละ, ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างตามปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัว

ปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัว	ระดับความคิดเห็น				$\bar{X}$	S.D.
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง		
1. ท่านไม่ได้ตั้งใจลักขโมย	46 (21.9)	81 (38.6)	46 (21.9)	37 (17.6)	2.65	1.012
2. พ่อแม่ไม่เคยอบรมสั่งสอนว่าการลักขโมยเป็นการกระทำที่ไม่ดีและผิดกฎหมาย	34 (16.2)	16 (7.6)	42 (20.0)	118 (56.2)	1.84	1.125
3. ไม่มีผู้ใดแสดงตัวว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินเงินทองนั้น ท่านจึงหยิบฉวยเอาไป	18 (8.6)	34 (16.2)	89 (42.4)	69 (32.9)	2.00	.915
4. ท่านเมาเหล้า ควบคุมตัวเองไม่ได้ จึงเข้าไปลักขโมย	27 (12.9)	42 (20.0)	67 (31.9)	74 (35.2)	2.10	1.030
5. ท่านลักขโมยเฉพาะทรัพย์สินเงินทอง ไม่ได้ทำร้ายใคร	71 (33.8)	66 (31.4)	32 (15.2)	41 (19.5)	2.80	1.111
6. ในขณะที่ท่านลักขโมย ท่านไม่ได้ใช้อาวุธใดๆ	75 (35.7)	57 (27.1)	31 (14.8)	47 (22.4)	2.76	1.162
7. ทรัพย์สินเงินทองที่ท่านลักขโมยนั้นมีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ผู้เสียหายสามารถหาใหม่ได้	42 (20.0)	83 (39.5)	48 (22.9)	37 (17.6)	2.62	.996
8. การลักขโมยเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เหมือนการยืมกันใช้ เพียงแต่ไม่ได้บอกกล่าวเท่านั้น	24 (11.4)	54 (25.7)	65 (31.0)	67 (31.9)	2.17	1.005
9. ผู้เสียหายขออวดรวย ท่านก็เลยลักขโมย เพื่อเป็นการสั่งสอน	42 (20.0)	51 (24.3)	78 (37.1)	39 (18.6)	2.46	1.012
10. ผู้เสียหายดูแลป้องกันทรัพย์สินเงินทองของตนไม่ดีเอง	26 (12.4)	68 (32.4)	68 (32.4)	48 (22.9)	2.34	.967
11. ท่านรู้สึกสละใจที่ได้ลักขโมยทรัพย์สินเงินทองของคนรวย เพราะคนรวยเป็นคนใจเหี้ยม	37 (17.6)	40 (19.0)	76 (36.2)	57 (27.1)	2.27	1.048

ตาราง 4.2 จำนวน, ร้อยละ, ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างตามปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัว (ต่อ)

ปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัว	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง			
12. ท่านคิดว่าการลักขโมยทรัพย์สินเงิน ทองของคน รวายเป็น สิ่ง ที่ ถูก ต้อง เพราะเป็นการแบ่งปันช่วยเหลือคนจน	24 (11.4)	45 (21.4)	84 (41.0)	57 (27.1)	2.17	.958	
13. ใครๆก็เคยลักขโมยกันทั้งนั้น ทำไม ตำรวจต้องมาจับท่านคนเดียวด้วย	50 (23.8)	60 (28.6)	61 (29.0)	39 (18.6)	2.58	1.047	
14. ตำรวจใส่ร้ายและโยนความผิด ให้ท่าน ทั้งๆที่ท่านไม่ได้ลักขโมย	48 (22.9)	41 (19.5)	74 (35.2)	47 (22.4)	2.43	1.075	
15. ท่านลักขโมยทรัพย์สินเงินทอง เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ตำรวจควร ไปจับ คนที่กระทำความผิดร้ายแรงกว่านี้	47 (22.4)	62 (29.5)	71 (33.8)	30 (14.3)	2.60	.989	
16. ตำรวจที่จับท่านเป็นคนไม่ดี คดโกง เพราะฉะนั้นจึงไม่มีสิทธิ์มาจับท่าน	41 (19.5)	59 (28.1)	82 (39.0)	28 (13.3)	2.54	.954	
17. พ่อแม่ไม่รักและทอดทิ้งท่าน ท่านจึงต้องขโมยเพื่อเลี้ยงตัวเอง	11 (5.2)	26 (12.4)	68 (32.9)	105 (50.0)	1.73	.874	
18. กฎหมายไม่มีความยุติธรรมและ ไม่น่าเชื่อถือ ท่านจึงไม่น่าจะมีความผิด ถ้าไม่เชื่อฟังและไม่ปฏิบัติตาม	28 (13.3)	43 (20.5)	69 (32.9)	70 (33.3)	2.14	1.028	
19. ครอบครัวของท่านยากจน ท่าน จึงลักขโมย เพื่อช่วยเหลือครอบครัว	18 (8.6)	31 (14.8)	80 (38.1)	81 (38.6)	1.93	.936	
20. ท่านจำเป็นต้องลักขโมย เพื่อให้ เพื่อนยอมรับในตัวท่าน	22 (10.5)	43 (20.5)	61 (29.0)	84 (40.0)	2.01	1.014	
รวม					2.31	1.013	

จากตาราง 4.2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีเทคนิคการแก้ตัวในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.31 และเมื่อพิจารณารายข้อ สามารถแบ่งได้ดังนี้

เทคนิคการแก้ตัวของกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ไม่ได้ตั้งใจลักขโมย ($\bar{X} = 2.65$) ลักขโมยเฉพาะทรัพย์สินเงินทอง ไม่ได้ทำร้ายใคร ($\bar{X} = 2.80$) ขณะลักขโมยไม่ได้ใช้อาวุธใดๆ ($\bar{X} = 2.76$) ทรัพย์สินเงินทองที่ลักขโมยนั้นมีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ผู้เสียหายสามารถหาใหม่ได้ ($\bar{X} = 2.62$) ใครๆก็เคยลักขโมยกันทั้งนั้น ทำไมตำรวจต้องมาจับท่านคนเดียวด้วย ($\bar{X} = 2.58$) ลักขโมยทรัพย์สินเงินทองเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ตำรวจควรไปจับคนที่กระทำความผิดร้ายแรงกว่า ($\bar{X} = 2.60$) ตำรวจที่จับเป็นคนไม่ดี คดโกง เพราะฉะนั้นจึงไม่มีสิทธิ์มาจับ ($\bar{X} = 2.54$)

เทคนิคการแก้ตัวของกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับน้อย ได้แก่ พ่อแม่ไม่เคยอบรมสั่งสอนว่าการลักขโมยเป็นการกระทำที่ไม่ดีและผิดกฎหมาย ($\bar{X} = 1.84$) ไม่มีผู้ใดแสดงตัวว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินเงินทองนั้น จึงหยิบฉวยเอาไป ($\bar{X} = 2.00$) เมาเหล้า ควบคุมตัวเองไม่ได้ จึงเข้าไปลักขโมย ($\bar{X} = 2.10$) การลักขโมยเป็นเรื่องเล็กน้อยๆ เหมือนการขโมยกันใช้ เพียงแต่ไม่ได้บอกกล่าวเท่านั้น ($\bar{X} = 2.17$) ผู้เสียหายชอบอวดรวย ก็เลยลักขโมย เพื่อเป็นการสั่งสอน ($\bar{X} = 2.46$) ผู้เสียหายดูแลป้องกันทรัพย์สินเงินทองของตนไม่ดีเอง ($\bar{X} = 2.34$) รู้สึกสะใจที่ได้ลักขโมยทรัพย์สินเงินทองของคนรวย เพราะคนรวยเป็นคนใจเหี้ยม ($\bar{X} = 2.27$) การลักขโมยทรัพย์สินเงินทองของคนรวยเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เพราะเป็นการแบ่งปันช่วยเหลือคนจน ($\bar{X} = 2.17$) ตำรวจใส่ร้ายและโยนความผิดให้ ทั้งๆที่ไม่ได้ลักขโมย ($\bar{X} = 2.43$) กฎหมายไม่มีความยุติธรรมและไม่น่าเชื่อถือ จึงไม่น่าจะมีความผิดถ้าไม่เชื่อฟังและไม่ปฏิบัติตาม ($\bar{X} = 2.14$) ครอบครัวยากจน จึงลักขโมยเพื่อช่วยเหลือครอบครัว ($\bar{X} = 1.93$) จำเป็นต้องลักขโมย เพื่อให้เพื่อนยอมรับ ($\bar{X} = 2.01$)

เทคนิคการแก้ตัวของกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับน้อยที่สุด ได้แก่ พ่อแม่ไม่รักและทอดทิ้ง จึงต้องขโมยเพื่อเลี้ยงตัวเอง ($\bar{X} = 1.73$)

ตาราง 4.3 จำนวน, ร้อยละ, ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างตามปัจจัย
ด้าน ความผูกพันทางสังคม

ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคม	ระดับความคิดเห็น				$\bar{X}$	S.D.
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด		
1. พ่อแม่มีความใกล้ชิดสนิทสนมท่าน	103 (49.0)	66 (31.4)	29 (13.8)	12 (5.7)	3.24	.897
2. พ่อแม่ คอยดูแลเอาใจใส่ท่าน	91 (43.3)	69 (32.9)	40 (19.0)	10 (4.8)	3.15	.892
3. พ่อแม่คอยถามไถ่ เป็นห่วงเป็นใยท่าน	92 (43.8)	88 (41.9)	21 (10.0)	9 (4.3)	3.25	.806
4. พ่อแม่คอยอบรมบ่มนิสัยของท่าน	86 (41.0)	84 (40.0)	33 (15.7)	7 (3.3)	3.19	.818
5. พ่อแม่คอยดูแลสอดส่องเข้มงวดกวดขันความประพฤติปฏิบัติของท่าน	54 (25.7)	97 (46.2)	43 (20.5)	16 (7.6)	2.90	.872
6. ท่านเคยสัญญากับพ่อแม่ของท่านว่าจะดูแลเอาใจใส่เลี้ยงดูท่านตลอดไป	87 (41.4)	77 (36.7)	38 (18.1)	8 (3.8)	3.16	.852
7. ท่านเคยสัญญากับพ่อแม่บ้างว่า ท่านจะเป็นคนดี ประกอบอาชีพที่สุจริต	75 (37.5)	82 (39.0)	41 (19.5)	12 (5.7)	3.05	.885
8. ท่านเคยสัญญากับพ่อแม่ว่า ท่านจะพยายามเรียนหนังสือให้สูงที่สุด	79 (37.6)	86 (41.0)	36 (17.1)	9 (4.3)	3.12	.842
9. ท่านได้ทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมหรือชุมชนที่อยู่รอบข้างของท่าน เช่น การเก็บขยะ กวาดถนน ปลูกต้นไม้	26 (12.4)	70 (33.3)	86 (41.0)	28 (13.3)	2.45	.875
10. ในปีหนึ่ง ๆ ท่านชอบเที่ยวงานประเพณี ต่าง ๆ ในสังคมหรือชุมชนของท่าน เช่น งานลอยกระทง งานสงกรานต์	122 (58.1)	73 (34.8)	13 (6.2)	2 (1.0)	3.50	.658

ตาราง 4.3 จำนวน, ร้อยละ, ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างตามปัจจัย
ด้านความผูกพันทางสังคม (ต่อ)

ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคม	ระดับความคิดเห็น				$\bar{X}$	S.D.
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด		
11. ท่านชอบเล่นกีฬา เช่น ตะกร้อ ฟุตบอล หมากรุก ในสังคมหรือชุมชนของท่าน	80 (38.1)	67 (31.9)	47 (22.4)	16 (7.6)	3.00	.956
12. ท่านได้ช่วยงานอาสาสมัครของสังคมหรือ ชุมชนของท่าน เช่น อาสาสมัครบรรเทา สาธารณภัย อาสาสมัครต่อต้านยาเสพติด อาสาสมัครงานจราจร อาสาสมัครหาข่าว	17 (8.1)	51 (24.3)	89 (42.4)	53 (25.2)	2.15	.894
13. ท่านคิดว่ากฎหมายของประเทศไทย โดยเฉพาะกฎหมายอาญามีความ ยุติธรรมน่า เคารพนับถือ	56 (26.7)	88 (41.9)	40 (19.0)	26 (12.4)	2.83	.963
14. ท่านคิดว่าเรื่องบาป บุญ คุณ โทษ เป็นเรื่อง จริง	119 (56.7)	65 (31.0)	21 (10.0)	5 (2.4)	3.42	.768
15. ท่านคิดว่าการทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วเป็น เรื่องจริง	114 (54.3)	63 (30.0)	25 (11.9)	8 (3.8)	3.35	.835
16. ท่านชอบสวดมนต์	23 (11.0)	76 (36.2)	84 (40.0)	27 (12.9)	2.45	.853
17. ท่านไปทำบุญที่วัด	30 (14.3)	77 (36.7)	83 (39.5)	20 (9.5)	2.56	.852
18. ท่านคิดว่านรก สวรรค์ มีอยู่จริง	103 (49.0)	72 (34.3)	29 (13.8)	6 (2.9)	3.30	.812
รวม					3.00	0.852

จากตาราง 4.3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความผูกพันทางสังคมในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.00 และเมื่อพิจารณารายชื่อ สามารถแบ่งได้ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างมีความผูกพันทางสังคมในระดับมากที่สุด ได้แก่ เทียวงานประเพณีต่าง ๆ ในสังคมหรือชุมชนของท่าน เช่น งานลอยกระทง งานสงกรานต์ ($\bar{X} = 3.50$) เรื่องบาป บุญ คุณ โทษ ว่าเป็นเรื่องจริง ($\bar{X} = 3.42$) การทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วเป็นเรื่องจริง ($\bar{X} = 3.35$) นรก สวรรค์ มีอยู่จริง ($\bar{X} = 3.30$)

กลุ่มตัวอย่างมีความผูกพันทางสังคมในระดับมาก ได้แก่ พ่อแม่มีความใกล้ชิดสนิทสนม ($\bar{X} = 3.24$) พ่อแม่ คอยดูแลเอาใจใส่ ($\bar{X} = 3.15$) พ่อแม่คอยถามไถ่ เป็นห่วงเป็นใย ($\bar{X} = 3.25$) พ่อแม่คอยอบรมบ่มนิสัย ($\bar{X} = 3.19$) พ่อแม่คอยดูแลสอดส่องเข้มงวดกวดขันความประพฤติปฏิบัติ ($\bar{X} = 2.90$) สัญญากับพ่อแม่ว่าจะดูแลเอาใจใส่เลี้ยงดูท่านตลอดไป ($\bar{X} = 3.16$) สัญญากับพ่อแม่ บ้างว่าจะเป็นคนดี ประกอบอาชีพที่สุจริต ($\bar{X} = 3.05$) สัญญากับพ่อแม่ว่า จะพยายามเรียนหนังสือให้สูงที่สุด ($\bar{X} = 3.12$) เล่นกีฬา เช่น ตะกร้อ ฟุตบอล หมากรุก ในสังคมหรือชุมชน ($\bar{X} = 3.00$) กฎหมายของประเทศไทย โดยเฉพาะกฎหมายอาญามีความ ยุติธรรมน่าเคารพนับถือ ($\bar{X} = 2.83$) ไปทำบุญที่วัด ($\bar{X} = 2.56$)

กลุ่มตัวอย่างมีความผูกพันทางสังคมในระดับน้อย ได้แก่ ทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมหรือชุมชนที่อยู่รอบข้าง เช่น การเก็บขยะ กวาดถนน ปลูกต้นไม้ ($\bar{X} = 2.45$) ช่วยงานอาสาสมัครของสังคมหรือชุมชนของท่าน เช่น อาสาสมัครบรรเทาสาธารณภัย อาสาสมัครต่อต้านยาเสพติด อาสาสมัครงานจราจร อาสาสมัครหาข่าว ($\bar{X} = 2.15$) ชอบสวดมนต์ ($\bar{X} = 2.45$)

ตาราง 4.4 จำนวน, ร้อยละ, ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างตามการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์

การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์	จำนวน (ครั้ง)					$\bar{X}$	S.D.
	1	2	3	>4	ไม่เคย		
1. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยหยิบฉวยเอาทรัพย์สิน ของพ่อแม่ ญาติพี่น้องมาเป็น ของตน โดยไม่ได้รับอนุญาต มาแล้วประมาณกี่ครั้ง	36 (17.1)	33 (15.7)	31 (14.8)	42 (20.0)	68 (32.4)	1.73	1.534
2. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยหยิบฉวยเอาทรัพย์สิน ของเพื่อน หรือบุคคลใกล้ชิดมา เป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาต มาแล้วประมาณกี่ครั้ง	23 (11.0)	21 (10.0)	13 (6.2)	19 (9.0)	134 (63.8)	.86	1.337
3. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยหยิบฉวยเอาทรัพย์สินของ คนที่ไม่รู้จักมาเป็นของตนโดย ไม่ได้รับอนุญาตมาแล้วประมาณ กี่ครั้ง	39 (18.6)	26 (12.4)	23 (11.0)	48 (22.9)	74 (35.2)	1.68	1.589
4. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยหยิบฉวยเอาทรัพย์สิน ในห้างสรรพสินค้า หรือร้านค้า ทั่วไปมาเป็นของตนโดยไม่ได้ รับอนุญาตมาแล้วประมาณกี่ครั้ง	26 (12.4)	15 (7.1)	11 (5.2)	25 (11.9)	133 (63.3)	.90	1.409

ตาราง 4.4 จำนวน, ร้อยละ, ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างตามการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (ต่อ)

การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	จำนวน (ครั้ง)					$\bar{X}$	S.D.
	1	2	3	>4	ไม่เคย		
5. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยพยายามหยิบฉวยเอาทรัพย์สินในห้างสรรพสินค้า หรือร้านค้าทั่วไปมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาตมาแล้วประมาณกี่ครั้ง	25 (11.9)	21 (10.0)	8 (3.8)	23 (11.0)	133 (63.3)	.87	1.365
6. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยพยายามหยิบฉวยเอาทรัพย์สินของพ่อแม่ ญาติพี่น้องมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาตมาแล้วประมาณกี่ครั้ง	35 (16.7)	30 (14.3)	13 (6.2)	35 (16.7)	97 (46.2)	1.30	1.507
7. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยพยายามหยิบฉวยเอาทรัพย์สินของเพื่อน หรือบุคคลใกล้ชิดมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาตมาแล้วประมาณกี่ครั้ง	30 (14.3)	17 (8.1)	17 (8.1)	22 (10.5)	124 (59.0)	.97	1.395
8. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยพยายามหยิบฉวยเอาทรัพย์สินของคนที่ไม่รู้จักมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาตมาแล้วประมาณกี่ครั้ง	29 (13.8)	27 (12.9)	14 (6.7)	41 (19.5)	99 (47.1)	1.38	1.579

ตาราง 4.4 จำนวน, ร้อยละ, ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างตามการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (ต่อ)

การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	จำนวน (ครั้ง)					$\bar{X}$	S.D.
	1	2	3	>4	ไม่เคย		
9. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยพยายามปล้นทรัพย์สินมาแล้วประมาณกี่ครั้ง	29 (13.8)	19 (9.0)	12 (5.7)	41 (19.5)	109 (51.9)	1.27	1.365
10. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยพยายามชิงทรัพย์สินมาแล้วประมาณกี่ครั้ง	14 (6.7)	17 (8.1)	12 (5.7)	31 (14.8)	136 (64.8)	.99	1.507
11. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยพยายามวิ่งราวทรัพย์สินมาแล้วประมาณกี่ครั้ง	14 (6.7)	10 (4.8)	4 (1.9)	12 (5.7)	170 (81.0)	.45	1.395
12. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยถือโกงทรัพย์สินมาแล้วประมาณกี่ครั้ง	13 (6.2)	5 (2.4)	7 (3.3)	9 (4.3)	176 (83.8)	.38	1.579
13. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยขโมยออกทรัพย์สินมาแล้วประมาณกี่ครั้ง	11 (5.2)	11 (5.2)	4 (1.9)	10 (4.8)	174 (82.9)	.40	1.018
14. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยทำลายทรัพย์สินมาแล้วประมาณกี่ครั้ง	18 (8.6)	18 (8.6)	9 (4.3)	42 (20.0)	123 (58.6)	1.19	1.619
รวม						1.03	1.395

จากตาราง 4.4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.03 และเมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเคยหยิบฉวยเอาทรัพย์สินของพ่อแม่ ญาติพี่น้องมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาตมากที่สุด ($\bar{X} = 1.73$) รองลงมา คือ เคยหยิบฉวยเอาทรัพย์สินของคนที่ไม่รู้จักมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาต ($\bar{X} = 1.68$) เคยพยายามหยิบฉวยเอาทรัพย์สินของคนที่ไม่รู้จักมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาต ($\bar{X} = 1.38$) ตามลำดับ และ เคยฉ้อโกงทรัพย์สินน้อยที่สุด ($\bar{X} = 0.38$)

การพิสูจน์สมมติฐาน

ตาราง 4.5 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย จำแนกตามปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัว ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคม และจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆ ที่เคยคบหาอยู่

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
Regression	1818.433	3	606.144	4.826	.003
Residual	25872.062	206	125.593		
Total	27690.495	209			

จากตาราง 4.5 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่า มีค่า Sig. เท่ากับ .003 นั่นคือตัวแปรอิสระส่งผลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 4.6 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย จำแนกตามปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัว ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคม และจำนวนเพื่อนที่กระทำผิดในคดีต่างๆ ที่เคยคบหาอยู่

ตัวแปร	Unstandardized (B)	SE	Standardize (β)	t	Sig
ค่าคงที่ (Constant)	1.257	7.170		.175	.861
เทคนิคการแก้ตัว	.157	.075	.143	2.104	.037
ความผูกพันทางสังคม	.075	.110	.047	.683	.495
จำนวนเพื่อนที่กระทำผิด- ในคดีต่างๆที่เคยคบหาอยู่	.388	.131	.202	2.958	.003
R = 0.256			Adjusted r^2 = 0.052		
R ² = 0.066			SE = 11.207		

จากตาราง 4.6 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่า ตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่อตัวแปรตาม ได้แก่ ตัวแปรเทคนิคการแก้ตัว มีค่า Sig. เท่ากับ .037 และตัวแปรจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยคบหาอยู่ มีค่า Sig. เท่ากับ .003 นั่นคือ เทคนิคการแก้ตัวและจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยคบหาอยู่ส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนตัวแปรความผูกพันทางสังคมส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดย R² เท่ากับ .066 แสดงว่า ตัวแปรอิสระสามารถอธิบายการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายได้ร้อยละ 6.6

ตาราง 4.7 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย จำแนกตามปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัวในรายด้าน ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมในรายด้าน และจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆ ที่เคยคบหาอยู่

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
Regression	3418.489	10	341.849	2.803	.003
Residual	24272.006	199	121.970		
Total	27690.495	209			

จากตาราง 4.7 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่า มีค่า Sig. เท่ากับ .003 นั่นคือตัวแปรอิสระส่งผลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 4.8 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย จำแนกตามปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัวในรายด้าน ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมในรายด้าน และจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆ ที่เคยคบหาอยู่

ตัวแปร	Unstandardized (B)	SE	Standardize (β)	t	Sig
ค่าคงที่ (Constant)	1.470	7.333		.200	.841
เทคนิคการแก้ตัว					
การปฏิเสธความรับผิดชอบ	.103	.398	.024	.259	.796
การปฏิเสธความเสียหาย	.084	.030	.022	.277	.782
การปฏิเสธผู้เสียหาย	.575	.356	.153	1.614	.108
การประณามของผู้กระทำผิด	.545	.281	.171	1.938	.050
ความซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อกลุ่ม	1.706	.631	.216	2.703	.007

ตาราง 4.8 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย จำแนกตามปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัวในรายด้าน ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมในรายด้าน และจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆ ที่เคยคบหาอยู่ (ต่อ)

ตัวแปร	Unstandardized (B)	SE	Standardize (β)	t	Sig
ความผูกพันทางสังคม					
ความผูกพัน	.013	.247	.004	.052	.959
ข้อผูกมัด/พันธะสัญญา	.482	.448	.086	1.074	.284
การเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม	.011	.434	.002	.025	.980
ความเชื่อทางสังคม	-.001	.292	.000	-.002	.998
จำนวนเพื่อนที่กระทำผิด- ในคดีต่างๆ ที่เคยคบหาอยู่	.417	.132	.217	3.150	.002
R = 0.351			Adjusted r^2 = 0.079		
R^2 = 0.123			SE = 11.044		

จากตาราง 4.6 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่า ตัวแปรอิสระที่ส่งผลต่อตัวแปรตาม ได้แก่ ตัวแปรเทคนิคการแก้ตัวด้านการประณามของผู้กระทำผิด มีค่า Sig. เท่ากับ .050 และความซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อกลุ่ม มีค่า Sig. เท่ากับ .007 ตัวแปรจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆ ที่เคยคบหาอยู่ มีค่า Sig. เท่ากับ .002 นั่นคือ ตัวแปรเทคนิคการแก้ตัวด้านการประณามของผู้กระทำผิด ความซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อกลุ่ม และตัวแปรจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆ ที่เคยคบหาอยู่ ส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนตัวแปรความผูกพันทางสังคมในรายด้านส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดย R^2 เท่ากับ 0.123 แสดงว่า ตัวแปรอิสระสามารถอธิบายการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายได้ร้อยละ 12.3

โดยสรุปแล้ว เมื่อวิเคราะห์ตัวแปรอิสระโดยรวม พบว่า ตัวแปรเทคนิคการ แก้ว ตัวและตัวแปรจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยคบหาอยู่ ส่งผลต่อตัวแปรตาม คือ การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อวิเคราะห์แยกรายด้านของตัวแปรเทคนิคการ แก้ว ก็พบว่า ด้านการประณามของผู้กระทำผิด ด้านความซื่อสัตย์จงรักภักดี ส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวมถึงตัวแปรจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยคบหาอยู่ส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเรื่อง “เทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย : ศึกษาเฉพาะศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายในกรุงเทพมหานคร” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเทคนิคการแก้ตัวและความผูกพันทางสังคมกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย โดยศึกษาทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัว (Techniques of Neutralization Theory) และทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond Theory)

ผลการวิเคราะห์สมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1 ปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัวส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย

ปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัวส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ ปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัวส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัว (Techniques of Neutralization Theory) ของไซค์ และ แมทซาท์ (Sykes and Matza, 1957) ที่อธิบายว่า สาเหตุการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกิดจากการมีค่านิยม ความเชื่อ และมีเหตุผลแก้ตัวสำหรับการกระทำผิด ซึ่งเรียกว่า “เทคนิคการแก้ตัว (Techniques of Neutralization)” เพื่อใช้เป็นข้อแก้ตัวในการกระทำผิด หรือเพื่อให้ตนเองรู้สึกว่าได้ไม่ได้กระทำความผิดหรือเพื่อให้มีความรู้สึกว่าได้เป็นคนชั่วร้ายหรือลดความรู้สึกผิดที่ไม่ได้ปฏิบัติตามกฎหมาย นอกจากนี้ เทคนิคการแก้ตัวทำให้เด็กและเยาวชนรู้สึกว่าการฝ่าฝืนละเมิดกฎหมายเป็นสิ่งที่สามารถทำได้ แม้ว่าจะเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องก็ตาม แต่อย่างไรก็ตามเด็กและเยาวชนเหล่านี้ก็ยังคงเชื่อในกฎระเบียบของสังคม ไม่ได้ขัดแย้ง ต่อต้าน หรือปฏิเสธ รวมถึงรู้สึกผิดและละอายกับการไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมนั้น ซึ่งสอดคล้องกับ Hamlin (1988 : 430 อ้างใน John E. Conklin, 1995 : 217) เทคนิคการแก้ตัวอาจช่วยให้บุคคลมีความรู้สึกผิดน้อยลงจากการกระทำผิดและทำให้บุคคลเหล่านั้นมองว่าตนเองเป็นบุคคลที่มีคุณค่า นอกจากนี้ เทคนิคการแก้ตัวช่วยในการปกป้อง

บุคคลจากความรู้สึกอาย ความรู้สึกผิด การสูญเสียความภาคภูมิใจในตนเองและการตีตราจากบุคคลอื่น (Copes and Maruda , 2004:35) สอดคล้องกับ Reid (2006:277) ที่อธิบายว่า ขโมยไม่ได้คิดว่าตนเองเป็นขโมยและไม่อยากให้บุคคลอื่นมองว่าพฤติกรรมของตนเป็นขโมย นอกจากขโมยไม่ได้คิดว่าตนเองเป็นผู้กระทำผิดแล้วพวกเขายังใช้ชีวิตเป็นไปตามกฎระเบียบของสังคม เช่น ทำงาน เรียนหนังสือ และคบหาสมาคมกับเพื่อน (Adler, Mueller, and Laufer, 2001:339)

ในขณะนี้ยังไม่มีงานวิจัยในประเทศไทยที่สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องนี้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำเสนองานวิจัยต่างประเทศที่สอดคล้องเรื่องงานวิจัยเรื่องนี้ ดังนี้ Minor (1981: 301) ศึกษาเทคนิคการแก้ตัวกับผู้ต้องขัง พบว่า เทคนิคการแก้ตัวมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิด และเทคนิคการแก้ตัวทำให้เกิดแนวโน้มที่นำไปสู่การกระทำผิดโดยเฉพาะกลุ่มที่อยู่ในสถานการณ์ที่สามารถนำเทคนิคการแก้ตัวไปประยุกต์ใช้ได้ หรือมีโอกาสในการกระทำผิด หรือ มีความต้องการที่จะกระทำผิด สอดคล้องกับ Agnew (1994) พบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่มีแนวโน้มใช้เทคนิคการแก้ตัวในการใช้ความรุนแรงในสถานการณ์เฉพาะ การยอมรับเทคนิคการแก้ตัวสนับสนุนพฤติกรรมความรุนแรงและมีแนวโน้มสูงในการนำไปสู่พฤติกรรมรุนแรง และ Therman (1984) พบว่า เทคนิคการแก้ตัวอธิบายการเบี่ยงเบนในอนาคตได้ นอกจากนี้ Higgins and Copes (2009) ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำผิดและการยอมรับเทคนิคการแก้ตัว พบว่า บุคคลที่มีเทคนิคการแก้ตัวในระดับต่ำจะมีการกระทำผิดต่ำ และ บุคคลที่มีเทคนิคการแก้ตัวในระดับสูงจะมีการกระทำผิดสูง Cechaviciute and Kenney (2007:17) พบว่า เทคนิคการแก้ตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการกระทำผิด (Mitchell and Dodder, 1981 ; Morris, 2006 ; Presser, 2003 ; Piquero , Tibbetts, and Blankenship, 2005) พบว่า ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ใช้เทคนิคการแก้ตัว หรือแสดงเหตุผล หรือหาเหตุผลเข้าข้างตัวเองต่อการกระทำผิด และผู้กระทำผิดมีแนวโน้มใช้เทคนิคการแก้ตัวมากในการตัดสินใจกระทำผิด สอดคล้องกับ Gauthier (2001) พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้เทคนิคการแก้ตัว เพื่อให้พฤติกรรมที่มีปัญหานั้นไม่เป็นปัญหาทางกฎหมายหรือจริยธรรมพื้นฐาน นอกจากนี้ Ball (1966:28 อ้างใน Bailey,2004:15) ศึกษาการใช้เทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชน พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดยอมรับและมีการใช้เทคนิคการแก้ตัวมากกว่าเด็กและเยาวชนที่ไม่กระทำผิด Cromwell and Thurman (2003:535) ศึกษาเรื่องการใช้เทคนิคการแก้ตัวกับการขโมยของในร้านค้า พบว่า ขโมยใช้เทคนิคการแก้ตัว และ Agnew and Peter (1986:81) พบว่า เทคนิคการแก้ตัวมีผลต่อการโกง การขโมยของในร้านค้า และส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน

เมื่อพิจารณาแยกรายด้านของปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัว ก็พบว่า ด้านการประณามของผู้กระทำผิด และด้านความซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อกลุ่มส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ การประณามของผู้กระทำผิดและ

ความเชื่อสัจจรักภักดีต่อกลุ่ม ส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัว (Techniques of Neutralization Theory) ของ ไชค์ และ แมทซาท์ (Sykes and Matza , 1957)

ด้านการประณามของผู้กระทำผิด (The Condemnation of the Condemners) Sykes and Matza (1957) อธิบายว่า ผู้กระทำผิดจะเบี่ยงเบนความสนใจของตนเองไปสู่แรงจูงใจที่ทำให้ตนกระทำผิด แรงจูงใจที่สำคัญคือ การประณามจากบุคคลอื่นโดยเฉพาะผู้มีอำนาจ โดยอ้างว่า ผู้ที่ประณามตนเป็นบุคคลที่โกหก หลอกลวง เสแสร้ง ปรีกปรา กล่าวร้าย เยาะเย้ย ประชดประชัน หรือมีความประสงค์ร้ายต่อเขา ไม่มีความยุติธรรมในการประณามการกระทำผิดของตนเอง ผู้กระทำผิดจะไม่ยอมรับว่าการกระทำของตนเป็นการกระทำผิดกฎหมาย และพยายามปกปิดความผิดของตนเองไว้ และกลับไปตำหนิบุคคลอื่นแทน (Larry J. Siegel, 2008:155) เช่น ตำรวจเป็นพวกคอร์รัปชัน ไม่ซื่อสัตย์ ไล่เขา โหดร้าย หยาบคาย ผู้พิพากษาไม่มีความยุติธรรม พ่อแม่รักลูกไม่เท่ากัน ทอดทิ้งลูก ครูมีอคติ ลำเอียง ซึ่งผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า เทคนิคการแก้ตัวของกลุ่มตัวอย่างในด้านการประณามของผู้กระทำผิดอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ใครๆก็เคยลักขโมยกันทั้งนั้น ทำไมตำรวจต้องมาจับท่านคนเดียวด้วย ($\bar{X} = 2.58$) ลักขโมยทรัพย์สินเงินทองเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ตำรวจควรไปจับคนที่กระทำผิดร้ายแรงกว่า ($\bar{X} = 2.60$) ตำรวจที่จับเป็นคนไม่ดี คดโกง เพราะฉะนั้นจึงไม่มีสิทธิ์มาจับ ($\bar{X} = 2.54$) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Ulsperger, Ho and Paul (2010) พบว่า ผู้กระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่ใช้เทคนิคการแก้ตัวด้านการประณามของผู้กระทำผิด นอกจากนี้ Costello (2000: 307) และ Hirschi (1969 อ้างใน Conklin, 1995:217) พบว่า เทคนิคการแก้ตัวด้านการประณามของผู้กระทำผิด ที่เกี่ยวข้องกับตำรวจมีความสัมพันธ์สูงกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน โดยการประณามของผู้กระทำผิด เป็นตัวบ่งชี้ว่ามีความสัมพันธ์กับการกระทำผิด (Hindaleng, 1973)

นอกจากนี้ Sykes and Matza (1957) อธิบายเพิ่มเติมว่า ผู้กระทำผิดมีมุมมองคิดว่า รางวัลหรือผลตอบแทนของผู้ที่เชื่อถือกฎหมายและปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคมคือ ความสำเร็จด้านวัตถุซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงถึงความโชคดี และเป็นแรงกระตุ้นให้บุคคลเหล่านั้นปฏิบัติตามบรรทัดฐานทางสังคม โดยผลที่ตามนั้นไม่เพียงแต่ทำให้ผู้กระทำผิดไม่ยอมรับการถูกลงโทษเพราะการฝ่าฝืนบรรทัดฐานสังคม แต่ยังเป็นการกระตุ้นให้ผู้กระทำผิดต่อต้านและทำร้ายผู้อื่นอีกด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของ Davis (1974:74 อ้างใน Conklin, 1995:215) ที่ศึกษาสัมภาษณ์ผู้ชายผิด 150 คน อายุระหว่าง 15-30 ปี ที่ฝ่าฝืนกฎหมาย พบว่า กลุ่มตัวอย่างคิดว่าระบบกฎหมายขาดความยุติธรรมสำหรับคนผิด เพราะคนผิดชาวออกกฎหมายเพื่อควบคุมคนผิด และคนผิดไม่สามารถเข้าถึงโอกาสและ

การเข้าร่วมในสถาบันทางสังคม แสดงถึงการหลอกลวง เสน่ห์ของอุดมคติประชาธิปไตย ดังนั้น คนผิวดำจึงไม่จำเป็นต้องเชื่อฟังกฎหมาย เพราะคนผิวดำไม่ได้รับการปกป้องเหมือนคนผิวขาว

ด้านการอ้างถึงความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่ม (The Appeal to Higher Loyalties) Sykes and Matza (1957) อธิบายว่า การที่ผู้กระทำผิดอ้างว่า พวกเขาอยู่ในสถานการณ์ที่ จำเป็นต้องตัดสินใจระหว่างการปฏิบัติตามระเบียบบรรทัดฐานทางสังคมหรือปฏิบัติตามความต้องการของกลุ่มที่พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งในนั้น เช่น เพื่อนสนิท ญาติพี่น้อง แก๊ง ดังนั้น การกระทำผิดที่เกิดขึ้นไม่ใช่เพราะผู้กระทำผิดไม่ปฏิบัติตามบรรทัดฐานทางสังคม แต่เป็นเพราะยึดถือและให้ความสำคัญกับความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดี ต่อกลุ่มมากกว่าการปฏิบัติตามกฎหมายและบรรทัดฐานทางสังคม จึงทำให้เกิดการกระทำผิดขึ้น ซึ่งจากการศึกษาวิจัยพบว่า กลุ่มเพื่อนสนิทส่วนใหญ่ มักใช้เหตุผลแก้ตัวในการกระทำผิดและพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Harvey, Weber, and Orbach, 1990; Toch, 1993 อ้างใน Copes and Maruda, 2004:41) สอดคล้องกับการศึกษาของ Ingram and Hinduja, (2008) พบว่า การกระทำผิดมีความสัมพันธ์กับการอ้างถึงความจงรักภักดีต่อซื่อสัตย์ต่อกลุ่ม นอกจากนี้ Pfohl (1994:306 อ้างใน Bailey , 2004:10) ยังกล่าวว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดจากการเห็นแก่ส่วนรวมของกลุ่ม และ Hirschi (1969:212) ยอมรับว่าเทคนิคการแก้ตัวด้านการอ้างถึงความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่มสามารถอธิบายการกระทำผิดได้

สมมติฐานข้อที่ 2 ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย

ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมไม่ส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย ซึ่งไม่เป็นไปตามทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond Theory) ของ Hirschi (1969) ที่อธิบายว่า การที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดหรือคนทั่วไป ประกอบอาชญากรรมนั้น เนื่องมาจากคนเหล่านี้มีความผูกพันต่อสังคมที่ไม่ค่อยดี (Weak Bond) หรือไม่ดีเลย (Broken Bond) คือ มีความผูกพันที่ไม่ดีทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความผูกพันต่อพ่อแม่ เพื่อน โรงเรียน ด้านการมีพันธะสัญญาต่อการศึกษา อาชีพ ด้านการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม และด้านความเชื่อต่อศีลธรรมจริยธรรมของสังคม (Hirschi , 1969:16-26; DeKeseredy and Schwartz , 1996:219 อ้างใน ชาญกนิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554:63)

จากการวิเคราะห์ที่พบว่า ความผูกพันทางสังคมไม่ส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายนั้น นักอาชีวศึกษาอธิบายว่า ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมปฏิเสธแนวความคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ (Bohm, 1997:91) และไม่ได้ระบุชี้ชัดหรือแสดงให้เห็นอย่างชัดเจน

ว่าแรงจูงใจทำให้เกิดการฝ่าฝืนกฎหมายหรือทำให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Conklin, 1995:239) ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าปัจจัยด้านแรงจูงใจมีอิทธิพลมากกว่าความผูกพันทางสังคม ส่งผลให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้ให้ความสำคัญกับแรงจูงใจต่อทรัพย์สินเงินทองมากกว่า จึงทำให้ความผูกพันทางสังคมมีอิทธิพลไม่มากเท่าที่ควร นอกจากนี้ นักอาชญาวิทยาหลายท่านยังอธิบายเพิ่มเติมว่า ทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond Theory) เหมาะกับการอธิบายการกระทำผิดที่ไม่รุนแรง หรือการกระทำผิดเล็กน้อยๆ ซึ่งงานวิจัยของ Krohn and Massey (1980 อ้างใน Adler, Mueller, and Laufer, 1991:163) ศึกษาทฤษฎีความผูกพันทางสังคมกับการกระทำผิดที่ไม่รุนแรง เช่น เสพกัญชา ดื่มแอลกอฮอล์ กับ การกระทำผิดรุนแรง เช่น การลักขโมย การทำร้ายร่างกาย พบว่า ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดที่ไม่รุนแรงสูงกว่าการกระทำผิดรุนแรง นั่นคือ ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมอธิบายการกระทำผิดที่ไม่รุนแรงได้ดีกว่าการกระทำผิดรุนแรง สอดคล้องกับ Siegel (2006:236) ที่อธิบายว่า ทฤษฎีความผูกพันทางสังคม เหมาะกับการอธิบายการกระทำผิดที่ไม่รุนแรงหรือการกระทำผิดเล็กน้อยๆ เช่น การกระทำผิดเกี่ยวกับกัญชา แอลกอฮอล์ มากกว่าใช้อธิบายการกระทำผิดรุนแรง (Serious Crime) และ Bohm (2001:93) ที่อธิบายว่า ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมเหมาะสำหรับอธิบายการกระทำผิดที่ไม่รุนแรง และไม่สามารถอธิบายการกระทำผิดที่รุนแรงได้ นอกจากนี้

อย่างไรก็ตาม แม้จะมีนักอาชญาวิทยาวิพากษ์วิจารณ์ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมอยู่บ้าง แต่นักอาชญาวิทยาเหล่านั้นยังคงยอมรับว่าทฤษฎีความผูกพันทางสังคมมีอิทธิพลต่อการอธิบายปัญหาอาชญากรรมในปัจจุบัน ซึ่งอาจจะมากกว่าทฤษฎีอื่น (Cullen and Agnew, 2003:231 อ้างใน ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554:57) (Reid, 1997:207) นอกจากนี้ ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมยังใช้อธิบายจุดเริ่มต้นของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในเด็กและเยาวชนอีกด้วย (Siegel, 2008:161)

จำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยคบหา

จำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยคบหาอยู่ส่งผลการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ จำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยคบหาอยู่ส่งผลการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย ซึ่งเป็นไปตาม ทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Differential Association Theory) ของ แอดวิน เฮช ซัทเธอร์แลนด์ (Edwin H. Sutherland, 1939) ที่อธิบายว่า พฤติกรรมอาชญากรเกิดจากการเรียนรู้ โดยการคบหาสมาคมกับผู้อื่นที่เป็นการเฉพาะหน้าหรืออย่างใกล้ชิด และมีการปฏิสัมพันธ์ติดต่อสื่อสารการเรียนรู้นั้นเป็นการเรียนรู้ถึงเทคนิคและวิธีการต่างๆ เหตุผล และแรงจูงใจในการกระทำผิด หรือ ละเมิดกฎหมายซึ่งเป็นคำนิยามและความเชื่อที่มีความหมาย (Definition or Meaning) ที่ผู้กระทำผิด ชื่นชอบในการกระทำผิด (Favorable to law Violation) ได้ซึมซับมาไว้ในใจ (Assimilation or

Absorption) จนสามารถพัฒนาตัวตน (Self) ของตนเองได้ จนนำไปสู่การกระทำผิดได้ในที่สุด (ชาญ คณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554:108) สอดคล้องกับ Clinard (1968:242) อธิบายว่าเพื่อนมีความสำคัญต่อการส่งเสริมให้เกิดการกระทำผิด คือ แก๊งค์ต่างๆ ได้ถ่ายทอดเทคนิคในการกระทำผิด คอยช่วยเหลือส่งเสริมให้กระทำผิดหนักกว่าเดิม สนับสนุนกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความตื่นเต้นและประโยชน์ร่วมกันในการกระทำผิด ซึ่งการศึกษาเรื่อง Professional thieves ของ Sutherland (1937 อ้างใน Adler, Mueller, and Laufer, 2001:340) มีลักษณะสำคัญ 5 ประการ คือ ขโมยเหล่านี้มีการพัฒนาทักษะในการขโมย ยอมรับซึมซับค่านิยมการขโมย ยอมรับเสี่ยงส่วนใหญ่และแบ่งปันค่านิยมกับกลุ่มเพื่อนสนิท และมีการจัดระเบียบแต่ไม่เข้มงวดมาก

เด็กและเยาวชนหรือวัยรุ่นส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อน ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม และได้รับการยอมรับ เด็กในวัยนี้จะเลือกคบหาเพื่อนที่มีความพอใจ ความสนใจและความสามารถคล้ายๆกัน กลุ่มเพื่อนอาจกำหนดว่าเด็กและเยาวชนจะพัฒนาไปเป็นบุคคลที่มีพฤติกรรมคล้ายตามสังคมหรือต่อต้านสังคม (ประณต เค้าจิม, 2550:179) และแรงกดดันของกลุ่มเพื่อน (Peer Pressure) จะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆในช่วงวัยนี้ (วิทยากร เชียงกูล, 2552:10) ถ้าเด็กและเยาวชนคบเพื่อนไม่ดี ก็อาจชักจูงไปในทางที่เลื่อมเสีย หรือก่อความเดือดร้อน เช่น ลักขโมย เสพยาเสพติด ดื่มเหล้า เล่นการพนัน เป็นต้น ดังนั้น การคบเพื่อนไม่ดีเป็นแรงผลักดันที่สำคัญที่สุดในการก่อให้เกิดปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำผิดและอาชญากรรม (Reckless, 1971:77 อ้างใน สุชา จันทน์เอม, 2533:22) สอดคล้องกับงานวิจัยของ Chaple, McQuillan, and Berdahl (2004 อ้างใน สมพร ปรัตถกรกุล, 2550:71) พบว่าเด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่ให้ความสำคัญและต้องการเลียนแบบด้านความคิดและพฤติกรรมของเพื่อนสนิท ดังนั้น ถ้าเด็กวัยรุ่นคบหาเพื่อนสนิทที่กระทำผิดอยู่เป็นประจำ ย่อมทำให้มีการเลียนแบบด้านความคิดและพฤติกรรมที่ไม่ดีจากเพื่อนได้ง่ายและมีความเสี่ยงสูงต่อการกระทำผิดสูงด้วยเช่นกัน พิษณุ พลบุตร (2545) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง พบว่า เด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิด เคยมีเพื่อนหรือพี่น้องกระทำผิดกฎหมาย Mullin and Wright (อ้างใน Reid, 2006:277) พบว่า ขโมยส่วนใหญ่เรียนรู้พฤติกรรมการขโมยมาจากเพื่อนสนิทและครอบครัว Suriyamanee (2549) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดคบหากับเพื่อนที่กระทำผิด สมพร ปรัตถกรกุล (2550) ศึกษาปัจจัยด้านการผูกมัดทางศาสนาที่มีผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย พบว่า สาเหตุกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชายส่วนใหญ่ เกิดจากคบเพื่อนไม่ดี และมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนสูง จิตราภรณ์ จิตรธร (2551) ศึกษาการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน พบว่า เด็กและเยาวชนกระทำผิดเพราะคบเพื่อนที่กระทำผิด และเพื่อนชักชวน

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

6.1 วัตถุประสงค์การวิจัย

6.1.1 เพื่อศึกษาเทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย

6.1.2 เพื่อศึกษาความผูกพันทางสังคมกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย

6.2 ประชากรเป้าหมายและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กและเยาวชนกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินศึกษาเฉพาะศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายในกรุงเทพมหานคร ได้แก่ บ้านกรูณา บ้านมูทิตา บ้านอุเบกขา จำนวน 210 คน โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ

1. คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ของตัวแปรปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล
2. วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐาน

6.3 สรุปผลการวิจัย

6.3.1 ปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรูณา มีอายุระหว่าง 16-19 ปี จบการศึกษาระดับประถมศึกษา นับถือศาสนาพุทธ ค่าใช้จ่ายส่วนตัวต่อเดือนน้อยกว่า 2,000 บาท บิดามารดาอยู่ด้วยกันและมีอาชีพรับจ้างทั่วไป ครอบครัวมีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 7,000 บาท อยู่อาศัยร่วมกันเฉพาะพ่อแม่ลูก และมีจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยคบหาอยู่จำนวนน้อยกว่า 20 คน

6.3.2 ปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัว พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีเทคนิคการแก้ตัวในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.31 และเมื่อพิจารณารายข้อ สามารถแบ่งได้ดังนี้

เทคนิคการแก้ตัวของกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ไม่ได้ตั้งใจลักขโมย ($\bar{X} = 2.65$) ลักขโมยเฉพาะทรัพย์สินเงินทอง ไม่ได้ทำร้ายใคร ($\bar{X} = 2.80$) ขณะลักขโมยไม่ได้ใช้อาวุธใดๆ ($\bar{X} = 2.76$) ทรัพย์สินเงินทองที่ลักขโมยนั้นมีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ผู้เสียหายสามารถหาใหม่ได้ ($\bar{X} = 2.62$) ใครๆก็เคยลักขโมยกันทั้งนั้น ทำไมตำรวจต้องมาจับท่านคนเดียวด้วย ($\bar{X} = 2.58$) ลักขโมยทรัพย์สินเงินทองเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ตำรวจควรไปจับคนที่กระทำความผิดร้ายแรงกว่า ($\bar{X} = 2.60$) ตำรวจที่จับเป็นคนไม่ดี คดโกง เพราะฉะนั้นจึงไม่มีสิทธิ์มาจับ ($\bar{X} = 2.54$)

เทคนิคการแก้ตัวของกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับน้อย ได้แก่ พ่อแม่ไม่เคยอบรมสั่งสอนว่าการลักขโมยเป็นการกระทำที่ไม่ดีและผิดกฎหมาย ($\bar{X} = 1.84$) ไม่มีผู้ใดแสดงตัวว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินเงินทองนั้น จึงหยิบฉวยเอาไป ($\bar{X} = 2.00$) เมาเหล้า ควบคุมตัวเองไม่ได้ จึงเข้าไป ลักขโมย ($\bar{X} = 2.10$) การลักขโมยเป็นเรื่องเล็กน้อยๆ เหมือนการขโมยกันใช้ เพียงแต่ไม่ได้บอกกล่าวเท่านั้น ($\bar{X} = 2.17$) ผู้เสียหายชอบอวดรวย ก็เลยลักขโมย เพื่อเป็นการสั่งสอน ($\bar{X} = 2.46$) ผู้เสียหายดูแลป้องกันทรัพย์สินเงินทองของตนไม่ดีเอง ($\bar{X} = 2.34$) รู้สึกสะใจที่ได้ลักขโมยทรัพย์สินเงินทองของคนรวย เพราะคนรวยเป็นคนใจเหี้ยม ($\bar{X} = 2.27$) การลักขโมยทรัพย์สินเงินทองของคนรวยเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เพราะเป็นการแบ่งปันช่วยเหลือคนจน ($\bar{X} = 2.17$) ตำรวจใส่ร้ายและโยนความผิดให้ทั้งๆที่ไม่ได้ลักขโมย ($\bar{X} = 2.43$) กฎหมายไม่มีความยุติธรรมและไม่น่าเชื่อถือ จึงไม่น่าจะมีความผิด ถ้าไม่เชื่อฟังและไม่ปฏิบัติตาม ($\bar{X} = 2.14$) ครอบครัวยากจน จึงลักขโมยเพื่อช่วยเหลือครอบครัว ($\bar{X} = 1.93$) จำเป็นต้องลักขโมย เพื่อให้เพื่อนยอมรับ ($\bar{X} = 2.01$)

เทคนิคการแก้ตัวของกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในระดับน้อยที่สุด ได้แก่ พ่อแม่ไม่รักและทอดทิ้ง จึงต้องขโมยเพื่อเลี้ยงตัวเอง ($\bar{X} = 1.73$)

6.3.3 ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคม พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความผูกพันทางสังคมในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.00 และเมื่อพิจารณารายข้อ สามารถแบ่งได้ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างมีความผูกพันทางสังคมในระดับมากที่สุด ได้แก่ เทียวงานประเพณีต่างๆ ในสังคมหรือชุมชนของท่าน เช่น งานลอยกระทง งานสงกรานต์ ($\bar{X} = 3.50$) เรื่องบาป บุญ คุณ โทษว่าเป็นเรื่องจริง ($\bar{X} = 3.42$) การทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วเป็นเรื่องจริง ($\bar{X} = 3.35$) นรก สวรรค์มีอยู่จริง ($\bar{X} = 3.30$)

กลุ่มตัวอย่างมีความผูกพันทางสังคมในระดับมาก ได้แก่ พ่อแม่มีความใกล้ชิดสนิทสนม ($\bar{X} = 3.24$) พ่อแม่คอยดูแลเอาใจใส่ ($\bar{X} = 3.15$) พ่อแม่คอยถามไถ่ เป็นห่วงเป็นใย

($\bar{X} = 3.25$) พ่อแม่คอยอบรมบ่มนิสัย ($\bar{X} = 3.19$) พ่อแม่คอยดูแลสอดส่องเข้มงวดกวดขันความประพฤติปฏิบัติ ($\bar{X} = 2.90$) สัญญากับพ่อแม่ว่าจะดูแลเอาใจใส่เลี้ยงดูท่านตลอดไป ($\bar{X} = 3.16$) สัญญากับพ่อแม่บ่้างว่าจะเป็นคนดี ประกอบอาชีพที่สุจริต ($\bar{X} = 3.05$) สัญญากับพ่อแม่ว่าจะพยายามเรียนหนังสือให้สูงที่สุด ($\bar{X} = 3.12$) เล่นกีฬา เช่น ตะกร้อ ฟุตบอล หมากรุก ในสังคมหรือชุมชน ($\bar{X} = 3.00$) กฎหมายของประเทศไทย โดยเฉพาะกฎหมายอาญามีความ ยุติธรรมน่าเคารพนับถือ ($\bar{X} = 2.83$) ไปทำบุญที่วัด ($\bar{X} = 2.56$)

กลุ่มตัวอย่างมีความผูกพันทางสังคมในระดับน้อย ได้แก่ ทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมหรือชุมชนที่อยู่รอบข้าง เช่น การเก็บขยะ กวาดถนน ปลูกต้นไม้ ($\bar{X} = 2.45$) ช่วยงานอาสาสมัครของสังคมหรือชุมชนของท่าน เช่น อาสาสมัครบรรเทาสาธารณภัย อาสาสมัครต่อต้านยาเสพติด อาสาสมัครงานจราจร อาสาสมัครหาข่าว ($\bar{X} = 2.15$) ชอบสวดมนต์ ($\bar{X} = 2.45$)

6.3.4 ปัจจัยด้านการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (ตัวแปรตาม) พบว่า กลุ่มตัวอย่างกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.03 และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเคยหยิบฉวยเอาทรัพย์สินของพ่อแม่ ญาติพี่น้องมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาตมากที่สุด ($\bar{X} = 1.73$) รองลงมาคือ เคยหยิบฉวยเอาทรัพย์สินของคนที่ไม่รู้จักมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาต ($\bar{X} = 1.68$) เคยพยายามหยิบฉวยเอาทรัพย์สินของคนที่ไม่รู้จักมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาต ($\bar{X} = 1.38$) ตามลำดับ และ เคยฉ้อโกงทรัพย์สินน้อยที่สุด ($\bar{X} = 0.38$)

6.3.5 ผลการพิสูจน์สมมติฐาน พบว่า

6.3.5.1 ปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัวส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ ปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัวส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย

เมื่อพิจารณาแยกรายด้านของปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัว ก็พบว่า ด้านการประณามของผู้กระทำผิดและด้านความซื่อสัตย์จงรักภักดี ส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ การประณามของผู้กระทำผิดและความซื่อสัตย์จงรักภักดี ส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย

6.3.5.2 ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมไม่ส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย

6.3.5.3 ตัวแปรจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยกบหาอยู่ส่งผลการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยกบหาอยู่ส่งผลการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย

6.4 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

6.4.1 เทคนิคการแก้ตัวคือการใช้คำพูดของผู้กระทำผิดเพื่ออ้างเหตุผลและแก้ตัวในการกระทำผิด เพื่อให้ตนเองรู้สึกว่าได้กระทำผิดหรือไม่ได้เป็นคนเลว ซึ่งในงานวิจัยเรื่องนี้ เด็กและเยาวชนชายนำเทคนิคการแก้ตัวมาใช้ในการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ทำให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้มีความรู้สึกว่าได้กระทำผิด และไม่รับผิดชอบกับการกระทำที่ก่อความเดือดร้อนและความเสียหายให้กับบุคคลและสังคม ดังนั้น พ่อแม่ ผู้ปกครองควรปลูกฝังจิตสำนึกด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง ผู้อื่น และสังคม เพราะสิ่งเหล่านี้จะทำให้เด็กและเยาวชนตระหนักในความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนและผลที่ตามมาของพฤติกรรมนั้น ไม่กล่าวโทษผู้อื่น ไม่โยนความผิดให้สังคม นอกจากนี้ การอบรมสั่งสอนให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้ในการเห็นถึงความต้องการทุกอย่างของตน รู้จักสะกดกลั้นและควบคุมอารมณ์ตนเอง สิ่งใดที่สังคมไม่ชอบ ไม่เห็นด้วย หรือไม่นิยมปรารถนา จะต้องระมัดระวังไม่ฝ่าฝืน เช่น การหยิบฉวยข้าวของของผู้อื่น การทำลายสิ่งของ การทะเลาะทำร้ายร่างกาย เป็นต้น สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ เด็กและเยาวชนควรได้รับการอบรมสั่งสอนให้เคารพ เชื่อฟัง และปฏิบัติตามกฎระเบียบ บรรทัดฐาน และกฎหมายของสังคม เพื่อให้ทุกคนอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสงบสุข มิฉะนั้นแล้ว ความเดือดร้อนอาจเกิดกับบุคคล และสังคมก็อาจเกิดความเสียหาย ถ้าทุกคนในสังคมไม่มีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนและไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย

6.4.2 นอกจากสถาบันครอบครัวแล้ว สังคมและภาครัฐควรตระหนักและปลูกฝังจิตสำนึกการเป็นคนดี มีคุณธรรมและจริยธรรมให้แก่เด็กและเยาวชน เพื่อเป็นรากฐานสำคัญที่จะทำ ให้เด็กและเยาวชนเติบโตขึ้นเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพและป้องกันแก้ไขปัญหาการกระทำผิดตลอดจนอาชญากรรมต่างๆ ซึ่งในขณะนี้ กรุงเทพมหานครร่วมกับองค์กรเพื่อความโปร่งใสในประเทศไทยและศูนย์สาธารณประโยชน์และประชาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) ได้จัดทำหลักสูตร “โตไปไม่โกง” ขึ้น เพื่อปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมให้แก่เด็กนักเรียน

กระตุ้นให้เด็กคิดอย่างมีเหตุผลและซึมซับคุณค่าของความเป็นธรรมชาติ สร้างความรู้สึกรักผิดชอบชั่วดี และภูมิใจในการทำความดี โดยหลักสูตรนี้เริ่มดำเนินการครั้งแรกในปี 2553 มีสาระสำคัญ 5 ประการ ได้แก่ ประการแรก ความซื่อสัตย์สุจริต ประการที่สอง การมีจิตสาธารณะ ประการที่สาม ความเป็นธรรมทางสังคม ประการที่สี่ การกระทำอย่างรับผิดชอบ และประการสุดท้าย เป็นอยู่อย่างพอเพียง

หลักสูตรนี้ประสบความสำเร็จ ได้รับความสนใจและติดต่อของหลักสูตรไปสอนจากโรงเรียนที่ไม่ได้อยู่ในสังกัดกรุงเทพมหานครและได้รับสนับสนุนทางสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (ป.ป.ท.) ทั้งนี้ กรุงเทพมหานครจะขยายหลักสูตรให้กว้างขวางในกลุ่มนักเรียนที่โตขึ้น เพื่อส่งเสริมค่านิยมและจิตสำนึกที่ดีให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

6.4.3 จากการที่ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมไม่ส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายนั้น อาจเกิดจากปัญหาเกี่ยวกับการคลาดเคลื่อนของการตอบที่เรียกว่า “Social Desirability” นั่นคือ แนวโน้มการตอบของกลุ่มตัวอย่างเป็นไปในทิศทางตามลักษณะที่พึงปรารถนาของสังคม และในขณะเดียวกัน ข้อคำถามที่มีความชัดเจนตรงไปตรงมาจนเกินไปทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถคาดเดาได้ว่าผู้วิจัยกำลังสอบถามเรื่องใด จึงอาจทำให้เกิดความลำเอียงหรืออคติในการตอบข้อคำถาม (Guilford, 1959) ทั้งนี้ แบบสอบถามความผูกพันทางสังคมเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความผูกพันต่อครอบครัว พันธะสัญญา การเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม และความเชื่อทางสังคม ซึ่งเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องพื้นฐานสำคัญของสังคมไทย โดยเฉพาะความผูกพันต่อครอบครัว สังคมไทยปลูกฝังและคาดหวังในค่านิยม “กตัญญูทดเวทีย์” ทำให้เด็กและเยาวชนไทยส่วนใหญ่จะตระหนักและปฏิบัติตนเป็นคนกตัญญู ทั้งนี้ ธรรมชาติของเด็กและเยาวชนนั้นยังคง รัก ห่วงใย และผูกพันกับพ่อแม่มาก จนอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างจำเป็นต้องตอบแบบสอบถามเป็นไปในลักษณะที่พึงปรารถนาของสังคม เพราะถ้าไม่ตอบเช่นนี้แล้ว จะทำให้ตนเองรู้สึกว่าเป็นคนอกตัญญู ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่สังคมไทยไม่ยอมรับ เพราะ “ความกตัญญูเป็นเครื่องหมายของคนดี” ดังนั้น คนอกตัญญูจึงเป็นคนไม่ดี แม้ในความเป็นจริงแล้ว กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 55.7 มาจากครอบครัวแตกแยก หย่าร้าง แยกกันอยู่ และบิดาหรือมารดาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเสียชีวิต นอกจากนี้รายงานสถิติคดีประจำปีของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2554 แสดงข้อมูลเด็กและเยาวชนที่ครอบครัวแยกกันอยู่ มีการกระทำผิดมากเป็นอันดับหนึ่ง ร้อยละ 69.06

สำหรับพันธะสัญญา และการให้คำมั่นสัญญากับพ่อแม่ว่าจะดูแลเอาใจใส่เลี้ยงดูท่าน จะเป็นคนดี จะพยายามเรียนหนังสือให้สูงที่สุดและประกอบอาชีพสุจริต เป็นการแสดงถึงการรักษาสัจจะคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับพ่อแม่ จนอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างจำเป็นต้องตอบแบบสอบถามเป็นไป

ในลักษณะที่พึงปรารถนาของสังคม เพราะถ้าไม่ตอบเช่นนี้แล้วก็จะกลายเป็นคนไม่มีสัจจะ ไม่รักษาคำพูด แม้ในความเป็นจริงในขณะนั้น กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถรักษาคำพูดได้ เพราะกลายเป็นคนไม่ดีเนื่องจากกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์

เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคม(Social animal) โดยเชื่อว่า โดยสภาพธรรมชาติของมนุษย์แล้วจะต้องมีชีวิตร่วมกับบุคคลอื่น ๆ มีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่อย่างอิสระตามลำพังได้ สังคมจึงเกิดขึ้น ดังนั้น เมื่อมนุษย์เป็นสัตว์สังคม มนุษย์จึงต้องการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมและชุมชนเพื่อปฏิสัมพันธ์กัน จนอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างตระหนักถึงเหตุผลนี้ จึงตอบแบบสอบถามเป็นไปในลักษณะที่พึงปรารถนาของสังคม เพราะถ้าไม่ตอบเช่นนี้แล้ว กลุ่มตัวอย่างอาจคิดว่าตนเองกลายเป็นบุคคลไม่มีสัจจะ ไม่มีการติดต่อสัมพันธ์กับเพื่อนและคนรอบข้าง ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ

สิ่งสำคัญพื้นฐานอีกประการหนึ่งของสังคมไทย คือ ความเชื่อทางสังคม ได้แก่ ระเบียบ กฎเกณฑ์ ศีลธรรมจริยธรรม และศาสนา โดยเฉพาะความเชื่อในเรื่องศาสนา ซึ่งทุกศาสนาต่างมีจุดประสงค์เพื่อสั่งสอนคนให้เป็นคนดี ละเว้นความชั่ว และถึงแม้ประเทศไทยไม่ได้กำหนดให้ศาสนาใดเป็นศาสนาประจำชาติ แต่ประชาชนชาวไทยส่วนใหญ่มักรับนับถือศาสนาพุทธ ดังนั้น พิธีกรรมต่างๆและความเชื่อทางศาสนาพุทธจึงถ่ายทอด ซึมซับสู่เด็กและเยาวชนไทยตลอดช่วงชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการทำบุญตักบาตร การเวียนเทียนในวันสำคัญทางศาสนา การอุปสมบท ตลอดจนความเชื่อในเรื่องบาปบุญคุณโทษ นรก - สวรรค์ การทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ นับถือศาสนาพุทธร้อยละ 92.9 เพราะฉะนั้น กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้จะได้รับการถ่ายทอดคำสั่งสอนหลักธรรมทางพุทธศาสนา พิธีกรรมและความเชื่อดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างจำเป็นต้องตอบแบบสอบถามเป็นไปในลักษณะที่พึงปรารถนาของสังคม เพราะถ้าไม่ตอบเช่นนี้แล้วจะทำให้ตนเองรู้สึกว่าเป็นคนไม่ดี ไม่มีนับถือศาสนา เพราะศาสนาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจให้คนเป็นคนดี แม้ในความเป็นจริง กลุ่มตัวอย่างอาจจะไม่แน่ใจหรือไม่ได้ให้ความสนใจในหลักธรรมคำสอนมากนัก ทำให้ขาดความรู้ความเข้าใจในแก่นแท้ของหลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง (จิตรภรณ์ จิตรธร, 2551:115)

6.5 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

6.5.1 ควรศึกษาวิจัยในลักษณะเปรียบเทียบระหว่างเด็กและเยาวชนชายกับเด็กและเยาวชนหญิงในคดีการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์

6.5.2 ควรศึกษาวิจัยในลักษณะเปรียบเทียบกลุ่มผู้ต้องขังชายกับผู้ต้องขังหญิงในคดีการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์

6.5.3 ควรศึกษาวิจัยทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์

6.5.4 ควรศึกษาวิจัยทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดในคดีอื่นๆ เช่น การกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด การทำร้ายร่างกาย การข่มขืน อาชญากรรมคอปกขาว เป็นต้น เพราะในปัจจุบันมีการนำทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัวไปปรับประยุกต์ใช้กับการกระทำผิดหลายรูปแบบทั้งอาชญากรรมรุนแรง (Serious Crime) และอาชญากรรมไม่รุนแรง (Non – Serious Crime)

6.5.5 ควรศึกษาวิจัยทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัวในเชิงคุณภาพ โดยปรับเนื้อหาข้อคำถามของมาตรวัดให้เหมาะสมและสอดคล้อง เพื่อเจาะลึกถึงทัศนคติ แรงจูงใจ เหตุผล และคำพูดในการแก้ตัวในการกระทำผิด

เทคนิคการแก้ตัวและการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชน : ศึกษาเฉพาะศูนย์ฝึกและ
อบรมเด็กและเยาวชนชายในกรุงเทพมหานคร

TECHNIQUES OF NEUTRALIZATION AND JUVENILE PROPERTY OFFENCE: A CASE
STUDY OF THE MALE JUVENILE TRAINING CENTER IN THE BANGKOK
METROPOLITAN

อุษณีย์ ทิพย์สุวรรณ 5237791 SHCJ/M

ศศ.ม. (อาชีวศึกษาและงานยุติธรรม)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, ป.ร.ด., อุนิษา เลิศโตมรสกุล, Ph.D.

บทสรุปแบบสมบูรณ์

1. ที่มาและความสำคัญของปัญหา

เด็กและเยาวชนเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญในการรับผิชอบสังคมและประเทศชาติต่อจากคนรุ่นเก่าในด้านการพัฒนาสังคม ส่งเสริมเศรษฐกิจ เสริมสร้างศีลธรรมจริยธรรม ตลอดจนดำรงรักษาเอกลักษณ์วัฒนธรรมประเพณี ดังนั้นสังคมและประเทศชาติจึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนาระบบที่มีคุณภาพ โดยมุ่งความคาดหวังไปยังเด็กและเยาวชนให้แสดงศักยภาพในการสรรค์สร้างความสำเร็จก้าวหน้ามั่นคงให้เกิดขึ้น แต่สิ่งสะท้อนให้มองเห็นในภาวะปัจจุบันของเด็กและเยาวชนไทยจำนวนหนึ่งมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับวัยของตน วัยซึ่งกำลังริเริ่มเรียนรู้สถานภาพ บทบาทและหน้าที่ที่เหมาะสมในสังคม แต่กลับไปกระทำผิด เช่น การฝ่าฝืนกฎระเบียบของโรงเรียน การมั่วสุม การทะเลาะวิวาท และอาจจะรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมาย เช่น ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด, ลักทรัพย์, ขี้ขโมยและร่างกาย เพศ, ความสงบสุข, เสรีภาพ เป็นต้น การกระทำผิดต่างๆ มีรูปแบบการกระทำผิดที่เหมือนกับการกระทำผิดของผู้ใหญ่มากยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยมีความสนใจในการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เพราะจากรายงานสถิติของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำแนกตามความผิด ตั้งแต่ พ.ศ. 2543 – 2553 นั้น พบว่ามีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งสถิติแสดงถึงจำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับ

ส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ ยอดจำนวนคดีของผู้กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินสูงขึ้น เช่น ปี 2544 มีจำนวน 7,374 คดี และเพิ่มขึ้นในปี 2545 มีจำนวน 7,949 คดี และเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยมาถึงปี 2550 มีจำนวนสูงถึง 14,764 คดี

สำหรับการกระทำผิดนั้น ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่จะเป็นเพศชาย ซึ่งสังเกตเห็นได้จากข่าวที่ปรากฏตามสื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ เป็นต้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะปัจจัยทางด้านร่างกายที่แข็งแรงกว่า มีความกระตือรือร้นและความคล่องแคล่วมากกว่าเพศหญิง เพราะจากรายงานสถิติจำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ จำแนกตามเพศ ปี พ.ศ.2553 นั้น พบว่า เพศชายกระทำผิดมากกว่าเพศหญิง นั่นคือ เพศชายกระทำผิด 40,431 คดี คิดเป็นร้อยละ 91.77 ส่วนเพศหญิงกระทำผิด 3,626 คดี คิดเป็นร้อยละ 8.23 ดังตารางสถิติต่อไปนี้

ตารางที่ 1 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ จำแนกตามเพศ ปี พ.ศ.2553

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
รวม	44,057	100.00
ชาย	40,431	91.77
หญิง	3,626	8.23

ที่มา : กลุ่มงานข้อมูลและสารสนเทศ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชนกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ณ วันที่ 5 เมษายน 2554

นอกจากนี้ สาเหตุการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนอาจเกิดจากวิถีชีวิตที่ยังอ่อนด้อย ทำให้ไม่สามารถแยกแยะระหว่างความถูกต้องกับความผิด และเมื่อเกิดปัญหาการกระทำผิดแล้ว เด็กและเยาวชนเหล่านี้อาจจะหาข้ออ้างเพื่อแก้ตัวกับการกระทำของตนเอง เช่น เด็กและเยาวชนกล่าวอ้างว่า ความยากจนหรือสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวไม่ดี มีความกดดันทางการเงิน ทำให้ต้องไปลักขโมย ปล้นทรัพย์สินเงินทอง หรืออ้างว่ามีความจำเป็นบีบบังคับ อาจต้องทำในสิ่งที่ผิดกฎหมาย เช่น เหตุการณ์และสถานการณ์บีบบังคับ เด็กและเยาวชนจึงต้องลักขโมยเพื่อความอยู่รอด หรืออ้างว่าคบเพื่อนไม่ดี คบเพื่อนที่กระทำผิด เพื่อนชักชวนให้กระทำผิด จึงลักขโมย หรืออ้างว่าการลักขโมยนั้นไม่ได้ทำให้ใครบาดเจ็บหรือเป็นอันตรายร้ายแรง เพราะแค่ขูดหัวจากแต่ไม่ได้ทำร้าย หรือทำร้ายก็จะทำให้บาดเจ็บเล็กน้อย ไม่เป็นอันตรายแก่ร่างกายและจิตใจ หรืออ้างว่าการขโมยนั้นเป็นการยืมหรือผู้เสียหายมีส่วนกระตุ้นและช่วยให้พวกเขาลักขโมย

เช่น ร่ำรวย มีเครื่องประดับราคาแพง มีทรัพย์สินและเงินทองมากมาย นอกจากนี้เด็กและเยาวชนอาจจะอ้างว่าลักขโมยเงินทองสิ่งของเพื่อนำไปช่วยเหลือครอบครัว ดำเนินสำรวจว่าทำเกินหน้าที่และกฎหมายไม่มีความยุติธรรม เป็นต้น

สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การขัดเกลากายสังคม (Socialization) ของบุคคล เพราะถ้าบุคคลมีครอบครัวที่สมบูรณ์ ได้รับการศึกษาที่ดี และยึดมั่นในระบบบรรทัดฐานและศีลธรรมที่ดีงามของสังคม บุคคลเหล่านี้ก็จะไม่กระทำผิด ในทางตรงกันข้าม ถ้าบุคคลมาจากครอบครัวแตกแยก ไม่ได้ได้รับการศึกษาที่ดี และขาดศีลธรรม ยึดเหนี่ยวประจําใจ บุคคลเหล่านั้นจะแนวโน้มกระทำความผิดสูงขึ้น

จากปัญหา สถิติ และงานวิจัย ดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเรื่องเทคนิค การแก้ตัว (Techniques of Neutralization) ที่ส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย เพื่อจะได้ทราบว่าเด็กและเยาวชนชายเหล่านั้นมีการใช้เทคนิคการแก้ตัวหรือไม่ มีวิธีการอย่างไร ซึ่งเทคนิคการแก้ตัวนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาวิจัยในต่างประเทศ ส่วนในประเทศไทยยังไม่มีผู้ใดศึกษาวิจัย สิ่งสำคัญของการศึกษาวิจัยเรื่องครั้งนี้ ไม่ได้เป็นการชี้แนะให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้เทคนิคการแก้ตัวเพื่อให้พ้นผิดหรือพ้นโทษ แต่เป็นการศึกษาเพื่อจะทำให้ทราบว่าเด็กและเยาวชนชายเหล่านั้นว่ามีเทคนิคการแก้ตัวอย่างไรก่อนที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาเทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย
2. เพื่อศึกษาความผูกพันทางสังคมกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย

3. สมมติฐาน

1. ปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัวส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย
2. ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย

4. วิธีการดำเนินการวิจัย

4.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

4.1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย กรุงเทพมหานคร

4.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายกรุงเทพมหานคร จำนวน 210 คน ได้แก่ ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านมุทิตา และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านอุเบกขา โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling)

4.2 เครื่องมือและวิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

4.2.1 แบบสอบถามเทคนิคการแก้ตัว

- 1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการแก้ตัว
- 2) ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามเทคนิคการแก้ตัว 5 เทคนิค คือ การปฏิเสธความรับผิดชอบ การปฏิเสธความเสียหาย การปฏิเสธเหยื่อ การประณามของผู้ประณาม และการอ้างถึงความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่ม ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถาม 20 ข้อ ดังนี้ การปฏิเสธความรับผิดชอบ 4 ข้อ การปฏิเสธความเสียหายหรือการทำร้าย 4 ข้อ การปฏิเสธผู้เสียหาย 4 ข้อ การประณามของผู้ประณาม 6 ข้อ และการอ้างถึงความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่ม 2 ข้อ
- 3) นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมาตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ดังนี้

- การหาความเที่ยงตรงของเครื่องมือ (Validity) โดยนำแบบสอบถามเสนอต่ออาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ว่าข้อคำถามมีความเกี่ยวข้องกับเทคนิคการแก้ตัวหรือไม่ และนำมาปรับปรุงแก้ไขต่อไป

- การหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดสอบ (Pre - test) กับเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย เขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำนวน 35 คน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha Coefficient) พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.8826

แบบสอบถามเทคนิคการแก้ตัว ประกอบด้วย 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ถามอายุ ระดับการศึกษา ศาสนา รายจ่ายส่วนตัว สถานภาพของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา รายได้ของครอบครัว ลักษณะการอยู่อาศัย และจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยคบหา

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเทคนิคการแก้ตัวที่ผู้วิจัยสร้างเอง ประกอบด้วย 5 เทคนิค คือ การปฏิเสธความรับผิดชอบ การปฏิเสธความเสียหายหรือการทำร้าย การปฏิเสธผู้เสียหาย การประณามของผู้ประณาม และการอ้างถึงความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่ม โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า 4 ระดับ

4.2.2 แบบสอบถามความผูกพันทางสังคม

1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความผูกพันทางสังคม
2) ศึกษาแบบสอบถามความผูกพันทางสังคม 4 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านความผูกพัน ด้านข้อผูกมัดหรือพันธะสัญญา ด้านการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมและ องค์ประกอบด้านความเชื่อทางสังคมของชาวนครินท กฤตยา สุริยะมณี (2554) ซึ่งประกอบด้วยข้อคำถาม 18 ข้อ ด้านความผูกพันในครอบครัว 5 ข้อ ด้านข้อผูกมัดหรือพันธะสัญญา 3 ข้อ ด้านการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม 4 ข้อ และด้านความเชื่อทางสังคม 6 ข้อ ใช้มาตราส่วนประเมินค่า 4 ระดับ

3) นำแบบสอบถามมาตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) ดังนี้
- การหาความเที่ยงตรงของเครื่องมือ (Validity) โดยนำแบบสอบถามเสนอต่ออาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ว่าข้อคำถามมีความเกี่ยวข้องกับความผูกพันทางสังคมหรือไม่ และนำมาปรับปรุงแก้ไขต่อไป

- การหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดสอบ (Pre - test) กับเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายเขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำนวน 35 คน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha Coefficient) พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.7197

4.2.3 แบบสอบถามการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน
2) ศึกษาแบบสอบถามการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของชาวนครินท กฤตยา สุริยะมณี (2553) จำนวน 14 ข้อ ใช้มาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ

3) นำแบบสอบถามมาตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) และ

ความเชื่อมั่น (Reliability) ดังนี้

- การหาความเที่ยงตรงของเครื่องมือ (Validity) โดยนำแบบสอบถามเสนอต่ออาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ว่าข้อคำถามมีความเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์หรือไม่ และนำมาปรับปรุงแก้ไขต่อไป

- การหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดสอบ (Pre - test) กับเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายเขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ จำนวน 35 คน โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha Coefficient) พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.9133

4.3 การตรวจสอบข้อมูล

ผู้วิจัยตรวจสอบข้อมูลโดยใช้วิธีการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation Method) เพื่อหาความน่าเชื่อถือและความถูกต้องของข้อมูล ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการตรวจสอบสามเส้าด้านระเบียบวิธี (Methodological Triangulation) คือ การใช้เทคนิควิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลด้านต่างๆ หลายวิธีเพื่อรวบรวมข้อมูลเรื่องเดียวกัน สำหรับการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ใช้ ค่าเฉลี่ยควบคู่กับการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

4.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล การวิเคราะห์ทั้งหมดกระทำโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Science)

4.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ และ ค่าเฉลี่ย ของตัวแปรปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล
2. วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐาน

5. ผลการวิจัย

1. ปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ฝึกอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายบ้านกรุณา มีอายุระหว่าง 16-19 ปี จบการศึกษาระดับประถมศึกษา

นับถือศาสนาพุทธ ค่าใช้จ่ายส่วนตัวต่อเดือนน้อยกว่า 2,000 บาท บิดามารดาอยู่ด้วยกันและมีอาชีพรับจ้างทั่วไป ครอบครัวมีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 7,000 บาท อยู่อาศัยร่วมกันเฉพาะพ่อแม่ลูก และมีจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆที่เคยคบหาอยู่จำนวนน้อยกว่า 20 คน

2. ปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัวส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาแยกรายด้านของปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัว ก็พบว่า ด้านการประณามของผู้กระทำผิดและด้านความซื่อสัตย์จงรักภักดี ส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ตัวแปรจำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆ ที่เคยคบหาอยู่ส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. การอภิปรายผลการวิจัย

ปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัวส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัว (Techniques of Neutralization Theory) ของไซค์ และ แมทซาท์ (Sykes and Matza, 1957) ที่อธิบายว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมีค่านิยม ความเชื่อ และมีเหตุผลแก้ตัวสำหรับการกระทำผิด ซึ่งเรียกว่า “เทคนิคการแก้ตัว (Techniques of Neutralization)” เพื่อใช้เป็นข้อแก้ตัวในการกระทำผิด หรือเพื่อให้ตนเองรู้สึกว่าได้ไม่ผิด กระทำผิด หรือเพื่อให้มีความรู้สึกว่าได้เป็นคนชั่วร้าย หรือลดความรู้สึกผิดที่ไม่ได้ปฏิบัติตามกฎหมาย นอกจากนี้ เทคนิคการแก้ตัวทำให้เด็กและเยาวชนรู้สึกว่าการฝ่าฝืนละเมิดกฎหมายเป็นสิ่งที่สามารถกระทำได้ แม้ว่าจะเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องก็ตาม แต่อย่างไรก็ตามเด็กและเยาวชนเหล่านี้ก็ยังคงเชื่อในกฎระเบียบของสังคม ไม่ได้ขัดแย้ง ต่อต้าน หรือปฏิเสธ รวมถึงรู้สึกผิดและละอายกับการไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมนั้น ซึ่งสอดคล้องกับ Hamlin (1988 : 430 อ้างใน John E. Conklin, 1995 : 217) เทคนิคการแก้ตัวอาจช่วยให้บุคคลมีความรู้สึกผิดน้อยลงจากการกระทำผิดและทำให้บุคคลเหล่านั้นมองว่าตนเองเป็นบุคคลที่มีคุณค่า นอกจากนี้ เทคนิคการแก้ตัวช่วยในการปกป้องบุคคลจากความรู้สึกละอาย ความรู้สึกผิด การสูญเสียความภาคภูมิใจในตนเองและการตีตราจากบุคคลอื่น (Copes and Maruda, 2004:35) สอดคล้องกับ Reid (2006:277) ที่อธิบายว่า ขโมยไม่ได้คิดว่าตนเองเป็นขโมยและไม่อยากให้บุคคลอื่นมองว่าพฤติกรรมของตนเป็นขโมย นอกจากขโมยไม่ได้คิดว่า

ตนเองเป็นผู้กระทำผิดแล้วพวกเขายังใช้ชีวิตเป็นไปตามกฎระเบียบของสังคม เช่น ทำงาน เรียน หนังสือ และคบหาสมาคมกับเพื่อน (Adler, Mueller, and Laufer, 2001:339)

ในขณะนี้ยังไม่มีงานวิจัยในประเทศไทยที่สอดคล้องกับงานวิจัยเรื่องนี้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำเสนองานวิจัยต่างประเทศที่สอดคล้องเรื่องงานวิจัยเรื่องนี้ ดังนี้ Minor (1981: 301) ศึกษาเทคนิคการแก้ตัวกับผู้ต้องขัง พบว่า เทคนิคการแก้ตัวมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิด และเทคนิคการแก้ตัวทำให้เกิดแนวโน้มที่นำไปสู่การกระทำผิดโดยเฉพาะกลุ่มที่อยู่ในสถานการณ์ที่สามารถนำเทคนิคการแก้ตัวไปประยุกต์ใช้ได้ หรือมีโอกาสในการกระทำผิด หรือ มีความต้องการที่จะกระทำผิด สอดคล้องกับ Agnew (1994) พบว่า วัยรุ่นส่วนใหญ่มีแนวโน้มใช้เทคนิคการแก้ตัวในการใช้ความรุนแรงในสถานการณ์เฉพาะ การยอมรับเทคนิคการแก้ตัวสนับสนุนพฤติกรรมความรุนแรงและมีแนวโน้มสูงในการนำไปสู่พฤติกรรมรุนแรง และ Therman (1984) พบว่า เทคนิคการแก้ตัวอธิบายการเบี่ยงเบนในอนาคตได้ นอกจากนี้ Higgins and Copes (2009) ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำผิดและการยอมรับเทคนิคการแก้ตัว พบว่า บุคคลที่มีเทคนิคการแก้ตัวในระดับต่ำจะมีการกระทำผิดต่ำ และ บุคคลที่มีเทคนิคการแก้ตัวในระดับสูงจะมีการกระทำผิดสูง Cechaviciute and Kenney (2007:17) พบว่า เทคนิคการแก้ตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการกระทำผิด (Mitchell and Dodder, 1981 ; Morris, 2006 ; Presser, 2003 ; Piquero , Tibbetts, and Blankenship, 2005) พบว่า ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ใช้เทคนิคการแก้ตัว หรือแสดงเหตุผล หรือหาเหตุผลเข้าข้างตัวเองต่อการกระทำผิด และผู้กระทำผิดมีแนวโน้มใช้เทคนิคการแก้ตัวมากในการตัดสินใจกระทำผิด สอดคล้องกับ Gauthier (2001) พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้เทคนิคการแก้ตัว เพื่อให้พฤติกรรมที่มีปัญหานั้นไม่เป็นปัญหาทางกฎหมายหรือจริยธรรมพื้นฐาน นอกจากนี้ Ball (1966:28 อ้างใน Bailey,2004:15) ศึกษาการใช้เทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชน พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดยอมรับและมีการใช้เทคนิคการแก้ตัวมากกว่าเด็กและเยาวชนที่ไม่กระทำผิด Cromwell and Thurman (2003:535) ศึกษาเรื่องการใช้เทคนิคการแก้ตัวกับการขโมยของในร้านค้า พบว่า ขโมยใช้เทคนิคการแก้ตัว และ Agnew and Peter (1986:81) พบว่า เทคนิคการแก้ตัวมีผลต่อการโกง การขโมยของในร้านค้า และส่งผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน

เมื่อพิจารณาแยกรายด้านของปัจจัยด้านเทคนิคการแก้ตัว ก็พบว่า ด้านการประณามของผู้กระทำผิด และด้านความเชื่อสัจธรรมที่ถูกต้องกลุ่มส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัว (Techniques of Neutralization Theory) ของ ไชค์ และ แมทซาท์ (Sykes and Matza , 1957)

ด้านการประณามของผู้กระทำผิด (The Condemnation of the Condemners) Sykes and Matza (1957) อธิบายว่า ผู้กระทำผิดจะเบี่ยงเบนความสนใจของตนเองไปสู่แรงจูงใจที่ทำให้ตน

กระทำผิด แรงจูงใจที่สำคัญคือ การประณามจากบุคคลอื่นโดยเฉพาะผู้มีอำนาจ โดยอ้างว่า ผู้ที่ประณามตนเป็นบุคคลที่โกหก หลอกลวง เสแสร้ง ปรีกปรา กล่าวร้าย เยาะเย้ย ประชดประชัน หรือมีความประสงค์ร้ายต่อเขา ไม่มีความยุติธรรมในการประณามการกระทำผิดของตนเอง ผู้กระทำผิดจะไม่ยอมรับว่าการกระทำของตนเป็นการกระทำผิดกฎหมาย และพยายามปกปิดความผิดของตนเองไว้ และกลับไปตำหนิบุคคลอื่นแทน (Larry J. Siegel, 2008 : 155) เช่น ตำรวจเป็นพวกคอรัปชั่น ไม่ซื่อสัตย์ โกงเวลา โหดร้าย หยาบคาย ผู้พิพากษาไม่มีความยุติธรรม พ่อแม่รักลูกไม่เท่ากัน ทอดทิ้งลูก ครูมีอคติ ลำเอียง ซึ่งผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า เทคนิคการแก้ตัวของกลุ่มตัวอย่างในด้านการประณามของผู้กระทำผิดอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ใครๆก็เคยลักขโมยกันทั้งนั้น ทำไมตำรวจต้องมาจับท่านคนเดียวด้วย ($\bar{X} = 2.58$) ลักขโมยทรัพย์สินเงินทองเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ตำรวจควรไปจับคนที่กระทำผิดร้ายแรงกว่า ($\bar{X} = 2.60$) ตำรวจที่จับเป็นคนไม่ดี คดโกง เพราะฉะนั้นจึงไม่มีสิทธิ์มาจับ ($\bar{X} = 2.54$) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Ulsperger, Ho and Paul (2010) พบว่า ผู้กระทำผิดกฎหมายส่วนใหญ่ใช้เทคนิคการแก้ตัวด้านการประณามของผู้กระทำผิด นอกจากนี้ Costello (2000: 307) และ Hirschi (1969 อ้างใน Conklin, 1995: 217) พบว่า เทคนิคการแก้ตัวด้านการประณามของผู้กระทำผิด ที่เกี่ยวข้องกับตำรวจมีความสัมพันธ์สูงกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน โดยการประณามของผู้กระทำผิด เป็นตัวบ่งชี้ว่ามีความสัมพันธ์กับการกระทำผิด (Hindaleng, 1973)

นอกจากนี้ Sykes and Matza (1957) อธิบายเพิ่มเติมว่า ผู้กระทำผิดมีมุมมองคิดว่ารางวัลหรือผลตอบแทนของผู้ที่เชื่อถือกฎหมายและปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคมคือ ความสำเร็จด้านวัตถุซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงถึงความโชคดี และเป็นแรงกระตุ้นให้บุคคลเหล่านั้นปฏิบัติตามบรรทัดฐานทางสังคม โดยผลที่ตามนั้นไม่เพียงแต่ทำให้ผู้กระทำผิดไม่ยอมรับการถูกลงโทษเพราะการฝ่าฝืนบรรทัดฐานสังคม แต่ยังเป็นการกระตุ้นให้ผู้กระทำผิดต่อต้านและทำร้ายผู้อื่นอีกด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของ Davis (1974: 74 อ้างใน Conklin, 1995: 215) ที่ศึกษาสัมภาษณ์ผู้ชายผิวดำ 150 คน อายุระหว่าง 15-30 ปี ที่ฝ่าฝืนกฎหมาย พบว่า กลุ่มตัวอย่างคิดว่าระบบกฎหมายขาดความยุติธรรมสำหรับคนผิวดำ เพราะคนผิวขาวออกกฎหมายเพื่อควบคุมคนผิวดำ และคนผิวดำไม่สามารถเข้าถึงโอกาสและการเข้าร่วมในสถาบันทางสังคม แสดงถึงการหลอกลวง เสแสร้งของอุดมคติประชาธิปไตย ดังนั้น คนผิวดำจึงไม่จำเป็นต้องเชื่อฟังกฎหมาย เพราะคนผิวดำไม่ได้รับการปกป้องเหมือนคนผิวขาว

ด้านการอ้างถึงความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่ม (The Appeal to Higher Loyalties) Sykes and Matza (1957) อธิบายว่า การที่ผู้กระทำผิดอ้างว่า พวกเขาอยู่ในสถานการณ์ที่จำเป็นต้องตัดสินใจระหว่างปฏิบัติตามระเบียบบรรทัดฐานทางสังคมหรือปฏิบัติตามความ

ต้องการของกลุ่มที่พวกเขาเป็นส่วนหนึ่งในนั้น เช่น เพื่อนสนิท ญาติพี่น้อง แก๊ง ดังนั้น การกระทำผิดที่เกิดขึ้นไม่ใช่เพราะผู้กระทำผิดไม่ปฏิบัติตามบรรทัดฐานทางสังคม แต่เป็นเพราะยึดถือและให้ความสำคัญกับความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดี ต่อกลุ่มมากกว่าการปฏิบัติตามกฎหมายและบรรทัดฐานทางสังคม จึงทำให้เกิดการกระทำผิดขึ้น ซึ่งจากการศึกษาวิจัยพบว่า กลุ่มเพื่อนสนิทส่วนใหญ่ มักใช้เหตุผลแก้ตัวในการกระทำผิดและพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Harvey, Weber, and Orbuch, 1990; Toch, 1993 อ้างใน Copes and Maruda, 2004:41) สอดคล้องกับการศึกษาของ Ingram and Hinduja, (2008) พบว่า การกระทำผิดมีความสัมพันธ์กับการอ้างถึงความจงรักภักดีซื่อสัตย์ต่อกลุ่ม นอกจากนี้ Pfohl (1994:306 อ้างใน Bailey , 2004:10) ยังกล่าวว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดจากการเห็นแก่ส่วนรวมของกลุ่ม และ Hirschi (1969:212) ยอมรับว่าเทคนิคการแก้ตัวด้านการอ้างถึงความซื่อสัตย์ ความจงรักภักดีต่อกลุ่มสามารถอธิบายการกระทำผิดได้

ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond Theory) ของ Hirschi (1969) ที่อธิบายว่า การที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดหรือคนทั่วไปประกอบอาชญากรรมนั้น เนื่องจากคนเหล่านี้มีความผูกพันต่อสังคมที่ไม่ค่อยดี (Weak Bond) หรือไม่ดีเลย (Broken Bond) คือ มีความผูกพันที่ไม่ดีทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความผูกพันต่อพ่อแม่ เพื่อน โรงเรียน ด้านการมีพันธะสัญญาต่อการศึกษา อาชีพ ด้านการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม และด้านความเชื่อต่อศีลธรรม จริยธรรมของสังคม (Hirschi , 1969: 16-26; DeKeseredy and Schwartz , 1996: 219 อ้างใน ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554 :63)

จากการวิเคราะห์ที่พบว่า ความผูกพันทางสังคมไม่ส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายนั้น นักอาชญวิทยาอธิบายว่า ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมปฏิเสธแนวความคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ (Bohm, 1997:91) และไม่ได้ระบุชี้ชัดหรือแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าแรงจูงใจทำให้เกิดการฝ่าฝืนกฎหมายหรือทำให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Conklin, 1995:239) ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าปัจจัยด้านแรงจูงใจมีอิทธิพลมากกว่าความผูกพันทางสังคม ส่งผลให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้ให้ความสำคัญกับแรงจูงใจต่อทรัพย์สินเงินทองมากกว่า จึงทำให้ความผูกพันทางสังคมมีอิทธิพลไม่มากเท่าที่ควร นอกจากนี้ นักอาชญวิทยาหลายท่านยังอธิบายเพิ่มเติมว่า ทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond Theory) เหมาะกับการอธิบายการกระทำผิดที่ไม่รุนแรง หรือการกระทำผิดเล็กน้อยๆซึ่งงานวิจัยของ Krohn and Massey (1980 อ้างใน Adler, Mueller, and Laufer, 1991:163) ศึกษาทฤษฎีความผูกพันทางสังคมกับการกระทำผิดที่ไม่รุนแรง เช่น เสพกัญชา ดื่มแอลกอฮอล์ กับ การกระทำผิดรุนแรง เช่น การลักขโมย การทำร้ายร่างกาย พบว่า ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดที่ไม่รุนแรงสูงกว่าการกระทำผิดรุนแรง นั่นคือ

ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมอธิบายการกระทำผิดที่ไม่รุนแรงได้ดีกว่าการกระทำผิดรุนแรง สอดคล้องกับ Siegel (2006:236) ที่อธิบายว่า ทฤษฎีความผูกพันทางสังคม เหมาะกับการอธิบายการกระทำผิดที่ไม่รุนแรงหรือการกระทำผิดเล็กๆ น้อยๆ เช่น การกระทำผิดเกี่ยวกับกัญชา แอลกอฮอล์ มากกว่าใช้อธิบายการกระทำผิดรุนแรง (Serious Crime) และ Bohm (2001:93) ที่อธิบายว่า ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมเหมาะสำหรับอธิบายการกระทำผิดที่ไม่รุนแรง และไม่สามารถอธิบายการกระทำผิดที่รุนแรงได้ นอกจากนี้

อย่างไรก็ตาม แม้จะมีนักอาชีวศึกษาวิพากษ์วิจารณ์ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมอยู่บ้าง แต่นักอาชีวศึกษาเหล่านั้นยังคงยอมรับว่าทฤษฎีความผูกพันทางสังคมมีอิทธิพลต่อการอธิบายปัญหาอาชญากรรมในปัจจุบัน ซึ่งอาจจะมากกว่าทฤษฎีอื่น (Cullen and Agnew, 2003:231 อ้างใน ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554:57) (Reid,1997:207) นอกจากนี้ ทฤษฎีความผูกพันทางสังคมยังใช้อธิบายจุดเริ่มต้นของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในเด็กและเยาวชนอีกด้วย (Siegel, 2008:161)

จำนวนเพื่อนกระทำผิดในคดีต่างๆ ที่เคยคบหาอยู่ส่งผลการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการคบหาสมาคมที่แตกต่าง (Differential Association Theory) ของ แอดวิน เฮช ซัทเธอร์แลนด์ (Edwin H. Sutherland,1939) ที่อธิบายว่า พฤติกรรมอาชญากรเกิดจากการเรียนรู้ โดยการคบหาสมาคมกับผู้อื่นที่เป็นการเฉพาะหน้าหรืออย่างใกล้ชิด และมีการปฏิสัมพันธ์ติดต่อสื่อสาร การเรียนรู้นั้นเป็นการเรียนรู้ถึงเทคนิคและวิธีการต่างๆ เหตุผล และแรงจูงใจในการกระทำผิด หรือละเมิดกฎหมายซึ่งเป็นคำนิยามและความเชื่อที่มีความหมาย (Definition or Meaning) ที่ผู้กระทำผิดชื่นชอบในการกระทำผิด (Favorable to law Violation) ได้ซึมซับมาไว้ในใจ (Assimilation or Absorption) จนสามารถพัฒนาตัวตน (Self) ของตนเองได้ จนนำไปสู่การกระทำผิดได้ในที่สุด (ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี, 2554:108) สอดคล้องกับ Clinard (1968:242) อธิบายว่าเพื่อนมีความสำคัญต่อการส่งเสริมให้เกิดการกระทำผิด คือ แท้ก็ต่างๆ ได้ถ่ายทอดเทคนิคในการกระทำผิด คอยช่วยเหลือส่งเสริมให้กระทำผิดหนักกว่าเดิม สนับสนุนกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความตื่นเต้นและประโยชน์ร่วมกันในการกระทำผิด ซึ่งการศึกษาเรื่อง Professional thieves ของ Sutherland (1937 อ้างใน Adler, Mueller, and Laufer, 2001:340) มีลักษณะสำคัญ 5 ประการ คือ ขโมยเหล่านี้มีการพัฒนาทักษะในการขโมย ยอมรับซึมซับคำนิยามการขโมย ยอมรับเสี่ยงส่วนใหญ่และแบ่งปันคำนิยามกับกลุ่มเพื่อนสนิท และมีการจัดระเบียบแต่ไม่เข้มงวดมาก

เด็กและเยาวชนหรือวัยรุ่นส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อน ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม และได้รับการยอมรับ เด็กในวัยนี้จะเลือกคบหาเพื่อนที่มีความพอใจ ความสนใจและความสามารถคล้ายๆ กัน กลุ่มเพื่อนอาจกำหนดว่าเด็กและเยาวชนจะพัฒนาไปเป็นบุคคลที่มี

พฤติกรรมคล้อยตามสังคมหรือต่อต้านสังคม (ประณต แก้วนิม, 2550:179) และแรงกดดันของกลุ่มเพื่อน (Peer Pressure) จะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ในช่วงวัยนี้ (วิทยากร เชียงกูล, 2552:10) ถ้าเด็กและเยาวชนคบเพื่อนไม่ดี ก็อาจชักจูงไปในทางที่เสื่อมเสีย หรือก่อความเดือดร้อน เช่น ลักขโมย เสพยาเสพติด ดื่มเหล้า เล่นการพนัน เป็นต้น ดังนั้น การคบเพื่อนไม่ดีเป็นแรงผลักดันที่สำคัญที่สุดในการก่อให้เกิดปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำความผิดและอาชญากรรม (Reckless, 1971:77 อ้างใน สุชา จันทน์เอม, 2533:22) สอดคล้องกับงานวิจัยของ Chaple, McQuillan, and Berdahl (2004 อ้างใน สมพร ปรัดถกรกุล, 2550:71) พบว่า เด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่ให้ความสำคัญและต้องการเลียนแบบด้านความคิดและพฤติกรรมของเพื่อนสนิท ดังนั้น ถ้าเด็กวัยรุ่นคบหาเพื่อนสนิทที่กระทำผิดอยู่เป็นประจำ ย่อมทำให้มีการเลียนแบบด้านความคิดและพฤติกรรมที่ไม่ดีจากเพื่อนได้ง่ายและมีความเสี่ยงสูงต่อการกระทำผิดสูงด้วยเช่นกัน พิชญ พลบุตร (2545) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง พบว่า เด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิด เคยมีเพื่อนหรือพี่น้องกระทำความผิดกฎหมาย Mullin and Wright (อ้างใน Reid, 2006:277) พบว่า ขโมยส่วนใหญ่เรียนรู้พฤติกรรมการขโมยมาจากเพื่อนสนิทและครอบครัว Suriyamanee (2549) ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดคบหากับเพื่อนที่กระทำผิด สมพร ปรัดถกรกุล (2550) ศึกษาปัจจัยด้านการผูกมัดทางศาสนาที่มีผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาย พบว่า สาเหตุกระทำผิดของเด็กและเยาวชนชายส่วนใหญ่เกิดจากคบเพื่อนไม่ดี และมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนสูง จิตราภรณ์ จิตรธร (2551) ศึกษาการกระทำความผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน พบว่า เด็กและเยาวชนกระทำความผิดเพราะคบเพื่อนที่กระทำผิด และเพื่อนชักชวน

7. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. เทคนิคการแก้ตัวคือการใช้คำพูดของผู้กระทำความผิดเพื่ออ้างเหตุผลและแก้ตัวในการกระทำผิด เพื่อให้ตนเองรู้สึกว่าได้กระทำความผิดหรือไม่ได้เป็นคนเลว ซึ่งในงานวิจัยเรื่องนี้ เด็กและเยาวชนชายนำเทคนิคการแก้ตัวมาใช้ในการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ทำให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้มีความรู้สึกว่าได้กระทำความผิด และไม่รับผิดชอบต่อการกระทำที่ก่อความเดือดร้อนและความเสียหายให้กับบุคคลและสังคม ดังนั้น พ่อแม่ ผู้ปกครองควรปลูกฝังจิตสำนึกด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง ผู้อื่น และสังคม เพราะสิ่งเหล่านี้จะทำให้เด็กและเยาวชนตระหนักในความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนและผลที่ตามมาของพฤติกรรมนั้น ไม่กล่าวโทษผู้อื่น ไม่โยน

ความผิดให้สังคม นอกจากนี้ การอบรมสั่งสอนให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้ในการเห็นถึงความต้องการทุกอย่างของตน รู้จักสะกดกลั้นและควบคุมอารมณ์ตนเอง สิ่งใดที่สังคมไม่ชอบ ไม่เห็นด้วย หรือไม่นิยมปรารถนา จะต้องระมัดระวังไม่ฝ่าฝืน เช่น การหยิบฉวยข้าวของของผู้อื่น การทำลายสิ่งของ การทะเลาะทำร้ายร่างกาย เป็นต้น สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ เด็กและเยาวชนควรได้รับการอบรมสั่งสอนให้เคารพ เชื่อฟัง และปฏิบัติตามกฎระเบียบ บรรทัดฐาน และกฎหมายของสังคม เพื่อให้ทุกคนอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสงบสุข มิฉะนั้นแล้ว ความเดือดร้อนอาจเกิดกับบุคคล และสังคมก็อาจเกิดความเสียหาย ถ้าทุกคนในสังคมไม่มีความรับผิดชอบในการกระทำของตนและไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย

2. นอกจากสถาบันครอบครัวแล้ว สังคมและภาครัฐควรตระหนักและปลูกฝังจิตสำนึกการเป็นคนดี มีคุณธรรมและจริยธรรมให้แก่เด็กและเยาวชน เพื่อเป็นรากฐานสำคัญที่จะทำให้เด็กและเยาวชนเติบโตขึ้นเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพและป้องกันแก้ไขปัญหาการกระทำผิด ตลอดจนอาชญากรรมต่างๆ ซึ่งในขณะนี้ กรุงเทพมหานครร่วมกับองค์กรเพื่อความโปร่งใสในประเทศไทย และศูนย์สาธารณประโยชน์และประชาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) ได้จัดทำหลักสูตร “โตไปไม่โกง” ขึ้น เพื่อปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมให้แก่เด็กนักเรียน กระตุ้นให้เด็กคิดอย่างมีเหตุผลและซึมซับคุณค่าของความเป็นธรรมชาติ สร้างความรู้สึกรับผิดชอบชั่วดี และภูมิใจในการทำความดี โดยหลักสูตรนี้เริ่มดำเนินการครั้งแรกในปี 2553 มีสาระสำคัญ 5 ประการ ได้แก่ ประการแรก ความซื่อสัตย์สุจริต ประการที่สอง การมีจิตสาธารณะ ประการที่สาม ความเป็นธรรมทางสังคม ประการที่สี่ การกระทำอย่างรับผิดชอบ และประการสุดท้าย เป็นอยู่อย่างพอเพียง หลักสูตรนี้ประสบความสำเร็จ ได้รับความสนใจและติดต่อของหลักสูตรไปสอนจากโรงเรียนที่ไม่ได้อยู่ในสังกัดกรุงเทพมหานครและได้รับสนับสนุนทางสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (ป.ป.ท.) ทั้งนี้ กรุงเทพมหานครจะขยายหลักสูตรให้กว้างขวางในกลุ่มนักเรียนที่โตขึ้น เพื่อส่งเสริมค่านิยมและจิตสำนึกที่ดีให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

3. จากการที่ปัจจัยด้านความผูกพันทางสังคมไม่ส่งผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชนชาชนนั้น อาจเกิดจากปัญหาเกี่ยวกับการคลาดเคลื่อนของการตอบที่เรียกว่า “Social Desirability” นั่นคือ แนวโน้มการตอบของกลุ่มตัวอย่างเป็นไปในทิศทางตามลักษณะที่พึงปรารถนาของสังคม และในขณะเดียวกัน ข้อคำถามที่มีความชัดเจนตรงไปตรงมาจนเกินไปทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถคาดเดาได้ว่าผู้วิจัยกำลังสอบถามเรื่องใด จึงอาจทำให้เกิดความลำเอียงหรืออคติในการตอบข้อคำถาม (Guilford, 1959) ทั้งนี้ แบบสอบถามความผูกพันทางสังคมเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความผูกพันต่อครอบครัว พันธะสัญญา การเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม และความเชื่อทางสังคม ซึ่งเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องพื้นฐานสำคัญของสังคมไทย โดยเฉพาะความผูกพันต่อครอบครัว สังคมไทยปลูกฝัง

และคาดหวังในค่านิยม “กตัญญูกตเวทิต” ทำให้เด็กและเยาวชนไทยส่วนใหญ่จะตระหนักและปฏิบัติตนเป็นคนกตัญญู ทั้งนี้ ธรรมชาติของเด็กและเยาวชนนั้นยังคง รัก ห่วงใย และผูกพันกับพ่อแม่มาจนอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างจำเป็นต้องตอบแบบสอบถามเป็นไปในลักษณะที่พึงปรารถนาของสังคม เพราะถ้าไม่ตอบเช่นนี้แล้ว จะทำให้ตนเองรู้สึกว่าเป็นคนอกตัญญู ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่สังคมไทยไม่ยอมรับ และกลายเป็นคนไม่ดี

สำหรับการให้คำมั่นสัญญากับพ่อแม่ว่าจะดูแลเอาใจใส่เลี้ยงดูท่าน จะเป็นคนดี จะพยายามเรียนหนังสือให้สูงที่สุดและประกอบอาชีพสุจริต เป็นการแสดงถึงการรักษาสัจจะคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับพ่อแม่ จนอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างจำเป็นต้องตอบแบบสอบถามเป็นไปในลักษณะที่พึงปรารถนาของสังคม เพราะถ้าไม่ตอบเช่นนี้แล้วก็จะกลายเป็นคนไม่มีสัจจะ ไม่รักษาคำพูด แม้ในความเป็นจริงในขณะนั้น กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถรักษาคำพูดได้ เพราะกลายเป็นคนไม่ดีเนื่องจากกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์

เนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคม (Social animal) โดยเชื่อว่า โดยสภาพธรรมชาติของมนุษย์แล้วจะต้องมีชีวิตร่วมกับบุคคลอื่นๆ มีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่อย่างอิสระตามลำพังได้ สังคมจึงเกิดขึ้น ดังนั้น เมื่อมนุษย์เป็นสัตว์สังคม มนุษย์จึงต้องการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมและชุมชนเพื่อปฏิสัมพันธ์กัน จนอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างตระหนักถึงเหตุผลนี้ จึงตอบแบบสอบถามเป็นไปในลักษณะที่พึงปรารถนาของสังคม เพราะถ้าไม่ตอบเช่นนี้แล้ว กลุ่มตัวอย่างอาจคิดว่าตนเองกลายเป็นบุคคลไม่มีสังคม ไม่มีการติดต่อสัมพันธ์กับเพื่อนและคนรอบข้าง ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ

สิ่งสำคัญพื้นฐานอีกประการหนึ่งของสังคมไทย คือ ความเชื่อทางสังคม ได้แก่ ระเบียบ กฎเกณฑ์ ศีลธรรมจริยธรรม และศาสนา โดยเฉพาะความเชื่อในเรื่องศาสนา ซึ่งมีการถ่ายทอดพิธีกรรมต่างๆและความเชื่อทางศาสนาพุทธให้แก่เด็กและเยาวชนไทย ไม่ว่าจะเป็นการทำบุญตักบาตร การเวียนเทียนในวันสำคัญทางศาสนา การอุปสมบท ตลอดจนความเชื่อในเรื่องบาปบุญคุณโทษ นรก - สวรรค์ การทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธร้อยละ 92.9 เพราะฉะนั้น กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้จะได้รับการถ่ายทอดคำสั่งสอนหลักธรรมทางพุทธศาสนา พิธีกรรมและความเชื่อดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างจำเป็นต้องตอบแบบสอบถามเป็นไปในลักษณะที่พึงปรารถนาของสังคม เพราะถ้าไม่ตอบเช่นนี้แล้วจะทำให้ตนเองรู้สึกว่าเป็นคนไม่ดี ไม่นับถือศาสนา เพราะศาสนาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจให้คนเป็นคนดี แม้ในความเป็นจริงกลุ่มตัวอย่างอาจจะไม่แน่ใจหรือไม่ได้ให้ความสนใจในหลักธรรมคำสอนมากนัก ทำให้ขาดความรู้ความเข้าใจในแก่นแท้ของหลักธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง (จิตรภรณ์ จิตรธร, 2551:115)

8. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยในลักษณะเปรียบเทียบระหว่างเด็กและเยาวชนชายกับเด็กและเยาวชนหญิงในคดีการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์
2. ควรศึกษาวิจัยในลักษณะเปรียบเทียบกลุ่มผู้ต้องขังชายกับผู้ต้องขังหญิงในคดีการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์
3. ควรศึกษาวิจัยทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์
4. ควรศึกษาวิจัยทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดในคดีอื่นๆ เช่น การกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด การทำร้ายร่างกาย การข่มขืน อาชญากรรมคอปขาว เป็นต้น เพราะในปัจจุบันมีการนำทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัวไปปรับประยุกต์ใช้กับการกระทำผิดหลายรูปแบบทั้งอาชญากรรมรุนแรง (Serious Crime) และอาชญากรรมไม่รุนแรง (Non – Serious Crime)
5. ควรศึกษาวิจัยทฤษฎีเทคนิคการแก้ตัวในเชิงคุณภาพ โดยปรับเนื้อหาข้อคำถามของมาตรวัดให้เหมาะสมและสอดคล้อง เพื่อเจาะลึกถึงทัศนคติ แรงจูงใจ เหตุผล และคำพูดในการแก้ตัวในการกระทำผิด

TECHNIQUES OF NEUTRALIZATION AND JUVENILE PROPERTY OFFENCE:
A CASE STUDY OF THE MALE JUVENILE TRAINING CENTER IN THE
BANGKOK METROPOLITAN

USANEE THIPSUWAN 5237791 SHCJ/M

M.A. (CRIMINOLOGY AND CRIMINAL JUSTICE)

THESIS ADVISORY COMMITTEE: CHARNKHANIT KRITTAYA SURİYAMANEE, Ph.D.
UNISA LERTTOMORNKUL, Ph.D.

EXTENDED SUMMARY

1. Background and Significance of the Problem

Children and youth are keys in social and national responsibility following the previous generation in developing social, economy, enhancing morality and ethics and to maintain identity, cultures and traditions. Therefore, social and nation are inevitable to have quality human resources expecting children and youth to expose their potential in creating stable progress. However, reflecting their existing situation is some of them misbehave to their age when they are learning their proper conditions, roles and duties in societies but they offend such as violating school rules and regulations, mal-association, quarrels and possibly growing violence to lawbreaking such as crimes of narcotics, theft, crimes against persons, peace and order, liberty and so on. Such offences are more similar to the adult offences.

The researcher is interested on their property crime because its statistics of the Department of Probation and Observation classified by offence since 2000-2010 are culminating. The departmental statistics reveal 7,374 cases in 2001; 7,949 cases in 2002; and 14,764 cases in 2007.

Most delinquent were male and they were witnessed in news from many Medias, such as TV, newspapers and so on. It could have been their bodies were

stronger, more impulsive and more expedite than female. Rationally, with the statistical reports of juvenile under lawsuits collected by the Department of Probation and Observation nationwide classified by gender in 2010, they disclosed that male juvenile offended 40,431 cases or 97.77% while the female juvenile committed 3,626 cases or 8.23 ad\s below Table.

Table 1 Juvenile cases under lawsuit in the Department of Probation and Observation nationwide classified by gender in 2010

Genders	Frequency	Percentage
Total	44,057	100.00
Male	40,431	91.77
Female	3,626	8.23

Source: Data and IT Job: Office of Justice Development for Children and Youth: the Department of Probation and Observation, April 5, 2011

Besides, their property offence coming from maturity is still weak and they cannot classify right from wrong, and when they have offended, they will seek neutralization for their acts. For example, they excuse that they are poor or poor family economy, monetary oppression and they have to steal, rob property and money, or excuses on necessity coerced to break laws. For example, an incident and a situation coercing, juveniles have to steal for survival or excusing of associating with bad friend, wrongdoers and persuader to offend; so they steal. Alternatively, excusing that their thefts injure or endanger none since they verbally threaten but never assault or if injuring, it is so little, and does not endanger victims mind and body. Alternatively, excusing that their theft is a loan or victims arouse or provoke them to steal, such as wealth, much expensive apparels, and large amount of money. In addition, they might excuse that theft is to help their families and remark that police do beyond duty and laws are unfair and so on.

Another key is an individual socialization because if individuals have perfect families, good education and adhere to norms, and good social morality; they

will not offend. On the contrary, if individuals come from broken homes, poor education with immorality for spiritual adherence; they are declining to offend more.

With problems, statistics and researches mentioned above, it attracts the researcher to study techniques of neutralization affecting the male juvenile's property offence. It is to recognize whether they apply techniques of neutralization or not. The techniques of neutralization are mostly investigated in abroad and none is found in Thailand. The importance of this research is not to direct juveniles to learn techniques of neutralization for not guilty or dismissal from punishment but to realize that what techniques of neutralization did they have before committing property offence.

2. Objectives

1. To study the techniques of neutralization on the juvenile's property offence; and
2. To study the social bond and the juvenile's property offence

3. Hypotheses

1. The techniques of neutralization affects the juvenile's property offence, and
2. The social bond affects the juvenile's property offence

4. Methodology

4.1 Population and samples

4.1.1 They are juvenile of property offence in the training centers for youth in Bangkok.

4.1.2 210 samples are juvenile of property offence in the training centers for youth in Bangkok, Ban Karuna, Ban Mudita, and Ban Ubekkha under the application of purposive sampling.

4.2 Research instrumentation and its formulation

4.2.1 A Questionnaire of the techniques of neutralization

1) Exploring documents and research related to the techniques of neutralization

2) The researcher formulates 5 techniques, i.e. responsibility denial, damages denial, victims denial, condemnation of the condemners and references of The appeal to higher loyalties. There are 20 questions.

3) The drafted questionnaire has been checked on its validity and reliability as follows:

- checking its validity by submitting the questionnaire to experts to check its content validity.

- Testing its reliability by conducting pre-test with 35 juveniles in the training school for male juveniles at the 8th. Region, Surathani Province based on Cronbach's alpha Coefficient and the results are 0.8826.

The questionnaire contains 2 parts, i.e.

Part 1: Personal background asking about age, educational level, religion, private expense, parental status, parental occupation, family income, nature of residence, and number of associated friends offending in various cases.

Part 2: Questions on techniques of neutralization formulated by the researcher containing 5 techniques, i.e. denial of responsibility, denial of injury, denial of victims, condemnation of the condemners and the appeal to higher loyalties scaled on four levels.

4.2.2 The questionnaire of social bond:-

1) Exploring documents and research related to social bond

2) Exploring the 4 factors of social bond, i.e. obligation, commitment, social involvement and social integrity based on Charnkhanit Krittaya Suriyamanee (2011) scaled on four levels.

3) Validity and reliability are checked as below:

- Instrumental validity tests through expert to check the content validity.

- In reliability test, the researcher conducts pre-test with 35 juveniles in the training school for male juveniles at the 8th Region, Surathani Province based on Cronbach's alpha Coefficient and the results are 0.7197.

4.2.3 The questionnaire of property offence

1) Exploring documents and research related to property offence

2) Exploring questions of property offence based on Charnkhanit Krittaya Suriyamanee (2010) with 14 items scaled on five levels.

3) Validity and reliability are checked as below:

- Instrumental validity tests through expert to check the content validity.

- In reliability test, the researcher conducts pre-test with 35 juveniles in the training school for male juveniles at the 8th Region, Surathani Province based on Cronbach's alpha Coefficient and the results are 0.9133.

4.3 Checking data

A triangulation method is applied to find reliability and validity of data. The researcher has used the methodological triangulation that is using techniques to collect same data with multiple methods. Mean and multiple regression analysis have been used in this research.

4.4 Data analysis

This study is a quantitative research by using questionnaire as the instrument for data collection. All analyses are through SPSS (Statistical Package for the Social Science).

4.5 Statistical analysis

1. Calculating basic statistical values are percentage and means of general information;
2. The Multiple Regression Analysis is applied with hypothesis test.

5. Results

1. The personal backgrounds showed that most samples trained in the training center for male juvenile in Ban Karuna were 16-19 years old, finished primary level education, Buddhists, and with 2000 Baht for monthly expenses. Parents stayed together and were common labors. The family earned 7,000 Baht for monthly income. The juvenile stayed with their parents and having less than 20 associated friends who offended.

2. The techniques of neutralization affected their property offence by statistical significance at .05 levels. Reflecting each dimension of the techniques of neutralization, it showed that condemnation of the condemners and referring The appeal to higher loyalties affected their property offence by statistical significance at .05 levels.

3. The social bond affected their property offence without statistical significance at .05 levels.

4. Number of associated friends offended in various cases affected their property offence by statistical significance at .05 levels.

6. Discussion

The techniques of neutralization affected their property offence by statistical significance at .05 levels was corresponded with the techniques of neutralization theory of Sykes and Matza , (1957). They explained that juvenile had values, belief and reason of neutralization called “techniques of neutralization” used for excuses when offended or made oneself feel not guilty or help make one felt one was not evil or reducing felt guilty of non-compliance to laws. In addition, the techniques of neutralization made juvenile feel that law violation is possible even it was not correct. However, these juveniles still believed in social rules and regulations.

They neither contradicted nor resisted nor denied but felt guilty and shameful of noncompliance to the social rules and regulation. This was corresponded with Hamlin (1988:430 cited in John E. Conklin, 1995:217) that the techniques of neutralization might make individuals felt less guilt on what they have offended and viewed themselves valuable. Moreover, the techniques of neutralization helped protect individuals from shame, feeling guilty, loss of self-pride and stigmatization from others (Copes and Maruda , 2004:35). It was also corresponded with Reid (2006:277) explaining that thieves never thought they were thieves and did not want other to look at their behavior as theft. Not only thieves thought they were not offenders they also spent life complying with social orders such as working, studying and associating with friends (Adler, Mueller, and Laufer, 2001:339)

In addition, Ball (196:28 cited in Bailey, 2004:15) studied the techniques of neutralization and the juvenile property offence and found that juveniles admitted and applied them more than children and youth who did not offend. Cromwell and Thurman (2003:535) studied on applying techniques of neutralization and shoplifting and found that thieves used them. Agnew and Peter (1986:81) found that techniques of neutralization affected cheating, shoplifting and deviance.

Examining each aspect of the techniques of neutralization; it was found that condemnation of the condemners and The appeal to higher loyalties affected the juvenile property offence by statistical significance at .05 levels. It was corresponded with the techniques of neutralization theory based on (Sykes and Matza , 1957).

In the condemnation of the condemners; Sykes and Matza , 1957 explained that offenders would distract themselves to motivation to offend. The key motivation was condemnation of the condemners especially against the empowered authority citing that those condemning them as liars, deceivers, feigners, condemners, accusers, mockers, and sarcastic or having bad-will against them, and unfair to condemn them. Offenders would not admit their actions were lawbreaking and endeavored to cover their guilt while instead are blaming others (Larry J. Siegel, 2008: 155). For example, condemnations were such as either the police were corrupted, dishonest, stupid, brutal and rude or the judges were unfair or the parents were partial and abandoning or the teacher had prejudice and partiality. This data analyses revealed that condemnation of the condemners used at high level was “...*All ever steal but why*

the police have to arrest only me..." ($\bar{X} = 2.58$); "... *just stealing little amount only, why do police not arrest those more severe offence...*" ($\bar{X} = 2.60$); "...*The police who arrest me are bad, and are deceivers; so they have no rights to arrest me...*" ($\bar{X} = 2.54$). It was corresponded with the studies of Ulsperger, Ho and Paul (2010) who found that most lawbreakers used the techniques of condemnation of the condemners. In addition, Costello (2000: 307) and Hirschi (1969 cited in Conklin, 1995:217) found that the techniques of condemnation of the condemners related to police had high level of relationship with delinquency and the condemnation of the condemners indicated their relationship with wrongdoing (Hindaleng, 1973).

In the Appeal to Higher Loyalties; Sykes and Matza, 1957 explained that when the wrongdoers cited they were in the situation necessarily to decide between following the social norms or group compliance as being the part such as close friends, relatives, and gangsters. Therefore, the wrongdoing was not by the wrongdoers denied to follow the social norms but to adhere to the appeal of the higher loyalties rather than to abide in law and social norms. Wrongdoing then happened. This study revealed that most close friend used neutralization in wrongdoing and deviance (Harvey, Weber, and Orbuch, 1990; Toch, 1993 cited in Copes and Maruda, 2004:41). It was corresponded with Ingram and Hinduja, (2008) who found that wrongdoing had relationship with the appeal to higher loyalties. In addition, Pfohl (1994:306 cited in Bailey, 2004:10) noted that deviance was happened from the group interest. Hirschi (1969:212) admitted that the technique of neutralization on the appeal to higher loyalties could explain offence or wrongdoing.

The social bond affected their property offence without statistical significance at .05 levels. It was not corresponded with the Social Bond Theory of Hirschi (1969) who contended that juvenile offending or common people committed crimes because they had weak bond or broken bond. They were 4 bonds of bond of parents, friends and schools; commitment to education and occupation; social involvement and belief of social integrity (Hirschi, 1969: 16-26; DeKeseredy and Schwartz, 1996: 219 cited in Charnkanit Krittaya Suriyamanee, 2011 :63).

This analysis revealed that social bond did not affect the juvenile property offence. Criminologists explained that the social bond theory denied motivation concept (Bohm, 1997:91) and did not evidently indicate that motivation led to

lawbreaking or deviance (Conklin, 1995:239). It could have been that motivation has more influence than social bond and made these juvenile to prioritize motivation for property. Therefore, social bond was unlikely influencing. In addition, many criminologists added that the Social Bond Theory was appropriate to petty offences. The studies of Krohn and Massey (1980 cited in Adler, Mueller, and Laufer, 1991:163) on social bond with petty offences such as taking marihuana, and drinking alcohol with serious crimes such as theft, and assault and found that the social bond theory had higher level of relation with petty offences than with crimes. It was corresponded with Siegel (2006:236) explaining that the social bond theory matched with explaining petty offences such as offense against marihuana and drinking alcohol than serious crimes. Bohm (2001:93) explained that the social bond theory was appropriate to explain petty offences and could not explain serious crimes.

Moreover, Number of associated friends offended in various cases affected their property offence by statistical significance at .05 levels. It was corresponded with the Differential Association Theory of Edwin H. Sutherland (1939) which contended that criminal behavior came from learning through association with others upon face-to-face or being intimate, and having communicated interaction. Learning was about learning techniques, methods, rationale and motivation to do wrong or to violate laws, which were values and belief of definition or meaning when the wrongdoers were favorable to law violation under assimilation or absorption improvable to self of themselves to finally end in wrongdoing (Charnkanit Krittaya Suriyamanee, 2011:108). It was corresponded with Clinard (1968:242) explaining that key friends to arousing wrongdoing were gangs, which transferred offences, assisted or supported to commit greater offence, supported activities of excitement and useful to offences. The study on Professional Thieves by Sutherland ((1937 cited in Adler, Mueller, and Laufer, 2001:340) showed that there were 5 characteristics, i.e. developing skills of theft, absorbing theft values, accepting majority voice, values-sharing among close friend group and non-restriction orders.

Juveniles or adult juveniles prioritized their friend groups longing to be part of the groups and being accepted. At this age group, they selectively associated friends with gratification, interests and similar ability. The friend group might direct juveniles to develop to be individuals complying with societies or antisocial (Pranot

Khowchim, 2007:179) and peer pressure would be growing at this age (Wittaya Chiangkul, 2009:10). If they associated with bad friends, there would be persuasion to defaming or troubles such as theft, narcotics, drinking, gambling and so on. Association with bad friends was therefore critically pushing juveniles to offend and to commit crimes (Reckless, 1971:77 cited in Sucha Jan-em, 1990: 22). It was corresponded with the study of Chaple, McQuillan, and Berdahl (2004 cited in Somporn Paratthakornkul, 2007:71) finding that most juveniles prioritized and imitated thoughts and behavior of her close friends. Juveniles routinely associated with offended friends, therefore, certainly and easily imitated ill- thoughts and malpractices from friends and consequently had higher risk to higher levels of offence.

7. Recommendations from the Study

1. Techniques of neutralization are using words by offenders to cite rationale and excuses in offending. It is to make them feel not guilty or not being bad and irresponsible to their acts which trouble and damage individuals and societies. Parents, guardians should therefore implant integrity of self-responsibility, responsible for others and societies, consciousness to be responsible for self-conduct. The consequences were not blaming others, and blaming wrongness to societies. In addition, instructing children and youth to learn how to hold all their wants, to restrain and control their mood. What societies may dislike, disagree, disfavor; they have to be cautious not to violate such as snatching others' belongings, damaging things, quarrels and assaults and so on. Another important thing is children and youth should be instructed to respect, obey and follow rules, regulation, norms, and laws of societies so that all can live peacefully. Otherwise, troubles will happen with individual and damage societies if all are irresponsible in their actions and decline to follow laws.

2. Besides the family institution; social and state sectors should be conscious and implant integrity of being good men with morality and ethics for children and youth to be the key foundation for them to grow into civil citizen and to prevent the problems of offence and crimes. Now, Bangkok joins with organizations to create good governance in

Thailand. Also, the Center of Public Interest and Civility: NIDA offers the course of “Grow without Cheat Gains” to implant morals and ethics in students, encourages them to think with reason and naturally absorb values of goodness, builds sense of goodness and pride to do goodness. This course has been first launched in 2010 with 5 essence, i.e. honesty, sense of public, social fairness, responsible deeds and self-sufficiency living. The course is successful and attracted and is contacted to organize in schools outside the Bangkok authority. It is supported by Office of the Commission of Counter Corruption. Bangkok will propose the course to the older student groups in order to promote greater efficiency of values and integrity.

3. Because the social bond did not affect the juvenile property offence, it might come from the misunderstanding of “social desirability” which means tendency of respondents decline to what the societies want. At the same time, too frank questions might allow respondents guess what the researcher is questioning. It can lead to bias and prejudice in their responses (Guilford, 1959). That is the questions of social bond are about the family bond, commitment, social involvement and social belief which are the important foundation of the Thai societies. In particular, the family bond where the nature of and youth still love, concern and tie much to their parents; it leads them to be conscious of loving their parents and behave with gratitude and it might lead them to respond in the way of social desirability. If not, they would become ingratitude, which the Thai societies cannot accept they will be stigmatized as bad persons.

The promise and commitment to take care parents, to be good and to try studying to the utmost and having honest career show their promise keeping. It leads them to respond to the social desirability if not they will be the liars and the promise-breaker.

Regarding the social involvement, as all know well that human is a social animal and needs to coexist with other and with connection. Therefore, human needs to involve with social and community activities for interaction. On account of this point that samples responded in the characteristics of social desirability; if not they will be termed as persons of non- social, non-interaction with friends and people around them and that is what societies cannot accept.

Another important foundation of the Thai societies is social belief, i.e. order, regulations, morals and ethics and religion. In particular, the religious belief which has been

conveyed through rites and Buddhist belief for the Thai children and youth, regardless, alms giving to feed monks, candle-light rites in the religious occasions, entering monkhood, belief of sin, merit, gratitude, and punishment, hell-heaven, good gives good and bad gives bad. The majority of the sample is Buddhists or 92.9%. Therefore, they have been conveyed the Buddhist principles, rites and belief above; so they have to respond to the social desirability else they feel they are bad, and atheists because religion is a tool to attach the mind to be a good person. However, samples might be likely uncertain or uninterested in the Buddhist principles; it makes them absence of understanding the core principle of Buddhism (Jittraporn Jittrathorn, 2008:115).

8. Recommendations for further Studies

1. Comparative studies should be conducted between male juveniles and female juveniles of property delinquency.
2. Comparative studies should be conducted between male prisoners and female prisoners of property crimes.
3. Researches should be conducted on techniques of neutralization and recidivism of juvenile in property delinquency.
4. Researches should be conducted on techniques of neutralization in other crimes such as narcotics, assaults, rape, white collar crimes and so on because at present techniques of neutralization have been adapted with many forms of serious crimes and non-serious crimes.
5. Qualitative researches should be conducted on techniques of neutralization by modifying contents of the questions of the measurements appropriately and consistently to dig deep into attitudes, motivation, rationale and word of neutralization.

บรรณานุกรม

- กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (2554). พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓. สืบค้นเมื่อ 5 เมษายน 2554, จาก <http://www2.djop.moj.go.th/law/files/01070001.pdf>
- _____. (2554). จำนวนและร้อยละของคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ จำแนกตามฐานความผิด ปี พ.ศ. 2553. สืบค้นเมื่อ 5 เมษายน 2554, จาก <http://www2.djop.moj.go.th/stat/upload/off.xls>
- _____. (2553). รายงานสถิติคดีประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๒. สืบค้นเมื่อ 25 สิงหาคม 2553, จาก http://www2.djop.moj.go.th/stat/upload/annual_report_2552.pdf
- สำนักแผนงานและงบประมาณ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2544). การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน : ปัญหาและประสิทธิผลในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ. กรุงเทพฯ: กองวิจัยและพัฒนา สำนักแผนงานและงบประมาณ.
- ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์. (2553). ประมวลกฎหมายอาญา. สืบค้นเมื่อ 13 สิงหาคม 2553, จาก <http://www.kodmhai.com/m2/m2-2/thailaw2-2.html>
- จิตรกรรณ์ จิตรธร. (2551). การกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ศึกษาในเชิงทฤษฎีการควบคุมตนเอง การควบคุมทางสังคม และการคบหาสมาคมที่แตกต่าง. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชญวิทยาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี. (2554). ทฤษฎีอาชญวิทยาร่วมสมัยกับการวิจัยทางด้านอาชญวิทยาในปัจจุบัน. นนทบุรี: หินทราย.
- ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี; และ อุนิษา เลิศโตมรสกุล. (2552). การวิเคราะห์ปัจจัยที่สามารถทำนายการกระทำผิดซ้ำในคดีเกี่ยวกับทรัพย์ของเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ. สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.

- นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. (2549). การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน : กรณีชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์. ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นัยวัฒน์ ณะเดิมจิต. (2533). ตัดสินใจเลือกเป้าหมายและโอกาสในการประกอบอาชญากรรมของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอาชีวศึกษาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ประณต แก้วนิม. (2550). จิตวิทยาวัยรุ่น. เอกสารประกอบการเรียนการสอน. ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปริทรรศน์ แสงทองดี. (2550). ปัจจัยการควบคุมตนเองและความผูกพันทางสังคมที่มีผลต่อการกระทำผิดในคดียาเสพติดของเด็กและเยาวชนชาย : ศึกษาเฉพาะศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชีวศึกษาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พรชัย ขันดีและคณะ. (2543). ทฤษฎีและงานวิจัยทางอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย.
- พรชัย ขันดี. (2553). ทฤษฎีอาชีวศึกษา : หลักการ งานวิจัยและนโยบายประยุกต์ (Criminology Theory : Principle Research and Policy Implication). กรุงเทพฯ: สุเนตรฟิล์ม.
- พัฒนา เพ็ญอ่ำ. (2542). ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ของเด็กและเยาวชนหญิงในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชีวศึกษาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วรรณิ์ แกมเกตุ. (2551). วิจัยวิทยาการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรินทร์ พวงแก้ว. (2546). ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในสถานฝึกและอบรมบ้านกรุณาและบ้านปรางค์. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วิทยากร เชิงกุล. (2552). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: สายธาร.
- วิรุฒม์ โสมทนต์. (2545). การวิเคราะห์ลักษณะการกระทำผิดในคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ : ศึกษาเหยื่ออาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาอาชีวศึกษาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สมพร ปรัดถกรกุล. (2550). การศึกษาปัจจัยด้านการผูกมัดทางศาสนา (RELIGIOUS COMMIMENT) ที่มีผลต่อการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ของเด็กและเยาวชน : ศึกษาเฉพาะศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์

- ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชญวิทยาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุชา จันทน์เอม. (2533). **จิตวิทยาเด็กเกร (Psychology of Juvenile Delinquency)**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุดสงวน สุธีสร. (2547). **อาชญวิทยา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เสรีณ ปุณณะหิตานนท์. (2527). **การกระทำผิดในสังคม สังคมวิทยาอาชญากรรมและพฤติกรรมเบี่ยงเบน**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- โสภา ชูพิกุลชัย. (2525). **ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอาชญวิทยาและงานยุติธรรม**. โครงการอาชญวิทยาและงานยุติธรรม. คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- องอาจ นัยพัฒน์. (2551). **วิธีวิทยาการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สามลดา.
- อรัญ สุวรรณบุปผา. (2518). **หลักอาชญวิทยา**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อัมณพ ชูบำรุง. (2527). **หลักทฤษฎีอาชญวิทยา**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- อัมณพ ชูบำรุง และอุนิษา เลิศโตมรสกุล. (2555). **อาชญากรรมและอาชญวิทยา**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Adler, Freda., Mueller, Gerhard O. W., and Laufer, Williams S. (1991). **Criminology**. New York: McGraw-Hill.
- Adler, Freda., Mueller, Gerhard O. W., and Laufer, Williams S. (2001). **Criminology**. Fourth Edition. New York: McGraw-Hill.
- Agnew, Robert.; & Peter, Ardith A R. (1986, **March**). The Techniques of Neutralization : An Analysis of Predisposing and Situational Factors. **Criminal Justice and Behavior**. 13(1):81.
- Aronson, Elliot. (1992). **The Social Animal**. Sixth Edition. New York: W.H. Freeman and Company.
- Bailey, Jessica. (2004). **Gresham Sykes Major Theorist Paper**. Florida State University.
- Bamrungrasd, Wansit. (2002). **Factors affecting to female juvenile's against property (larceny theft) in Bangkok observation and protection center and surrounding area**. M.A. Thesis in Criminology and Criminal Justice. Faculty of Graduate Studies Mahidol University.

- Benson, Holly A. (2007, February). Female sex offenders and neutralization theory. **MAI**,45(01): 162.
- Bohm, Robert M. (2001). **A Primer on Crime and Delinquency Theory**. Second Edition. Canada : Wadsworth.
- Brown, Stephen E., Esbensen, Finn-Aage., and Geis, Gilbert. (2010). **Criminology: Explaining Crime and Its Context**. Seventh Edition. New Jersey: Anderson.
- Boonsophon, Piyaporn . (2007). **The relationship between narcotics and crime against Property : a case study of Ban Pranee training school for girls**. M.A. Thesis in Criminology and Criminal Justice. Faculty of Graduate Studies Mahidol University.
- Byers, Bryan.; Crider, Benjamin W.; & Biggers, Gregory K. (1999, February). Bias Crime Motivation A Study of Hate Crime and Offender Neutralization Techniques Used Against the Amish. **Journal of Contemporary Criminal Justice**. 15(1): 78.
- Cechaviciut, Ievae. and Kenny, Dianna T. (June,2007) The relationship between neutralizations and perceived delinquent labeling on criminal history in young offenders serving community orders. School of Behavioral and Community Health Sciences Faculty of Health Sciences University of Sydney. **Criminal Justice and Behavior**. 34(6):816-829
- Clinard, Marshall B. (1968). **Sociology of deviant behavior**. Third Edition. New York : Holt, Rinehart and Winston.
- Conklin, John E. (1989). **Criminology**. Third Edition. New York: Macmillan.
- Conklin, John E. (1995). **Criminology**. Fifth Edition. . Massachusetts: Allyn and Bacon.
- Copes, Heith. (2003, March). Societal attachment, offending frequency , and techniques of neutralization. University of Alabama. **Deviant Behavior**. 24 (2):101.
- Copes, Heith.; & Williams, J Patrick. (2007, May). Techniques of Affirmation : Deviant Behavior, Moral Commitment, and Subcultural Identity. **Deviant Behavior**. 28(3): 247.
- Costello, Barbara J. (2000, July). Techniques of Neutralization and Self-Esteem: a critical test of Social Control and Neutralization Theory. **Journal Deviant Behavior**. 21(4): 307.
- Cote, Suzette. (2002). **Criminological theories : Bridging the past to the future**. London : Sage.

- Cromwell, Paul.; & Thurman, Quint. (2003, November). The devil made me do it: use of neutralizations by shoplifters. **Deviant Behavior**. 24(6) :535.
- Cullen, F. T.,& Agnew, R. (2003). **Criminological theory: Past to present**. Second Edition. Los Angeles: Roxbury Education.
- Gauthier, D K. (2001, November). professional lapses: occupational deviance and neutralization techniques in veterinary medical practice. **Deviant Behavior**. 22(6): 467.
- George, Higgins.;Copes, Heith. (2009). **Offending and Neutralization Trajectories among Adolescents** Paper presented at the annual meeting of the ASC Annual Meeting, Philadelphia Marriott Downtown, Philadelphia.
- Guilford, J.P. (1959). **Traits of creativity in H. H. Anderson (Ed.), Creativity and its Cultivation**. New York: Harper and Row.
- Hagon, Frank.E. (1989). **Introduction to Criminology theories, Methods and Criminal Behavior**. Chicago: Nelson-Hall.
- Haines, Valerie J.; Diekhoff, George M.; LaBeff, Emily E.; & Clark, Robert E. (1986). College cheating: Immaturity, lack of commitment, and the neutralizing attitude. **Humanities, Social Sciences and Law**. 2(54): 342.
- Higgins, George.; & Copes, Heith. (2009, November). Offending and Neutralization Trajectories among Adolescents. **The annual meeting of the ASC Annual Meeting**.
- Hollinger, Richard C. (1991, April). Neutralizing in the workplace: An empirical analysis of property theft and production deviance. **Deviant Behavior**. 12 (2): 169.
- Ingram, Jason R.; & Hinduja, Sameer. (2008, May). Neutralizing Music Piracy: An Empirical Examination. **Deviant Behavior**. 29 (4): 334
- Landsheer, J A.; Hart, H T.; & Kox, W. (1994). Delinquent Values and Victim Damage: Exploring the Limits of Neutralization Theory. **British Journal of Criminology**. 34(1): 44.
- Lilly, J Robert.; Cullen, Francis T.; & Ball, Richard A. (2007). **Criminological Theory Context and Consequences**. Fourth Edition America: Sage
- Maliwan, Ratchatawan. (2005). **Factor of Self - Control, Social Bond and Differential Association Affecting to the Assault Cases: A case Study of Delinquent Juveniles in Observation and Protection Centers and Training School, Bangkok**

- Metropolis and Premises.** M.A. Thesis in Criminology and Criminal Justice. Faculty of Graduate Studies Mahidol University.
- Marsh, Ian. (2006). **Theories of Crime.** London: Routledge Taylor & Francis Group.
- Maruda, Shard.; & Copes, Heith. (2004). **Excuses, Excuse: What Have We Learned from Five of Neutralization Research.** The University of Chicago.
- McGregor, Sue L T. (2008, March). Conceptualizing Immoral and Unethical Consumption Using Neutralization Theory. **Family and Consumer Sciences Research Journal.** 36(3): 261–276.
- Minor, W William. (1981, July). Techniques of Neutralization: a Reconceptualization and Empirical Examination. **Journal of Research in Crime and Delinquency.** 18(2): 295.
- Miller, K. (2008, November). Calling a Crime a Crime: Techniques of Neutralization Among a Sample of Texas Inmates. **The annual meeting of the ASC Annual Meeting.**
- Mitchell , Jim and Dodder, Richard A. (1980). An Examination of Types of Delinquency Through Path Analysis. *Journal of Youth and Adolescence.* 9 (3): 239-248.
- Mitchell , Jim and Dodder, Richard A. (1981). Types of neutralization and types of delinquency. *Journal of Youth and Adolescence.* 12(4):307.
- Moore1, Robert.; & McMullan, Elizabeth C. (2009, January - June). Neutralizations and Rationalizations of Digital Piracy: A Qualitative Analysis of University Students. **International Journal of Cyber Criminology.** 3(1): 441.
- Morris, Robert G. (2010). **Computer Hacking and Techniques of Neutralization An Empirical Assessment.** University of Texas at Dallas School of Economics, Political & Policy Sciences Program in Criminology.
- Morris, Robert G.; Johnson, Matthew C.; & Higgins, George E . (2009). The role of Gender in predicting the Willingness to engage in digital piracy among college students. **Criminal Justice Studies: A Critical Journal of Crime, Law and Society.** 22(4):393.

- Piquero, Nicole Leeper.; Tibbetts, Stephen G.; & Blankenship, Michael B. (2005, March-april). examining the role of differential association and techniques of neutralization in explaining corporate crime. *Deviant Behavior*. 26(2): 159.
- Polabout, Pitsanu. (2002). **Factors affecting the crimes against properties of the male juveniles in the Central Observation and Protection Centers**. M.A. Thesis in Criminology and Criminal Justice. Faculty of Graduate Studies Mahidol University.
- Presser, L. (2003, December). Remorse and neutralization among violent male offenders. **Justice Quarterly**. 20(4): 801.
- Regoli, Robert M.; & Hewitt, John D. (2000). **Delinquency in society**. Boston: McGraw-Hill.
- Reid, Sue Titus. (1997). **Crime and Criminology**. Eighth Edition. New York: MaGraw-Hill.
- Reid, Sue Titus. (2006). **Crime and Criminology**. Eleventh Edition. New York: MaGraw-Hill.
- Sengsomvong, Navin. (2001). **The relationship between offences against the narcotic act and offences against property in female juveniles of Ban Pranee Training Center for the Young Women, Bangkok Metropolis**. M.A. Thesis in Criminology and Criminal Justice. Faculty of Graduate Studies Mahidol University.
- Siegel, Larry J. (2006). **Criminology**. Ninth Edition. Canada. : Thomson Higher.
- Siegel, Larry J. (2008). **Criminology The Core**. Third Edition. Belmont, C.A. : Thomson Higher.
- Siegel, Larry J. (2010). **Criminology Theories, Patterns, and Typologies**. Tenth Edition. Canada: Wadsworth.
- Suriyamanee, Chankanit. Kritya. (2006). **Factors related to property offence of juveniles in Bangkok metropolitan and periphery**. Ph.D. Thesis in Criminology, Justice Administration and Society . Faculty of Graduate Studies Mahidol University.
- Ulsperger, Jason S.; Hodges, Stan H.; & John, Paul. (2010). Pirates on the Plank: Neutralization Theory and the Criminal Downloading of Music Among Generation Y in the Era of Late Modernity. **Journal of Criminal Justice and Popular Culture**. 17(1): 124-151.
- Yoder, Alana L. Van Gundy. (2007). **Gender, Parental Attachment, and Delinquency: Revisiting Hirschi's Social Bond Theory**. Ph.D. in the Department of Sociology Of the College of Arts and Sciences. Division of Research and Advanced Studies Of the University of Cincinnati.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม (Department of Juvenile Observation and Protection)

ประวัติและความเป็นมา

ในสมัยที่ยังใช้กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 การปฏิบัติต่อเด็กที่กระทำความผิดตามกฎหมาย ศาลได้แต่พิเคราะห์ถึงความรู้สึกผิดชอบของเด็กประกอบกับลักษณะของความผิด ที่เด็กได้กระทำลง แล้วกำหนดโทษไปตามความเหมาะสมกับความผิด และความรู้สึกผิดชอบของเด็ก ส่วนการควบคุมเด็กที่กระทำความผิด ในปี พ.ศ. 2450 ได้มีการจัดตั้งโรงเรียนดัดสันดานขึ้นที่เกาะสีชัง อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยให้อยู่ในความดูแลของกรมตำรวจ โรงเรียนดังกล่าวเป็นสถานที่ควบคุมเด็กที่กระทำความผิดซึ่งมีอายุระหว่าง 10 - 16 ปี ไว้ให้การแก้ไขเปลี่ยนแปลงอุปนิสัย ส่วนที่เสียหายและปลูกฝังนิสัยที่ดี ต่อมาได้โอนกิจการโรงเรียนดัดสันดานให้อยู่ในการดูแลของกรมราชทัณฑ์

ในปี พ.ศ. 2478 ได้ตราพระราชบัญญัติประถมศึกษา โดยมีบทบัญญัติให้ศาลมีอำนาจสั่งให้เด็กที่มีอายุในเขตบังคับ (อายุไม่ครบ 15 ปี) ที่ไม่ได้ไปเรียนอยู่ในโรงเรียนประถมศึกษา โดยปราศจากเหตุผลอันสมควร ไปไว้ในโรงเรียนฝึกอาชีพ และต่อมาได้ตราพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 และพระราชบัญญัติจัดการฝึกและอบรมเด็กบางจำพวก พ.ศ. 2479 ขึ้นใช้บังคับ โดยได้มีบทบัญญัติวางวิธีปฏิบัติต่อนักโทษและต่อเด็กที่ต้องคำพิพากษาให้หนักไปในทางฝึกอบรม ไม่ใช่การทำโทษเช่นแต่ก่อน กรมราชทัณฑ์จึงได้จัดตั้งโรงเรียนฝึกอาชีพสำหรับเด็กที่กระทำความผิด ที่มีอายุยังไม่ครบ 18 ปี และแยกควบคุมผู้ต้องโทษครั้งแรกที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี ไว้เป็นพิเศษ โดยเปลี่ยนชื่อโรงเรียนดัดสันดานเป็นโรงเรียนฝึกอาชีพพร้อมกับย้ายจากเกาะสีชังมาตั้งอยู่ที่ตำบลเกาะใหญ่ อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ส่วนผู้ต้องโทษครั้งแรกที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี ได้จัดตั้งเป็นทัณฑสถานวัยหนุ่ม ต่อมากรมราชทัณฑ์ ได้โอนกิจการโรงเรียนฝึกอาชีพไปให้กรมประชาสงเคราะห์ดำเนินการตาม พระราชบัญญัติ จัดการฝึกและอบรมเด็กบางจำพวก (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2501 ซึ่งกรมประชาสงเคราะห์ได้รับเด็กไว้ฝึกอบรม ณ เยาวชนสถานบ้านห้วยโป่ง จังหวัดระยอง ส่วนทัณฑสถานวัยหนุ่มยังคงอยู่กับกรมราชทัณฑ์

พระราชบัญญัติควบคุมเด็กและนักเรียน พ.ศ. 2481 ได้มีบทบัญญัติให้กระทรวงศึกษาธิการและกระทรวงมหาดไทย เป็นเจ้าหน้าที่จัดการกับเด็กนักเรียนและเด็กอนาถาที่ประพฤติน่าไม่สมควรแก่วัยและให้ศาลมีอำนาจสั่งถอนอำนาจปกครองบิดามารดาหรือผู้ปกครองเด็กที่ใช้อำนาจปกครองโดยมิชอบเสียบางส่วนหรือทั้งหมดได้ และตั้งเจ้าหน้าที่ให้เป็นผู้ปกครองแทน กระทรวงศึกษาธิการได้จัดให้มีสารวัตรนักเรียนออกทำการตรวจตราดูแลความประพฤติของเด็กนักเรียนในกรุงเทพมหานคร ส่วนกรมประชาสงเคราะห์ได้จัดตั้งสถานสงเคราะห์เป็นที่ให้การเลี้ยงดูและอบรมขึ้น เช่น สถานสงเคราะห์เด็กอ่อน โรงเรียนชาติสงเคราะห์ โรงเรียนประชาสงเคราะห์ วิทยาลัยพินุลประชาสรรค์ เขาวชนสถานทุ่งมหาเมฆ และเขาวชนสถานบางละมุง จังหวัดชลบุรี

รัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของเด็กที่กระทำผิดมาโดยตลอด และเห็นว่าบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้องยังมีข้อบกพร่องและมีอุปสรรคอยู่หลายประการ ทั้งกฎหมายที่บัญญัติไว้ก็เฉพาะสำหรับการปฏิบัติต่อเด็กหลังจากศาลมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งแล้ว ส่วนวิธีปฏิบัติต่อเด็กในระหว่างที่ถูกจับกุมและระหว่างการพิจารณาคดีไม่มีกฎหมายบัญญัติวิธีการไว้ เด็กจึงได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับผู้ใหญ่กระทำผิดซึ่งเป็นการไม่เหมาะสมและมีผลเสียหายแก่เด็ก จึงได้ตราพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 กระทรวงยุติธรรมจึงได้จัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชนกลางกับสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลางขึ้นเป็นครั้งแรก เมื่อวันที่ 28 มกราคม 2495 โดยมีที่ทำการชั่วคราวอยู่ที่อาคารศาลแขวงพระนครใต้ (เดิม) ตำบลตลาดน้อย อำเภอสัมพันธวงศ์ จังหวัดพระนคร ส่วนอาคารที่ทำการถาวรได้ก่อสร้างขึ้นในที่ดินราชพัสดุใกล้ศาลเจ้าพ่อหลักเมืองด้านถนนราชินี จัดทำสัญญาจ้างก่อสร้างอาคารดังกล่าว เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2495 เป็นเงินทั้งสิ้น 1,370,000 บาท กำหนดเวลาก่อสร้าง 300 วัน

การเปิดทำการศาลคดีเด็กและเยาวชนกับสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก เมื่อวันที่ 28 มกราคม 2495 นับเป็นการเริ่มต้นแห่งระบบการแก้ไขเยียวยาเด็กและเยาวชนที่ถูกต้องเหมาะสม โดยแยกปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดออกจากกระบวนการยุติธรรมสำหรับผู้ใหญ่ ทั้งกฎหมายได้บัญญัติให้มีการสืบเสาะและพินิจข้อเท็จจริงเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะแห่งจิตและสิ่งแวดล้อมทั้งปวงไปพร้อมกับการสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำความผิด ซึ่งจะทำให้ศาลได้ทราบถึงสาเหตุแห่งการกระทำความผิดก่อน แล้วจึงใช้มาตรการแก้ไขเด็กและเยาวชนด้วยวิธีการที่เหมาะสมเป็นรายบุคคล ต่อมากระทรวงยุติธรรมได้เสนอปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2494 ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ซึ่งต่อมาได้ตราพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีเด็กและเยาวชน (ฉบับที่ 2)

พ.ศ. 2506 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีเด็กและเยาวชน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2506 โดยมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2507

รัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของสถาบันครอบครัว และเห็นว่าครอบครัวมีความสำคัญต่อการแก้ไขปัญหาคดีเด็กและเยาวชน เพื่อพิทักษ์และคุ้มครองสวัสดิภาพของครอบครัว เช่นเดียวกับสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชน จึงได้ตราพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534 ซึ่งมีผลใช้บังคับ เมื่อวันที่ 22 มกราคม 2535 โดยกฎหมายดังกล่าวได้เพิ่มบทบัญญัติให้มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีครอบครัว ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดสากลที่ถือว่าครอบครัวเป็นพื้นฐานอันสำคัญของชุมชน การดำรงอยู่ของครอบครัวหมายถึงการดำรงอยู่อย่างมั่นคงของสมาชิกทุกคนในครอบครัว และปัญหาครอบครัวย่อมส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่และสภาพจิตใจของทุกคนในครอบครัว รวมทั้งกฎหมายฉบับดังกล่าวได้ปรับเปลี่ยนชื่อของศาลคดีเด็กและเยาวชนกับสถานพินิจและคุ้มครองเด็กเป็นศาลเยาวชนและครอบครัวกับสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ต่อมาเมื่อมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ซึ่งตามมาตรา 275 บัญญัติให้ศาลยุติธรรมมีหน่วยธุรการของศาลยุติธรรมที่เป็นอิสระ จึงได้มีการตราพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ. 2543 ขึ้น ซึ่งมีผลให้สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนซึ่งเดิมอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของศาลเยาวชนและครอบครัวมาอยู่ภายใต้สังกัดของกระทรวงยุติธรรม ตามมาตรา 36 ภายหลังจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมาสังกัดอยู่ภายใต้สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม ในช่วงปี พ.ศ. 2545 รัฐบาล ได้มีการปฏิรูประบบราชการใหม่ โดยได้มีการตราพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 ขึ้น มีผลทำให้สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนได้รับการยกฐานะเป็นกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน โดยให้มีอำนาจหน้าที่และการแบ่งส่วนราชการตามกฎหมายกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม พ.ศ. 2545 ซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 2545

วิสัยทัศน์

เป็นองค์กรมาตรฐานที่เป็นผู้นำด้านการพิทักษ์ผู้เยาว์และคุ้มครองเด็กดีสู่สังคม

พันธกิจ

1. พินิจผู้เยาว์เพื่อสวัสดิภาพและอนาคต

2. ยกระดับคุณภาพการดูแล แก้ไข บำบัดฟื้นฟู เด็กและเยาวชน
3. พัฒนาศักยภาพและระบบงานให้มีประสิทธิภาพ

ภารกิจหลัก

1. พิทักษ์คุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพเด็ก เยาวชน ผู้เยาว์และครอบครัวที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรม โดยส่งเสริมการใช้กระบวนการยุติธรรมทางเลือกและมาตรการอื่นๆ
2. ดำเนินการด้านคดีด้านการป้องกัน บำบัด แก้ไข ฟื้นฟู พัฒนาและสงเคราะห์และติดตามประเมินผล
3. ประสานความร่วมมือและสร้างเครือข่ายกับชุมชน องค์กรภาครัฐ ภาคเอกชนทั้งภายในและต่างประเทศ เพื่อสนับสนุนกระบวนการยุติธรรมและป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน
4. ศึกษา วิเคราะห์ วิจัยและพัฒนากฎหมาย รูปแบบและวิธีการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชน
5. พัฒนาการบริหารจัดการและบุคลากรด้วยระบบการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี

ระเบียบกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ว่าด้วยการดำเนินงานสถานแรกรับ และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน

พ.ศ. ๒๕๔๓

กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมีภารกิจเกี่ยวกับการดูแล บำบัด แก้ไข ฟื้นฟูเด็กและเยาวชน ซึ่งกระทำผิดให้สามารถกลับคืนสู่ครอบครัวและเป็นที่ยอมรับของสังคม เพื่อให้การดำเนินงานตามภารกิจดังกล่าวเป็นไปโดยเรียบร้อยถูกต้องตามกฎหมาย และดำเนินการโดยคำนึงถึงสิทธิเด็ก อธิปไตยกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจึงให้วางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้ เรียกว่า “ระเบียบกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนว่าด้วยการดำเนินงาน สถานแรกรับ และศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน พ.ศ. ๒๕๔๓”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก “ระเบียบว่าด้วยการดำเนินงานของสถานฝึกและอบรม สถานกักและอบรม พ.ศ. ๒๕๓๕” “ระเบียบสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางว่าด้วยการเยี่ยมเด็กและเยาวชนในสถานแรกรับ สถานฝึกและอบรม กับสถานกักและอบรม พ.ศ. ๒๕๒๓” และ “ระเบียบ

ศาลและเยาวชนและครอบครัวกลางว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่เวรยามรักษาการณ์ พ.ศ. ๒๕๔๐”
ระเบียบ ข้อบังคับ หลักปฏิบัติราชการ และคำสั่งอื่นใดที่ขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ให้ใช้ระเบียบนี้
แทน

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“สถานพินิจ” หมายความว่าสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานคร
สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด และสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนของ
แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลจังหวัด

“สถานแรกรับ” หมายความว่าสถานแรกรับของสถานพินิจ

“ศูนย์ฝึกและอบรม” หมายความว่า ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนตามที่

รัฐมนตรีประกาศกำหนด

“สถานที่ควบคุม” หมายความว่าสถานที่จัดสำหรับควบคุมตัวเด็กหรือเยาวชน สำหรับ
สถานแรกรับ หรือศูนย์ฝึกและอบรม

หมวดที่ ๑

บททั่วไป

ข้อ ๕ การควบคุมเด็กหรือเยาวชนไว้ในสถานที่ควบคุมจะกระทำได้โดยอาศัยอำนาจ
ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย หรือคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลเท่านั้น ผู้อำนวยการสถานพินิจ หรือ
ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมอาจให้การสงเคราะห์รับเด็กหรือเยาวชนที่ถูกส่งมาดำเนินคดี แม้จะ
ไม่ถูกจับกุม หรือพ้นจากการควบคุมแล้วด้วยการให้อาศัยอยู่ในสถานที่ควบคุม เพื่อความปลอดภัย
หรือในระหว่างยังไม่มีที่อยู่อาศัย โดยเด็กหรือเยาวชนนั้นยอมรับที่จะอยู่ภายใต้กฎข้อบังคับ หรือ
ระเบียบของสถานที่ควบคุม และเด็กหรือเยาวชนจะเปลี่ยนแปลงความประสงค์ยกเลิกการขอรับการ
สงเคราะห์เมื่อใดก็ได้ ผู้อำนวยการสถานพินิจ หรือผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมมีอำนาจรับเด็ก
ซึ่งติดมากับเด็กหรือเยาวชน หรือเด็กซึ่งคลอดในระหว่างที่เด็กหรือเยาวชนอยู่ในสถานที่ควบคุมไว้
ในความดูแลได้ และมีอำนาจให้การสงเคราะห์ปัจจัยสี่ตามความเหมาะสม

ข้อ ๖ เด็กและเยาวชนซึ่งอยู่ในสถานที่ควบคุมต้องจัดแยกหญิงและชายให้มีที่อยู่
ต่างหากจากกัน ห้ามมิให้ชายเข้าไปในสถานที่ควบคุมเด็กหรือเยาวชนหญิงในเวลากลางวัน เว้นแต่
กรณีมีภารกิจหรือเหตุจำเป็นอันมิอาจก้ำกั้ว แต่ต้องออกไปทันทีที่เสร็จสิ้นภารกิจหรือหมดความ
จำเป็น

ข้อ ๗ ให้สถานที่ควบคุมจัดให้เด็กหรือเยาวชนขึ้นนอนนอนเวลา ๑๗.๓๐ นาฬิกาและลงจากนอนเวลา ๐๖.๐๐ นาฬิกา การขึ้นนอนหรือลงจากนอนอาจเปลี่ยนแปลงให้เร็วขึ้นหรือช้าลงได้ตามความเหมาะสมตามสภาพภูมิอากาศหรือฤดูกาลหรือเหตุผลความจำเป็นอื่น แต่หากจะให้ขึ้นนอนก่อน ๑๗.๓๐ นาฬิกา จะต้องจัดให้มีกิจกรรมเพื่อการบำบัดแก่เด็กและเยาวชนก่อนถึงเวลาอันควรแก่การพักผ่อนตามอริยาสัย

ข้อ ๘ ผู้อำนวยการสถานพินิจ และผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมต้องจัดให้มีเวรยามรักษาการณ์ เพื่อดูแลเด็กและเยาวชนตลอดเวลาที่อยู่ในสถานที่ควบคุม ระยะเวลาในการอยู่เวรยามรักษาการณ์นั้นให้ผู้อำนวยการสถานพินิจและผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมประกาศกำหนดตามความเหมาะสมระหว่างแปดชั่วโมงถึงสิบสองชั่วโมง และให้กำหนดเวลาผลัดเปลี่ยน ตลอดจนวิธีการส่งมอบเวรยามรักษาการณ์ให้ชัดเจน

ข้อ ๙ ผู้ปฏิบัติหน้าที่เวรยามรักษาการณ์จะออกจากจุดรับผิดชอบได้ต่อเมื่อมีเวรยามรักษาการณ์ ผลัดต่อไปเข้ารับหน้าที่ เวรยามรักษาการณ์ที่เข้าปฏิบัติหน้าที่ช้ากว่ากำหนด หรือไม่เข้าปฏิบัติหน้าที่โดยไม่แจ้งเหตุขัดข้อง หรือไม่มีเหตุอันควร ต้องร่วมรับผิดชอบหากเกิดความเสียหายขึ้นเนื่องจากการเข้าปฏิบัติหน้าที่ล่าช้า หรือไม่เข้าปฏิบัติหน้าที่โดยไม่แจ้งเหตุอันควร

ข้อ ๑๐ ผู้ปฏิบัติงานในสถานที่ควบคุมทุกคนต้องช่วยกันดูแลความเป็นอยู่ของเด็กและเยาวชนในสถานที่ควบคุม หากมีพฤติกรรมน่าสงสัยว่าอาจจะมีเหตุร้ายใดเกิดขึ้น หรือมีการเตรียมการเพื่อหลบหนี ต้องรีบแจ้งให้ ผู้บังคับบัญชาหรือผู้อำนวยการสถานพินิจหรือผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมทราบเพื่อหาทางแก้ไขหรือป้องกันเหตุนั้นโดยเร็ว และต้องคอยเฝ้าระวังหรือสืบความเคลื่อนไหวในกลุ่มเด็กและเยาวชนถึงความบาดหมางหรือสถานการณ์ไม่พึงประสงค์อันจะก่อให้เกิดการรวมตัว และร่วมกันก่อเหตุร้ายขึ้นได้

ข้อ ๑๑ การเคลื่อนย้าย หรือส่งต่อเด็กและเยาวชนเพื่อเข้ากิจกรรมถัดไปให้ผู้ส่งและผู้รับทำการตรวจนับจำนวน และส่งมอบเป็นหลักฐานชัดเจน และเมื่อรับมอบแล้วต้องจัดให้เด็กและเยาวชนเข้าร่วมกิจกรรม โดยไม่ปล่อยให้เด็กหรือเยาวชนหลบหนีจากการทำกิจกรรมนั้น ผู้ปฏิบัติงานในแต่ละกิจกรรมของสถานที่ควบคุม ต้องใช้ความระมัดระวังไม่ปล่อยให้มีการนำวัสดุอุปกรณ์หรือเครื่องมือออกจากหน่วยปฏิบัติ หรือกิจกรรมนั้น ทั้งนี้ เพื่อป้องกันการนำไปใช้ก่อเหตุร้าย วัสดุอุปกรณ์ใดที่อาจใช้ก่อเหตุร้ายได้ ต้องจัดเก็บ หรือวางไว้ในสถานที่อันควร

หมวดที่ ๒

การดำเนินงานสถานแรกรับ

ข้อ ๑๒ ผู้อำนวยการสถานพินิจต้องจัดให้มีเจ้าหน้าที่พร้อมสำหรับรับตัวเด็กหรือเยาวชนได้ตลอดเวลาในช่วงนอกเวลาราชการ หรือวันหยุดราชการให้ผู้อำนวยการสถานพินิจ

มอบหมายให้ครูเวรหรือข้าราชการตำแหน่งอื่นที่เหมาะสมทำหน้าที่รับตัวเด็กหรือเยาวชนแทน รวมทั้งอาจมอบหมายให้พิจารณาส่งคำร้องขอปล่อยชั่วคราวด้วย สำหรับสถานพินิจซึ่งไม่มีสถานแรกรับให้ผู้อำนวยการสถานพินิจจัดให้มีเจ้าหน้าที่อยู่เวรเพื่อรองรับตัวเด็กหรือเยาวชนที่สถานพินิจในช่วงนอกเวลาราชการ หรือวันหยุดราชการ รวมทั้งอาจมอบหมายให้พิจารณาส่งคำร้องขอปล่อยชั่วคราวด้วย แต่ถ้าเป็นกรณีที่ไม้อาจมอบหมายให้เจ้าหน้าที่ดังกล่าวส่งคำร้องขอปล่อยชั่วคราวได้ ก็ให้เจ้าหน้าที่นั้นประสานกับผู้อำนวยการสถานพินิจเพื่อส่งตามความเหมาะสม

ข้อ ๑๓ เจ้าหน้าที่ผู้รับตัวเด็กหรือเยาวชน ต้องตรวจความถูกต้องของหนังสือแจ้งการจับกุมและอำนาจในการรับตัวเด็กหรือเยาวชนตามคู่มือหรือแนวทางการปฏิบัติงานคดีอาญา ในกรณีพนักงานสอบสวนแจ้งการดำเนินคดีหรือแจ้งการแจ้งข้อกล่าวหาโดยไม่มีการจับกุมเด็กหรือ เยาวชน ให้พนักงานสอบสวนส่งตัวเด็กหรือเยาวชนนั้นที่สถานพินิจในวันและเวลาราชการเท่านั้น

ข้อ ๑๔ ให้ตรวจค้นตัวเด็กหรือเยาวชนเมื่อแรกรับตัว โดยให้ทำการตรวจค้นในสถานที่จัดไว้เพื่อ การตรวจค้น และจะต้องทำการตรวจค้นทุกครั้งที่เข้า หรือออกจากสถานแรกรับ

การตรวจค้นต้องกระทำอย่างสุภาพ และกระทำเพื่อป้องกันการนำสิ่งของต้องห้ามเข้าในสถานแรกรับหรือเพื่อป้องกันเหตุร้าย การตรวจค้นเด็กหญิงหรือเยาวชนหญิง ต้องให้เจ้าหน้าที่หญิงเป็นผู้ทำการตรวจค้น

ข้อ ๑๕ สิ่งของต้องห้ามที่ไม่อนุญาตให้นำเข้าสถานแรกรับ ได้แก่

- (๑) เงินสด หรือทรัพย์สินมีค่าอื่น
- (๒) เครื่องมือสื่อสารทุกชนิด
- (๓) สารเสพติด หรือสารที่อาจก่อให้เกิดอาการมึนเมา
- (๔) เครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์ บุหรี่ หรือยาเส้น
- (๕) สิ่งตีพิมพ์ หรือสื่อลามกอนาจารที่ยั่วแหย่ให้เกิดอารมณ์ทางเพศ
- (๖) อาวุธ หรือสิ่งที่ใช้เป็นอาวุธ หรืออาจก่อให้เกิดอันตรายหรืออับคึกภัย
- (๗) วัสดุ อุปกรณ์ หรือสิ่งอื่นใดที่อาจนำไปใช้ในการก่อเหตุร้าย หรือกระทำการอันผิดระเบียบ หรือฝ่าฝืนข้อบังคับ
- (๘) ยารักษาโรคทุกชนิด เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากแพทย์หรือบุคลากรทาง

การแพทย์ สิ่งของต้องห้ามที่พบขณะทำการตรวจค้น หรือพบในภายหลังว่ามีการลักลอบนำเข้าในสถานแรกรับหากเป็นสิ่งของตาม (๑) หรือ (๒) ให้ดำเนินการตามข้อ ๑๖ สิ่งของต้องห้ามอื่นให้ผู้อำนวยการสถานพินิจสั่งทำลาย หรือพิจารณาดำเนินการตามความเหมาะสม

ข้อ ๑๖ ขณะรับตัวเด็กหรือเยาวชนมีเงินทรัพย์สินมีค่าหรือเครื่องมือสื่อสารติดตัวมา และมีใ้มอบแก่บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่มาพร้อมกับเด็กหรือเยาวชนให้จัดทำบัญชีฝากทรัพย์สินดังกล่าวแล้ว ให้เด็กหรือเยาวชนลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานและนำทรัพย์สินนั้นเก็บไว้ในสถานที่จัดเก็บให้ปลอดภัย เพื่อมอบคืนแก่เด็กหรือเยาวชนในวันที่จำหน่ายออกจากสถานแรกรับ หรือได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวหรือได้รับการปล่อยตัว

ข้อ ๑๗ ทรัพย์สินของเด็กหรือเยาวชนที่เก็บรักษาไว้จนกระทั่งภายหลังปล่อยตัวแล้วไม่มารับคืนให้ ดำเนินการดังนี้

(๑) เสื้อผ้าหรือทรัพย์สินอื่นที่มีราคาไม่มาก หากเด็กหรือเยาวชนไม่มารับคืนภายในสามเดือน ให้ถือว่าไม่ประสงค์จะรับคืน และให้ทิ้งทำลาย จำหน่ายออก หรือพิจารณาดำเนินการตามความเหมาะสมต่อไป โดยแจ้งเงื่อนไขดังกล่าวให้เด็กหรือเยาวชนทราบด้วย

(๒) เงินสด เครื่องมือสื่อสาร หรือทรัพย์สินมีค่าอื่น ให้พยายามติดต่อเด็กหรือเยาวชนมารับคืนไป หากไม่มารับภายในห้าปีถือว่าไม่ประสงค์จะรับคืนและให้นำมาใช้เพื่อประโยชน์ของทางราชการหรือเพื่อการสงเคราะห์เด็กหรือเยาวชนรายอื่น โดยจัดให้มีคณะกรรมการดำเนินการตามความเหมาะสม

(๓) สิ่งของต้องห้ามอื่นให้ทำลายหรือดำเนินการตามความเหมาะสม

ข้อ ๑๘ เจ้าหน้าที่ผู้รับตัวเด็กหรือเยาวชน ต้องสอบถามเด็กหรือเยาวชนในเรื่องอาการเจ็บป่วย หรือความผิดปกติของสภาพร่างกาย และจัดทำบันทึกในเบื้องต้นเพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องทราบ หากพบว่ามีอาการเจ็บป่วย ซึ่งจะต้องได้รับการรักษาโดยเร็ว ต้องรีบแจ้งผู้บังคับบัญชา เพื่อจัดการให้เด็กหรือเยาวชนได้รับการรักษาอย่างทันที่ หากเด็กหรือเยาวชนเจ็บป่วยเคยได้รับการรักษาและจะต้องได้รับการดูแลรักษาต่อเนื่องให้นำามอบแก่แพทย์ หรือบุคลากรทางการแพทย์เพื่อให้การรักษา

ข้อ ๑๙ เด็กหรือเยาวชนที่เจ็บป่วยซึ่งต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ ถ้าเป็นอาการเจ็บป่วยที่ง่ายต่อการติดเชื้อ หรือเป็นโรคที่อาจติดต่อได้ ต้องจัดแยกให้อยู่ต่างหากและมีผู้ดูแลอย่างใกล้ชิด หากเด็กหรือเยาวชนเจ็บป่วย มีอาการหนัก หรือควรอยู่ในความดูแลอย่างใกล้ชิดของแพทย์ ให้ส่งเด็กหรือเยาวชนนั้นไปรับการรักษาพยาบาลในสถานพยาบาล แล้วแจ้งให้บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กหรือเยาวชนอาศัยอยู่ทราบ

ข้อ ๒๐ ให้จัดเสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่มและเครื่องใช้ส่วนตัวที่สะอาด พอเหมาะและมีจำนวนเพียงพอให้แก่เด็กหรือเยาวชน และจัดให้เด็กหรือเยาวชนได้อาบน้ำชำระร่างกายเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเมื่อมาถึงสถานแรกรับ เสื้อผ้าที่จัดให้ต้องเหมาะสมกับสภาพอากาศและโอกาส รวมทั้งต้องจัดให้มีการซักให้สะอาดอยู่เสมอ

ข้อ ๒๑ จัดให้มีน้ำสะอาดสำหรับดื่มและใช้อย่างเพียงพอ และจัดอาหารที่มีคุณค่าตามหลักโภชนาการ มีปริมาณเพียงพอ วันละสามมื้อแก่เด็กและเยาวชนในสถานแรกรับ

ข้อ ๒๒ ให้มีการตรวจตราที่พักอาศัยให้อยู่ในสภาพสะอาด ปลอดภัย และถูกสุขลักษณะ ตำแหน่งของอาคารหรือสถานที่ที่เด็กหรือเยาวชนอาจหลบหนีได้ ต้องตรวจตราให้มีสภาพความมั่นคง แข็งแรงอยู่เสมอ ผู้อำนวยการสถานพินิจอาจสั่งให้มีการตรวจค้นนอนตู้เก็บของ หรือสถานที่อื่นใดที่อาจมีการซุกซ่อนสิ่งของต้องห้ามเป็นครั้งคราวตามที่เห็นสมควร การตรวจค้นต้องแจ้งเหตุผลความจำเป็นให้เด็กและเยาวชนทราบ และในการตรวจค้นตู้เก็บของส่วนตัวต้องให้เด็กหรือเยาวชนนำตรวจค้น เว้นแต่เด็กหรือเยาวชนขัดขืนให้ผู้อำนวยการสถานพินิจดำเนินการตามความเหมาะสม

ข้อ ๒๓ จัดเตรียม กระดาษ ซองจดหมาย และแสตมป์ เพื่อให้เด็กหรือเยาวชนใช้เขียนจดหมายติดต่อสื่อสารกับครอบครัว ในกรณีจำเป็นหรือรีบด่วนอาจจัดให้มีการติดต่อสื่อสารกันทางโทรศัพท์ได้ จัดให้มีกล่องรับฟังความคิดเห็น และอุปกรณ์สำหรับเด็กหรือเยาวชนเขียนแสดงความคิดเห็น โดยให้ผู้อำนวยการสถานพินิจเป็นผู้มีอำนาจเปิดกล่องรับฟังความคิดเห็นของเด็กหรือเยาวชนแต่ผู้เดียว

ข้อ ๒๔ เฉพาะบุคคลต่อไปนี้ไม่มีสิทธิเข้าเยี่ยมเด็กหรือเยาวชนได้

- (๑) บิดา มารดา ผู้ปกครอง ผู้อุปการะ และสมาชิกในครอบครัวของเด็กหรือเยาวชน
- (๒) ครู อาจารย์ หรือนายจ้าง
- (๓) บุคคลที่ได้รับอนุญาตจากผู้อำนวยการสถานพินิจ

ผู้ประสงค์จะเยี่ยมให้เข้าเยี่ยมได้ตามวัน เวลา และในระยะเวลาที่ผู้อำนวยการสถานพินิจกำหนดตามความเหมาะสม เว้นแต่กรณีจำเป็นผู้อำนวยการสถานพินิจอาจอนุญาตให้เข้าเยี่ยมเป็นกรณีพิเศษได้ ให้ผู้อำนวยการสถานพินิจกำหนดระยะเวลาในการเยี่ยมให้เหมาะสมเพื่อให้ผู้ขอเยี่ยมได้รับสิทธิอย่างทั่วถึง

ข้อ ๒๕ เด็กหรือเยาวชนที่อยู่ในสถานแรกรับมาครบสามเดือนแล้ว หากในเดือนนั้นเด็กหรือเยาวชนมิได้กระทำการอันละเมิดกฎหมาย ประพฤติชั่ว หรือกระทำความผิดวินัย ถึงขั้นถูกลงทัณฑ์สถานหนึ่งสถานใด ให้มีสิทธิขอลาเยี่ยมบ้านได้ การอนุญาตให้เด็กหรือเยาวชนลาเยี่ยมบ้าน ให้ผู้อำนวยการสถานพินิจอนุญาตได้ตามความเหมาะสม หากจะอนุญาตให้ลาเยี่ยมบ้านเกินห้าวันต้องมีเหตุผลความจำเป็นประกอบหรือเพื่อเป็นรางวัลแก่เด็กหรือเยาวชนที่มีความประพฤติดี เด็กหรือเยาวชนที่กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดอันมีอัตราโทษอย่างสูง ให้จำคุกเกินกว่าห้าปีผู้ประสงค์จะลาเยี่ยมบ้านต้องผ่านการประเมินของคณะกรรมการที่ผู้อำนวยการสถานพินิจแต่งตั้ง และมีผลการประเมินว่าเป็นผู้สมควรได้รับความไว้วางใจให้ลาเยี่ยมบ้านได้

ข้อ ๒๖ สถานแรกรับต้องทำการจำแนกประเภทเด็กหรือเยาวชนที่อยู่ในสถานแรกรับตามหลักเกณฑ์และวิธีการในคู่มือหรือแนวทางการจำแนกประเภท เพื่อค้นหาสาเหตุแห่งการกระทำผิดและกำหนดวิธีการที่เหมาะสมในการควบคุมดูแลเด็กหรือเยาวชน

ข้อ ๒๗ สถานแรกรับต้องทำการบำบัดแก้ไขพฤติกรรมเด็กหรือเยาวชนในเบื้องต้นให้เรียนวิชาสามัญหรือวิชาชีพเท่าที่ระยะเวลาอำนวย ให้มีการอบรมจริยธรรม ศิลธรรม และสันตนาการ ตามความเหมาะสม ห้ามมิให้ใช้แรงงานเด็กหรือเยาวชนประกอบกิจการงานใดเพื่อประโยชน์ส่วนตนของพนักงาน เจ้าหน้าที่คนหนึ่งคนใด เว้นแต่กระทำเพื่อประโยชน์แห่งการอยู่ร่วมกัน ประโยชน์ของทางราชการ หรือประโยชน์ของเด็กหรือเยาวชนเอง

ข้อ ๒๘ พนักงานเจ้าหน้าที่ทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็กหรือเยาวชนต้องเอาใจใส่ ใช้ความระมัดระวังในการสังเกตพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนทุกราย หากเห็นว่ารายใดมีปัญหาในการปรับตัว ต้องรีบเข้าช่วยเหลือหรือให้คำแนะนำ

ข้อ ๒๙ สถานแรกรับต้องจัดทำประกาศ กฎ ระเบียบ หรือข้อบังคับ ที่เด็กและเยาวชนควรทราบและคำประกาศสิทธิและหน้าที่ของเด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมตัวไว้ในที่เปิดเผย ให้เด็กและเยาวชนรวมทั้งบุคคลที่เกี่ยวข้องได้ทราบ

ข้อ ๓๐ สถานแรกรับต้องจัดทำทะเบียนเด็กและเยาวชนทุกรายที่ถูกควบคุมตัวในสถานแรกรับและจัดทำสมุดประจำตัว โดยให้รวบรวมข้อมูลทุกอย่างสำหรับเด็กหรือเยาวชนแต่ละรายไว้ในสมุดประจำตัว ข้อมูลทุกอย่างในสมุดประจำตัวถือเป็นความลับจะเปิดเผยได้โดยผู้มีอำนาจหน้าที่และกระทำการตามอำนาจหน้าที่เท่านั้น เมื่อศาลพิพากษาให้เด็กหรือเยาวชนรายใดเข้ารับการศึกษาและอบรมในศูนย์ฝึกและอบรมแล้ว สถานแรกรับต้องส่งสมุดประจำตัวดังกล่าวให้แก่ศูนย์ฝึกและอบรมด้วย

ข้อ ๓๑ ผู้อำนวยการสถานพินิจมีอำนาจออกระเบียบหรือข้อบังคับภายในที่ใช้เฉพาะสถานแรกรับแต่ละแห่ง ตามความเหมาะสมโดยไม่ขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ การดำเนินงานในสถานแรกรับ นอกจากที่กำหนดในระเบียบนี้ ให้ถือปฏิบัติตามแนวทางการปฏิบัติงานในสถานแรกรับ

หมวดที่ ๓

การดำเนินงานในศูนย์ฝึกและอบรม

ข้อ ๓๒ ให้นำความในหมวดที่ ๒ มาบังคับใช้กับการดำเนินงานในศูนย์ฝึกและอบรม โดยอนุโลมเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับสภาพการดำเนินงานในศูนย์ฝึกและอบรม

ข้อ ๓๓ ระหว่างเด็กหรือเยาวชนรับการฝึกและอบรม หากพบว่าข้อเท็จจริง หรือ พฤติการณ์เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม มีเหตุอันควรแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาหรือคำสั่งเกี่ยวกับการลงโทษหรือวิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน ให้รายงานข้อเท็จจริงดังกล่าวต่อศาลที่มีคำพิพากษา หรือคำสั่งหรือ ศาลที่มีเขตอำนาจในท้องที่ที่เด็กหรือเยาวชนนั้นกำลังรับโทษหรือถูกควบคุมตัวอยู่ในกรณีศาลที่แก้ไขเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาหรือคำสั่งไม่ใช่ศาลที่พิพากษาหรือมีคำสั่งให้รายงาน คำพิพากษาหรือคำสั่งที่เปลี่ยนแปลงนั้นให้ศาลที่พิพากษาหรือมีคำสั่งทราบด้วย

ข้อ ๓๔ เด็กหรือเยาวชนที่ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งให้ฝึกและอบรม เมื่อรับการฝึกและ อบรมใกล้ครบกำหนดระยะเวลาขึ้นคำ ศูนย์ฝึกและอบรมต้องรายงานให้ศาลทราบ พร้อมทั้งเสนอ ความเห็นว่าเด็กหรือเยาวชนรายนั้นสมควรได้รับการปล่อยตัวเมื่อครบระยะเวลาขึ้นคำ หรือสมควร ได้รับการฝึกและอบรมต่อไปจนครบขั้นสูง

ข้อ ๓๕ เมื่อเด็กหรือเยาวชนได้รับการฝึกและอบรมจนครบกำหนดให้ปล่อยตัวไปถัด จากวันที่ครบกำหนด การนับระยะเวลาฝึกและอบรมจะเริ่มนับตั้งแต่วันที่ให้เป็นไปตามที่ศาล กำหนดและให้นับตั้งแต่วันที่ศาลกำหนดโดยไม่ต้องคำนึงถึงจำนวนชั่วโมง ถ้าระยะเวลาที่ กำหนดเป็นเดือนให้นับสามสิบวัน เป็นหนึ่งเดือน ถ้ากำหนดเป็นปีให้คำนวณตามปีปฏิทิน หากศาล มีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้รับการฝึกและอบรมจนครบอายุระยะหนึ่งระยะใด ให้คำนวณจาก หลักฐานอายุของทางราชการ หรืออายุตามที่ปรากฏในคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล

ข้อ ๓๖ ศูนย์ฝึกและอบรมต้องจำแนกประเภท เพื่อทำการฝึกและอบรมให้เหมาะสม กับเด็กหรือเยาวชนแต่ละราย และประโยชน์ที่เด็กหรือเยาวชนจะนำไปใช้ภายหลัง ระหว่างการฝึก และอบรมต้องทำการประเมินและจัดชั้นเพื่อสิทธิและประโยชน์ของเด็กหรือเยาวชน และเพื่อทราบ พัฒนาการของเด็กหรือเยาวชน

ข้อ ๓๗ เด็กหรือเยาวชนผู้รับการฝึกและอบรมที่ยังไม่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ต้อง ได้รับการศึกษาวิชาสามัญและอาจจัดให้ฝึกอาชีพหรือวิชาชีพ ตามความเหมาะสมและความสมัครใจ เด็กหรือเยาวชนที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาแล้ว ให้จัดการศึกษาวิชาสามัญเท่าที่ศูนย์ฝึกและอบรมนั้น กระทำได้ หรือให้เรียนระบบการศึกษานอกโรงเรียน หรืออาจจัดให้ฝึกอาชีพ หรือวิชาชีพตามความ สมัครใจ ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรมอาจส่งเด็กหรือเยาวชนไปฝึกอาชีพหรือวิชาชีพภายนอกศูนย์ ฝึกและอบรมได้ครั้งละไม่เกินห้าสิบวัน ทั้งนี้ต้องรายงานได้รับความเห็นชอบจากอธิบดีก่อน

ข้อ ๓๘ ก่อนถึงกำหนดปล่อยตัวเด็กหรือเยาวชน ให้ศูนย์ฝึกและอบรมเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยดังนี้

(๑) จัดทำใบบริสุทธิ์เพื่อมอบแก่เด็กหรือเยาวชนในวันปล่อยตัว

(๒) จัดเตรียมผลการศึกษา เพื่อให้เด็กหรือเยาวชนนำไปใช้ในการศึกษาต่อภายนอก ศูนย์ฝึกและอบรม หรือใช้เป็นหลักฐานในการสมัครงาน

(๓) ติดต่อบิดามารดา หรือผู้ปกครอง เพื่อแจ้งวันครบกำหนดปล่อยตัวให้ทราบ

(๔) เตรียมการสงเคราะห์ที่จำเป็น โดยต้องจัดให้หรือประสานกับหน่วยงานที่ให้การสงเคราะห์ เพื่อรับเด็กหรือเยาวชนไปให้การสงเคราะห์ต่อรวมทั้งต้องให้คำแนะนำแก่เด็กหรือเยาวชนตามสมควร

ข้อ ๓๕ ศูนย์ฝึกและอบรม ต้องจัดให้มีการติดตามผลการปฏิบัติตัวของเด็กและเยาวชน รวมทั้งปัญหาข้อขัดข้องในการกลับไปดำรงชีวิตในสังคม เพื่อให้คำแนะนำหรือประสานกับหน่วยงานที่ต้องรับผิดชอบให้การช่วยเหลือต่อไป

ข้อ ๔๐ ผู้อำนวยการศูนย์ฝึกและอบรม มีอำนาจออกระเบียบหรือข้อบังคับภายในที่ใช้เฉพาะศูนย์ฝึกและอบรมแต่ละแห่งตามความเหมาะสม โดยไม่มีขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ การดำเนินงานในศูนย์ฝึกและอบรม นอกจากที่กำหนดในระเบียบนี้ ให้ถือปฏิบัติตามแนวทางการปฏิบัติงานในศูนย์ฝึกและอบรม

ภาคผนวก ข

แบบสอบถาม

เทคนิคการแก้ตัวกับการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กและเยาวชน : ศึกษา

เฉพาะศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชาย กรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อความที่เป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่านมากที่สุด ข้อมูลของท่านจะถือเป็นความลับและใช้เพื่อการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น

ตอนที่ 1 ปัจจัยภูมิหลังส่วนบุคคล

1. ศูนย์ฝึกอบรมฯ ที่ท่านเข้าฝึกอบรมในขณะที่ตอบแบบสอบถามนี้

☐ บ้านกรุณา

☐ บ้านมุกดา

☐ บ้านอุเบกขา

2. อายุปัจจุบันของท่าน..... ปี

3. ระดับการศึกษาสูงสุด

☐ ไม่ได้รับการศึกษา

☐ ประถมศึกษา

☐ มัธยมศึกษาตอนต้น (ม.1- ม.3)

☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4-ม.6)

☐ อาชีวศึกษา/อนุปริญญา

☐ อื่นๆ (ระบุ).....

4. การนับถือศาสนาของท่าน

☐ ศาสนาพุทธ

☐ ศาสนาอิสลาม

☐ ศาสนาคริสต์

☐ อื่นๆ(ระบุ).....

5. ท่านใช้จ่ายเดือนละประมาณ

☐ น้อยกว่า 2,000 บาท

☐ 2,001-3,000 บาท

☐ 3,001-4,000 บาท

☐ 4,001-5,000 บาท

☐ มากกว่า 5,000 บาท

6. สถานภาพของบิดามารดา

☐ อยู่ด้วยกัน

☐ แยกกันอยู่

☐ หย่าร้างกัน

☐ อื่นๆ (ระบุ).....

7.อาชีพของบิดา

☐ ไม่ได้ประกอบอาชีพ

☐ รับราชการ

☐ พนักงานรัฐวิสาหกิจ

☐ ลูกจ้างบริษัท/ห้างร้าน

- ☐ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว
- ☐ เกษตรกรรม (ทำไร่ ทำนา ทำสวน)

- ☐ รับจ้างทั่วไป
- ☐ อื่นๆ (ระบุ).....

8.อาชีพของมารดา

- ☐ ไม่ได้ประกอบอาชีพ
- ☐ พนักงานรัฐวิสาหกิจ
- ☐ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว
- ☐ เกษตรกรรม (ทำไร่ ทำนา ทำสวน)

- ☐ รับราชการ
- ☐ ลูกจ้างบริษัท/ห้างร้าน
- ☐ รับจ้างทั่วไป
- ☐ อื่นๆ (ระบุ).....

9.รายได้ของครอบครัว

- ☐ น้อยกว่า 7,000 บาท
- ☐ 10,001-15,000 บาท
- ☐ มากกว่า 20,000 บาท

- ☐ 7,001-10,000 บาท
- ☐ 15,001-20,000 บาท

10.ลักษณะการอยู่อาศัย

- ☐ อยู่ร่วมกันเฉพาะพ่อแม่ลูก

- ☐ อยู่กับพ่อหรือแม่ คนใดคนหนึ่ง

เพียงคนเดียว

- ☐ อยู่ร่วมกันพ่อ แม่ลูก และญาติๆ
- ☐ อยู่ร่วมกับเพื่อน/แก๊งค์/แฟน

- ☐ อยู่กับญาติ ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่
- ☐ อื่นๆ (ระบุ).....

11.ท่านมีเพื่อนที่เคยกระทำผิดในคดีต่างๆจำนวน.....คน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเทคนิคการแก้ตัว

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1. ท่านไม่ได้ตั้งใจลักขโมย				
2. พ่อแม่ไม่เคยอบรมสั่งสอนว่าการลักขโมยเป็น การกระทำที่ไม่ดีและผิดกฎหมาย				
3. ไม่มีผู้ใดแสดงตัวว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินเงิน ทองนั้น ท่านจึงหยิบฉวยเอาไป				
4. ท่านเมาเหล้า ควบคุมตัวเองไม่ได้ จึงเข้าไปลัก ขโมย				
5. ท่านลักขโมยเฉพาะทรัพย์สินเงินทอง ไม่ได้ ทำร้ายใคร				
6. ในขณะที่ท่านลักขโมย ท่านไม่ได้ใช้อาวุธใดๆ				
7. ทรัพย์สินเงินทองที่ท่านลักขโมยนั้นมีเพียง เล็กน้อยเท่านั้น ผู้เสียหายสามารถหาใหม่ได้				
8. การลักขโมยเป็นเรื่องเล็กน้อยๆ เหมือนการ ยืมกันใช้ เพียงแต่ไม่ได้บอกกล่าวเท่านั้น				
9. ผู้เสียหายขออวดครวญ ท่านก็เลยลักขโมย เพื่อ เป็นการสั่งสอน				
10. ผู้เสียหายดูแลป้องกันทรัพย์สินเงินทองของ ตนไม่ดีเอง				
11. ท่านรู้สึกพอใจที่ได้ลักขโมยทรัพย์สินเงิน ทองของคนรวย เพราะคนรวยเป็นคนใจเหินหว				
12. ท่านคิดว่าการลักขโมยทรัพย์สินเงินทองของ คนรวยเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เพราะเป็นการแบ่งปัน ช่วยเหลือคนจน				

ข้อคำถาม	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
13. ใครๆก็เคยลักขโมยกันทั้งนั้น ทำไมตำรวจ ต้องมาจับท่านคนเดียวด้วย				
14. ตำรวจใส่ร้ายและโยนความผิดให้ท่าน ทั้งๆที่ ท่านไม่ได้ลักขโมย				
15. ท่านลักขโมยทรัพย์สินเงินทองเพียงเล็กน้อย เท่านั้น ตำรวจควรไปจับคนที่กระทำผิดร้ายแรง กว่านี้				
16. ตำรวจที่จับท่านเป็นคนไม่ดี คดโกง เพราะฉะนั้นจึงไม่มีสิทธิ์มาจับท่าน				
17. พ่อแม่ไม่รักและทอดทิ้งท่าน ท่านจึงต้อง ขโมยเพื่อเลี้ยงตัวเอง				
18. กฎหมายไม่มีความยุติธรรมและไม่น่าเชื่อถือ ท่านจึงไม่น่าจะมีความผิด ถ้าไม่เชื่อฟังและไม่ ปฏิบัติตาม				
19. ครอบครัวของท่านยากจน ท่านจึงลักขโมย เพื่อช่วยเหลือครอบครัว				
20. ท่านจำเป็นต้องลักขโมย เพื่อให้เพื่อนยอมรับ ในตัวท่าน				

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความผูกพันทางสังคม

ข้อคำถาม	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
1. พ่อแม่มีความใกล้ชิดสนิทสนมท่าน				
2. พ่อแม่ คอยดูแลเอาใจใส่ท่าน				
3. พ่อแม่คอยถามไถ่ เป็นห่วงเป็นใยท่าน				
4. พ่อแม่คอยอบรมบ่มนิสัยของท่าน				
5. พ่อแม่คอยดูแลสอดส่อง เข้มงวดกวดขันความประพฤติปฏิบัติของท่าน				
6. ท่านเคยสัญญากับพ่อแม่ของท่านว่าจะดูแลเอาใจใส่เลี้ยงดูท่านตลอดไป				
7. ท่านเคยสัญญากับพ่อแม่บ้างว่า ท่านจะเป็นคนดี ประกอบอาชีพที่สุจริต				
8. ท่านเคยสัญญากับพ่อแม่ว่า ท่านจะพยายามเรียนหนังสือให้สูงที่สุด				
9. ท่านได้ทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมหรือชุมชนที่อยู่รอบข้างของท่าน เช่น การเก็บขยะ กวาดถนน ปลูกต้นไม้				
10. ในปีหนึ่ง ๆ ท่านชอบเที่ยวงานประเพณีต่าง ๆ ในสังคมหรือชุมชนของท่าน เช่น งานลอยกระทง งานสงกรานต์				
11. ท่านชอบเล่นกีฬา เช่น ตะกร้อ ฟุตบอล หมากรุก ในสังคมหรือชุมชนของท่าน				
12. ท่านได้ช่วยงานอาสาสมัครของสังคมหรือชุมชนของท่าน เช่นอาสาสมัครบรรเทาสาธารณภัย อาสาสมัครต่อต้านยาเสพติด อาสาสมัครงานจราจร อาสาสมัครหาข่าว				
13. ท่านคิดว่ากฎหมายของประเทศไทย โดยเฉพาะกฎหมายอาญามีความ ยุติธรรมน่าเคารพนับถือ				

ข้อคำถาม	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
14. ท่านคิดว่าเรื่องบาป บุญ คุณ โทษ เป็นเรื่องจริง				
15. ท่านคิดว่าการทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เป็นเรื่องจริง				
16. ท่านชอบสวดมนต์				
17. ท่านไปทำบุญที่วัด				
18. ท่านคิดว่านรก สวรรค์ มีอยู่จริง				

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ข้อคำถาม	1 ครั้ง	2 ครั้ง	3 ครั้ง	4 ครั้ง ขึ้นไป	ไม่ เคย
1. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยหยิบฉวยเอาทรัพย์สินของพ่อแม่ ญาติพี่น้องมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาตมาแล้วประมาณกี่ครั้ง					
2. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยหยิบฉวยเอาทรัพย์สินของเพื่อน หรือบุคคลใกล้ชิดมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาตมาแล้วประมาณกี่ครั้ง					
3. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยหยิบฉวยเอาทรัพย์สินของคนที่ไม่รู้จักมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาตมาแล้วประมาณกี่ครั้ง					
4. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยหยิบฉวยเอาทรัพย์สินในห้างสรรพสินค้า หรือร้านค้าทั่วไปมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาตมาแล้วประมาณกี่ครั้ง					
5. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยพยายามหยิบฉวยเอาทรัพย์สินในห้างสรรพสินค้า หรือร้านค้าทั่วไปมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาตมาแล้วประมาณกี่ครั้ง					
6. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยพยายามหยิบฉวยเอาทรัพย์สินของพ่อแม่ ญาติพี่น้องมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาตมาแล้วประมาณกี่ครั้ง					
7. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยพยายามหยิบฉวยเอาทรัพย์สินของเพื่อน หรือบุคคลใกล้ชิดมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาตมาแล้วประมาณกี่ครั้ง					

ข้อคำถาม	1 ครั้ง	2 ครั้ง	3 ครั้ง	4 ครั้ง ขึ้นไป	ไม่เคย
9. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยพยายามปล้นทรัพย์สินมาแล้วประมาณกี่ครั้ง					
8. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยพยายามขโมยเอาทรัพย์สินของคนที่ไม่รู้จักมาเป็นของตนโดยไม่ได้รับอนุญาตมาแล้วประมาณกี่ครั้ง					
10. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยพยายามชิงทรัพย์สินมาแล้วประมาณกี่ครั้ง					
11. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยพยายามวิ่งราวทรัพย์สินมาแล้วประมาณกี่ครั้ง					
12. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยฉ้อโกงทรัพย์สินมาแล้วประมาณกี่ครั้ง					
13. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยยักยอกทรัพย์สินมาแล้วประมาณกี่ครั้ง					
14. ก่อนที่ท่านจะถูกดำเนินคดี ท่านเคยทำลายทรัพย์สินมาแล้วประมาณกี่ครั้ง					

ภาคผนวก ก

COA.No.2012/036.2802

Documentary Proof of The Committee for Research Ethics (Social Sciences)

Title of Project: Techniques of Neutralization and Juvenile Property Offence: A Case Study of Male Juvenile Training Center in Bangkok Metropolitan
(Thesis for Master Degree)

Principal Investigator: Miss Usanee Thipsuwan

Name of Institution: Faculty of Social Sciences and Humanities, Mahidol University

Approval includes: 1) MU-SSIRB Submission form version received date 13 February 2012
2) Participant Information sheet version date 13 February 2012
3) Informed Consent form version date 13 February 2012
4) Questionnaire version received date 13 February 2012

The Committee for Research Ethics (Social Sciences) is in full compliance with International Guidelines of Human Research Protection such as Declaration of Helsinki, The Belmont Report, CIOMS Guidelines and the International Conference on Harmonization in Good Clinical Practice (ICH-GCP)

Date of Approval: 28 February 2012

Date of Expiration: 27 February 2013

Signature of Chairman:.....

(Emeritus Professor Santhat Sermstri)

Signature of Head of the Institute:.....

(Assoc. Prof. Dr. Wariya Chinwanno)

Dean of Faculty of Social Sciences and Humanities

Office of The Committee for Research Ethics (Social Sciences), Faculty of Social Sciences and Humanities,
Mahidol University, Phuttamonthon 4 Rd., Salaya, Phuttamonthon District, Nakhon Pathom 73170. Tel.(662) 441 9080 Fax.(662) 441 9081

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล

นางสาวอุษณีย์ ทิพย์สุวรรณ

วัน เดือน ปีเกิด

26 เมษายน พ.ศ. 2529

สถานที่เกิด

จังหวัดนครศรีธรรมราช ประเทศไทย

วุฒิการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. 2548

วิทยาศาสตร์บัณฑิต (จิตวิทยา)

มหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2552

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

(อาชีวศึกษาและงานยุติธรรม)

ทุนการศึกษา

ทุนเฉลิมพระเกียรติ 60 พรรษา ครอบราชสมบัติ

ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้

52/1 หมู่ 9 ต.ไม้เรียง อ.ฉวาง จ.นครศรีธรรมราช

80260

โทรศัพท์ 0862737713

E-mail: chomphoo_th@hotmail.com